

ภูมิหลังและลักษณะทั่วไปของ GATT, UNCTAD และ IMF

๑. ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการพิทักษ์ศุลกากรและการค้า

๑.๑ ประวัติและวิวัฒนาการของ GATT และความตกลงทั่วไป

ในทางทฤษฎี GATT ไม่มีลักษณะเป็นองค์การระหว่างประเทศที่แท้จริง^๑ แต่ในทางพฤตินัย ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการพิทักษ์ศุลกากรและการค้า^๒ ก็เป็นเอกสารระหว่างประเทศฉบับเดียวที่กำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ว่าด้วยการปฏิบัติในทางการค้าที่ชาติค้าขายชั้นนำยอมรับ^๓ และ GATT เองก็ดูเหมือนจะยอมรับข้อเท็จจริงนี้^๔ การศึกษาถึงประวัติของ GATT และการร่างความตกลงทั่วไป ๆ เท่านั้น ที่จะทำให้เข้าใจถึงลักษณะของ GATT และความตกลงทั่วไป ๆ ได้ดีขึ้น

^๑ John H. Jackson, "The Puzzle of GATT" Journal of World Trade Law. 1:2 (1967), 132 ต่อไปจะเรียกว่า Jackson 1.

^๒ แปลจากคำว่า Agreement on Tariffs and Trade คำย่อจะใช้คำว่า General Agreement แทน ดังนั้น ต่อไปจะใช้คำว่า ความตกลงทั่วไป ๆ หรือความตกลงฯ แทนตัวสนธิสัญญา ส่วนคำว่า GATT นั้นหมายถึงตัวองค์การเว้นแต่ความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

^๓ J.H.Richards, International Economic Institutions (London : Holt, Rinehart and Winston, Ltd, 1970), p. 167.

^๔ GATT ใช้คำว่าบรรดาภาคีสัญญา (CONTRACTING PARTIES) แทนคำว่ากรรมาธิการ (Committee) เพื่อเลี่ยงไม่ให้เข้าใจว่าเป็นองค์การในความหมายที่แท้จริง GATT, Analytical Index (3 rd revision; Geneva: GATT,) 1970, p.143 ต่อไปจะเรียกว่า Analytical Index.

๑.๑.๑ ประวัติความเป็นมา บุคคลชั้นนำของโลกเมื่อได้เห็นการพังทลายของการค้าระหว่างประเทศในทศวรรษ ๑๙๓๐ อันเนื่องมาจากการกลับไปใช้ลัทธิพาดินนิยม และผลของการนั้นที่มีต่อสันติภาพและสงครามก็เริ่มตระหนักถึงความจำเป็นที่ต้องให้มีสถาบันทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศอันใหม่ ๆ ขึ้นมา^๕ จึงทำให้มีการประชุม Bretton Woods และตั้ง IMF และ IBRD^๖ ที่ประชุม Bretton Woods ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการให้มืองค์การ เพื่อควบคุมการค้าระหว่างประเทศ เพื่อเสริม IMF และ IBRD^๗ ECOSOC จึงได้ลงมติในสมัยประชุมแรกเมื่อกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๖ ให้มีการประชุมเพื่อร่างกฎบัตรขององค์การการค้าระหว่างประเทศ (ITO) ทั้งนี้ โดยที่สหรัฐอเมริกาได้เตรียมร่างกฎบัตรของ ITO และพิมพ์เผยแพร่ ตลอดจนหารือกับอังกฤษตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๔๕^๘ และสหรัฐอเมริกาได้แก้ไขขอเสนอของตนอีกครั้งในปี ค.ศ. ๑๙๔๖ ก่อนการประชุมของคณะกรรมการร่าง

^๕ R.N.Gardner, Sterling-Dollar Diplomacy (Oxford: Clarendon Press 1956), p. 378 และดูหน้า ประชุม โฉมฉาย เศรษฐกิจระหว่างประเทศประยุกต์ (พิมพ์อัคราเนา, พระนคร, คณะรัฐศาสตร์ จุฬา ฯ, ๒๕๑๓) หน้า ๓๐.

^๖ Gardner, Ibidem.

^๗ Bretton Woods Proceedings Vol. 1, p. 941 ซึ่งที่ประชุมตกลงว่า "การบรรลุถึงความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ (ของ IMF) ไม่อาจทำได้โดยอาศัยองค์การของ IMF เองแต่อย่างเดียว และแนะว่ารัฐบาลต่าง ๆ ควรตกลงเพื่อลดอุปสรรคทางการค้าระหว่างประเทศ และร่วมกันส่งเสริมความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างประเทศที่เป็นประโยชน์ (ตามที่อ้างถึงไว้ในเชิงอรรถ ๒๓ ของ Jackson 1, ข้างต้น).

^๘ Jackson 1, p. 135; John H. Jackson, World Trade and the Law of GATT (Indianapolis: Bobbs, Merrill Co. Inc., 1969), pp.40-41.

ต่อไปจะเรียกว่า Jackson 2.

^๙ Jackson 2, p. 41.

ในแง่ขององค์กรและสำนักเลขาธิการ^{๑๒} และแม้ว่า ITO ไม่มีทางเป็นจริงขึ้นมาได้^{๑๓} GATT และความตกลงฯ ก็ได้เข้ามาช่วยอุดช่องว่างในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทางการค้า และการที่บุคคลชั้นนำในการเจรจาจัดตั้ง ITO เช่น Wilgress ซึ่งเคยเป็นตัวแทนแคนาดาในการลงนาม และเป็นประธานของที่ประชุมเหล่าภาคีสมาชิกที่ ๑ - ๕ และ ๕ - ๑๑ ได้เข้ามีบทบาทใน GATT ก็ช่วยในการอุดช่องว่างดังกล่าวได้มาก^{๑๔}

ความตกลงทั่วไป ประกอบด้วยส่วนสำคัญสองส่วนคือ ความตกลงทั่วไป ว่าด้วยพิกัดศุลกากร และการค้า ซึ่งมี ๓๘ มาตรา และตารางการลดหย่อน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาโดยผลของ Art. II, para 1 และ ๗ ของความตกลงทั่วไป^{๑๕} ตารางการลดหย่อนเหล่านี้ผนวกเข้ากับข้อความตกลงทั่วไป หลังจากที่ได้มีการเจรจาตกลงในเรื่องการลดหย่อนพิกัดศุลกากรระหว่างประเทศต่าง ๆ และเป็นส่วนที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามแต่ละตกลงกันในการเจรจาครั้งหนึ่ง ๆ แต่ทั้งข้อความตกลงทั่วไป และตารางการลดหย่อนมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๔๘ โดยผลของพิธีสารว่าด้วยการใช้ชั่วคราว ซึ่งความตกลงทั่วไป ว่าด้วยพิกัดศุลกากร และการค้า

^{๑๒} Jackson 2, p. 43.

^{๑๓} จุดที่ถือว่ากฎบัตร ITO ไม่มีทางเป็นจริง คือเมื่อประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ประกาศไม่เสนอเรื่องนี้ต่อรัฐสภา, Gardner, เจียงอรรถ ๕ ข้างบน, หน้า ๓๓๘

^{๑๔} Jackson 1, p. 136; Kenneth Dam, The GATT Law and International Economic Organization (Chicago: University of Chicago Press, 1970), p. 11.

^{๑๕} General Agreement, Art II, para. 7 "The Schedules annexed to this Agreement are here by made an integral part of part I of this Agreement".

(Protocol of Provisional Application of the General Agreement on Tariffs and Trade) ^{๑๖} ซึ่งมีการลงนามโดย ๘ ประเทศ คือออสเตรเลีย เบลเยียม แคนาดา ฝรั่งเศส ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ สหราชอาณาจักร และ สหรัฐอเมริกา ครบก่อนวันที่ ๕ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๔๗ ^{๑๗} อันเป็นข้อกำหนดสำคัญให้พิธีสารดังกล่าวมีผล

ในช่วงเวลา ๒๕ ปีเศษ นับตั้งแต่มี GATT ได้มีการประชุมในเรื่องการลดหย่อนพิกัดแล้ว ๗ ครั้งด้วยกัน ดังตาราง ๑

ตาราง ๑ การประชุมว่าด้วยพิกัด ค.ศ. ๑๙๔๗ - ๑๙๗๕

- ๑) ๑๙๔๗ Geneva
- ๒) ๑๙๔๘ Annecy
- ๓) ๑๙๕๑ Torquay
- ๔) ๑๙๕๖ Geneva
- ๕) ๑๙๖๐/๑๙๖๑ Geneva (Dillon Round)
- ๖) ๑๙๖๔/๑๙๖๗ Geneva (Kennedy Round)
- ๗) ๑๙๗๓ - Tokyo-Geneva (Tokyo Round)

นอกจากการประชุมใหญ่ ๆ เหล่านี้แล้วยังมีการประชุมย่อยเมื่อประเทศที่มีบทบาทในทางการค้าจะภาคยานุวัติต่อพิธีสารให้ใช้ชั่วคราว ซึ่งความตกลงทั่วไป

การประชุมครั้งสำคัญ ๕ ครั้งแรกที่ปรากฏในตาราง ๑ นั้น เป็นการเจรจาแบบทวิภาคีในเรื่องสินค้าต่าง ๆ ที่ละชนิด กล่าวโดยย่อ ประเทศผู้ส่งออกที่สำคัญสำหรับสินค้าชนิดหนึ่ง ๆ จะขอให้ประเทศคู่ค้าของตนลดพิกัดศุลกากร สำหรับสินค้านั้น และประเทศคู่ค้าก็จะเสนอสิ่งแลกเปลี่ยน แล้วจะเจรจาทอรองกันต่อไปจนกว่าจะตกลง

^{๑๖} BISD. Vol. IV, pp. 77 - 78, (1969).

^{๑๗} 55 U.N.T.S., 312 - 316.

กันได้ การจะเป็นเช่นนี้เรื่อยไปสำหรับสินค้าแต่ละชนิด เมื่อได้รับขอเรียกร้องให้ลด
 หยอนประเทศ ก. ผู้ส่งเขาก็จะขอการชดเชยโดยเรียกร้องให้ประเทศ ข. ผู้ส่งออก
 ยอมให้ขอลดหยอนแกสินค้าออกของประเทศ ก. บาง ทั้งนี้ไม่ว่าในฐานะที่ประเทศ ก.
 เป็นผู้ผลิตรายสำคัญ หรือรวมอยู่ในกลุ่มผู้ผลิต อนึ่ง การเจรจาบางครั้งก็เกิดในรูป
 สามเหลี่ยม คือ ก.ลดหยอนแก่ ข. ข.ลดหยอนแก่ ค. แล้ว ค. กลับมาลดหยอน
 แก่ ก. ๑๘

ส่วนการประชุมครั้งที่ ๖ คือ Kennedy Round นั้น ได้ใช้วิธีการที่เรียกว่า
 Across-the-board หรือ Linear ซึ่งแทนที่จะเจรจากันเป็นรายชนิดสินค้า ก็
 เริ่มด้วยการลดพิกัดศุลกากรลง ๕๐% สำหรับสินค้าทุกชนิดเป็นสมมติฐานเบื้องต้น ส่วน
 ที่จะผิดจากนั้นก็ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่จะตกลงเจรจากัน ๑๙ สำหรับการเจรจาครั้งที่ ๗ เริ่มมา
 ตั้งแต่เดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๗๓ โดยเป็นการประชุมระดับรัฐมนตรี ส่วนการประชุม
 ที่แท้จริงเพิ่งจะเริ่มเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๗๕ ทั้งนี้ เพราะต้องคอยให้รัฐสภา
 ของสหรัฐอเมริกาทราบดีถึงกฎหมายที่สำคัญที่มอบอำนาจการเจรจาแก่ประธานาธิบดีเสียก่อน
 ส่วนเนื้อหาขอบข่ายและวิธีการเจรจาได้ตั้งเป้าหมายไว้สูงกว่าการประชุม Kennedy
 Round ๒๐ ทั้งนี้เป็นผลของการนำวิทยาการเข้ามาช่วย คือใช้คอมพิวเตอร์ในเรื่องพิกัด
 ของประเทศต่าง ๆ ลงในม้วนเทปคอมพิวเตอร์ ทำให้สามารถแยกแยะและเปรียบเทียบ
 ตัวเลขจำนวนมากได้อย่างละเอียดละออ ตัวเลขที่วิเคราะห์ไว้เป็นหมวดหมู่นี้เรียกว่า
 Tariff contour map หรือแผนที่แสดงโครงร่างของพิกัด ๒๑

๑๘ Richards, เชียงอรรถ ๓ ข้างต้น, หน้า ๑๗๓.

๑๙ Ibid., p. 174.

๒๐ "GATT to Speed Up World Trade" Bangkok Post, Feb. 13, 1975, p. 15.

๒๑ GATT: What It Is What It Does 1948 - 1973 (Geneva: GATT Information Service, 1973), p. 5.

๑.๑.๒ วิวัฒนาการ

๑. วิวัฒนาการของตัวเอกสาร ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิวัฒนาการของ
 ตัวเอกสารความตกลงทั่วไป เนื่องจากการแก้ไขส่วนต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน เพราะ
 มีความสำคัญมากน้อยต่างกัน กล่าวคือ การแก้ไขความตกลงทั่วไป จะทำได้ยากมาก
 สำหรับบางส่วน คือ Art. I, II, XXIX และตารางการลดหย่อน ^{๒๒} ซึ่งต้องใช้
 คะแนนเสียงเอกฉันท์ และค่อนข้างยากสำหรับการแก้ไขส่วนที่เหลือ คือต้องได้คะแนน
 เสียง ๒ ใน ๓ ของสมาชิก ^{๒๓} แต่ทั้งนี้ในทางปฏิบัติมีการแก้ไขความตกลงทั่วไป
 ทั้งโดยที่ผ่านกระบวนการของ GATT และที่ไม่ผ่านก็มีอยู่มาก แต่ส่วนใหญ่แล้ว เป็น
 เรื่องที่เกี่ยวข้องตาราง ^{๒๔} ซึ่งแม้ในทางเทคนิคพิธีสารบางฉบับจะยังไม่มียผล เพราะ
 ไม่เข้าเกณฑ์มติเอกฉันท์แต่ประเทศผู้เกี่ยวข้องโดยตรงมักปฏิบัติเหมือนกับว่าการให้การ
 ลดหย่อนตามพิธีสารนั้น ๆ มีผลใช้บังคับแล้ว และโดยทั่วไปประเทศภาคีก็ปฏิบัติกับพิธีสาร
 เหล่านั้นเสมือนหนึ่งว่ามีผลบังคับใช้แล้ว ^{๒๕} และสำหรับการให้สัตยาบันต่อส่วนที่ไม่ใช่

^{๒๒} คือไปจะเรียกว่าตาราง

^{๒๓} Art. XXX

^{๒๔} จากการศึกษาของ Jackson ทรายเท่าวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๘
 มีพิธีสารเพื่อการแก้ไขตาราง ๑๕ ฉบับ แต่ในจำนวนนั้น มี ๕ ฉบับ ยังไม่มีผลใช้บังคับ
 (Jackson 2, หน้า ๗๗ และเชิงอรรถ ๑๗ ของหน้าดังกล่าว) ทั้งนี้ไม่รวมถึง
 พิธีสาร และสัญญาอนุกรมของ GATT ซึ่งมีผลเป็นการแก้ตารางเหมือนกัน ทั้งนี้ โดย
 ผลของบทบัญญัติ MFN ซึ่งจะทำให้ยอดรวมจำนวนเอกสารต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อความ
 ตกลงทั่วไป ทรายเท่าเดือนกรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๖๖ มีถึง ๑๐๒ ฉบับ ดู U.N.DOC.
 ST/LEG/3 (๓๕ ฉบับ) และ GATT DOC. PROT/2 (๖๗ ฉบับ)

^{๒๕}

Jackson 2, p. 77.

เป็นสาระ (Non-substantive) ได้มีข้อเสนอของกลุ่มผู้ทำงาน และต่อมาได้รับเป็น
แนวปฏิบัติใน GATT ว่าหลังจากที่แจ้งบรรดาภาคีแล้วไม่มีผู้ใดคัดค้านภายใน ๓๐ วัน ก็
ถือว่าใช้ได้ ๒๖

สำหรับเนื้อความของความตกลงทั่วไปนั้น ได้มีการแก้ไข ๓ ครั้งด้วยกันคือ
ครั้งแรกเมื่อสมัยประชุมที่หนึ่ง และที่สอง ค.ศ. ๑๙๔๘ ได้มีการแก้ไขเพื่อให้อำนาจ
กับร่างกฎบัตรของ ITO ซึ่งได้มีการแก้ไขใหม่ โดยที่ประชุม Havana ครั้งที่สอง
เมื่อสมัยประชุมที่ ๕ ค.ศ. ๑๙๕๕ ได้มีการแก้ไขหลายเรื่อง โดยพิธีสาร ๓ ฉบับ
แต่คงมีฉบับที่ว่าด้วยการแก้ไขอรรถาภิธาน และ Part II, III เท่านั้นที่มีผล ส่วน
ฉบับที่ว่าด้วยการแก้ไของค์การ ต้องคอยให้ความตกลงว่าด้วยการเพื่อการร่วมมือทาง
การค้า มีผลเสียก่อน และฉบับที่ว่าด้วยการแก้ไข Part I และ Art. XXIX, XXX
ก็มีการเลิกกันไป (15 S/65) การแก้ไขครั้งสุดท้าย คือการเพิ่ม Part IV ว่าด้วย
การค้าและการพัฒนาโดยริเริ่มเมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๓ ลงมือหาสู่ทางเมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๔
ทำพิธีสารเมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๕ และมีผลบังคับใช้เมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๖ นอกจาก Part IV ยัง
มีภาคผนวกว่าด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวันมีผลบังคับใช้ของบทบัญญัติของความตกลง
ทั่วไป ๒๗ แต่มีข้อควรสังเกตว่า การเพิ่มบทบัญญัติว่าด้วยการค้า และพัฒนานี้ เป็นผล
ของแรงกดดันจากการที่ประเทศกำลังพัฒนาหาทางสร้างองค์การใหม่ คือ UNCTAD
และความไม่แน่ใจของประเทศกำลังพัฒนาที่ว่าที่ประชุม UNCTAD I เมื่อครั้งแรกในปี
ค.ศ. ๑๙๖๔ จะให้ผลสมที่ต้องการหรือไม่ ๒๘

๒๖
Ibidem; Analytical Index, p. 165.

๒๗
Analytical Index, p. V.

๒๘
Branislav Gosovic, UNCTAD Conflict and Compromise
(Leiden: Sijthoff, 1972), p. 23 ต่อไปจะเรียกว่า Gosovic 1.

๒. วิจารณ์การขององค์การ ในด้านวิจารณ์การทางองค์การของ GATT เนื่องจากในความตกลงทั่วไป ไม่มีบทบัญญัติให้ก่อตั้ง GATT เพราะในขณะที่ทำ ความตกลงทั่วไป นั้น มีความคาดหวังกันว่าจะมี ITO เข้ามาทำหน้าที่เป็นองค์การบริหาร บังคับใช้ความตกลงทั่วไป ดังนั้น GATT จึงไม่ใช่องค์การขานัญพิเศษของสหประชาชาติ และไม่ใช่องค์การระหว่างประเทศในทางนิตินัยหรือทฤษฎี^{๒๘} แต่ในทางพฤตินัย GATT ก็เป็นองค์การระหว่างประเทศ^{๓๐} และ Dam เห็นว่าปัญหาที่ว่า GATT เป็นองค์การ ระหว่างประเทศที่แท้จริงหรือไม่ เป็นปัญหาที่ไม่ยังประโยชน์ในการที่จะหยิบยกขึ้นมา พิจารณา^{๓๑} แต่การที่ GATT มีโครงสร้างขององค์การที่ไม่เต็มรูปแบบขนาดค่อนข้างน้อย เมื่อเทียบกับองค์การอื่นในลักษณะเดียวกัน ตลอดจนต้องประสบแรงกดดันจาก ความคิดคุ้มครองนิยม (Protectionism) ซึ่งทำให้ ITO และ OTC ตกไป แต่ GATT ก็ยังคงอยู่รอดมาได้ ซึ่งนับว่าเป็นปรากฏการณ์ที่น่าศึกษา^{๓๒} สำหรับเรื่องนี้ ผู้แต่งตำราส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า การที่ความมุ่งหมายเดิมของ GATT เป็นเพียงสิ่งชั่วคราวได้ก่อให้เกิดผลดี เพราะบรรดาประเทศผู้ร่วมสัญญาไมได้พะวงกับการร่างกฎเกณฑ์ การบริหาร GATT แต่ได้มีการทะยอยวางกฎเกณฑ์ในตอนหลัง เมื่อมีประสบการณ์พอสมควรแล้ว อย่างไรก็ตาม ในส่วนนี้จะกล่าวเฉพาะประวัติโดยย่อขององค์การของ GATT^{๓๓}

^{๒๘} คูเซ็งอรรถ ๑ ข้างต้น

^{๓๐} Richards, เซ็งอรรถ ๓ ข้างต้น, หน้า ๑๘๗ และ Dam, เซ็งอรรถ ๑๘ ข้างต้น, บทที่ ๑๘

^{๓๑} Dam, เซ็งอรรถ ๑๘ ข้างต้น, หน้า ๓๓๕ สำหรับผู้สนใจปัญหานี้ ควรดู Jackson 2, Section 5.1.

^{๓๒} Jackson 1, p. 132.

^{๓๓} คูขอ ๑.๕ องค์การบริหารของ GATT ประกอบด้วย

เมื่อสิ้นการประชุม Havana ในเดือนมีนาคม ค.ศ. ๑๙๔๔ ได้มีการตั้ง คณะกรรมการระหว่างกาลสำหรับองค์การการค้าระหว่างประเทศ (Interim Commission for the International Trade Organization) หรือที่เรียกว่า ICITO ขึ้น เพื่อเตรียมปูฐานงานบริหารให้แก่ ITO แต่เมื่อมีการประชุมสมัยแรกของบรรดาคาตีสัญญา (CONTRACTING PARTIES) ก็ได้มีการตกลงให้ ICITO ให้บริการค้ำสำนักงานเลขานุการให้แก่ GATT ^{๓๔} ในที่สุด ICITO ก็ได้ทำงานนี้อย่างเดียวเท่านั้น เพราะ ITO ตกไป ^{๓๕} คือเมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๕๐ กระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาได้แถลงข่าวว่าฝ่ายบริหารของสหรัฐอเมริกาจะไม่เสนอร่างกฎบัตร ITO เข้าสู่การพิจารณาของสภาคองเกรสอีกต่อไป ทั้งนี้ เพราะสภาคองเกรสมีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อ ITO ^{๓๖} การตกไปของ ITO ทำให้เกิดช่องว่างใน GATT เกี่ยวกับด้านโครงสร้างทางกฎหมายและธรรมเนียม เพราะความจำเป็นที่จะต้องทำให้ GATT เป็นองค์การถาวร ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจให้เป็นมาก่อน ^{๓๗} ในสมัยประชุมที่เกา ซึ่งมีขึ้นเพื่อแก้ไขความตกลงทั่วไป จึงได้มีการร่างกฎบัตร เพื่อก่อตั้งองค์การ เพื่อการร่วมมือทางการค้า (Organization for Trade Cooperation หรือ OTC) ซึ่งประกอบด้วยสามส่วนคือ สมัชชาของมวลสมาชิก กรรมการบริหารที่ได้รับการเลือกตั้ง ทั้งนี้โดยมีประเทศที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจห้าประเทศ เป็นสมาชิกประจำ ส่วนที่สามคือสำนัก

^{๓๔} Jackson 2, p. 50

^{๓๕} Ibid., Section 6.1

^{๓๖} Gardner, เชิงอรรถ ๕ ข้างต้น, หน้า ^{๓๓๕}; Jackson 1, หน้า ^{๑๓๓}

โดยเฉพาะที่เชิงอรรถ ๔

^{๓๗} Jackson 2, หน้า ๕๐ - ๕๓ และดู Art. XXIX

เลขาธิการ แต่สภาของเกรสก็ชักขวางฝ่ายบริหารของสหรัฐอเมริกา จนเป็นเหตุให้
OTC ตกไป ^{๓๘} จึงเป็นอันว่า GATT ไม่มีทางมีองค์การบริหารของตนเอง

นับแต่สมัยที่ ITO ตกไป GATT ก็ได้พยายามหาทางปรับปรุงองค์
การบริหารของตน และได้ตั้งคณะกรรมการเฉพาะการว่าด้วยระเบียบวาระและกิจระหว่าง
สมัยประชุม (Ad Hoc Committee on Agenda and Intersessional Business)
ขึ้น ระหว่างสมัยประชุมที่ ๖ - ๗ และที่ ๗ - ๘ และกลายเป็นกรรมาธิการระหว่าง
สมัยประชุม (Intersessional Committee) ซึ่งเป็นกรรมาธิการถาวรในสมัยประชุม
ที่ ๙ (ค.ศ. ๑๙๕๕) และเป็นคณะมนตรี (Council) ในสมัยประชุมที่ ๑๖ (ค.ศ.
๑๙๖๐) เพื่อทำงานให้กับ GATT ตลอดไป ^{๓๙} ทั้งนี้เป็นการปฏิบัติที่สอดคล้องกับ
Art. XXV, para. 1 "ปฏิบัติการร่วมกัน... เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การปฏิบัติ
และส่งเสริมวัตถุประสงค์" นอกจากนี้ GATT ยังได้ตั้งคณะกรรมการถาวร ^{๔๐} และ
คณะทำงานซึ่งมีลักษณะเฉพาะการ ^{๔๑} คณะกรรมการถาวรที่สำคัญได้แก่คณะกรรมการ
ว่าด้วยการเจรจาการค้า คณะกรรมการว่าด้วยดุลย์การชำระเงิน และคณะกรรมการ
ว่าด้วยการค้าและการพัฒนา ซึ่งตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๘ นอกจากนี้ก็มีคณะกรรมการ
ที่ว่าด้วยงบประมาณ การเงิน การบริหารและการเกษตร

^{๓๘}
Hearing on H.R. 5550 Before the House Comm. on Ways and
Means. 84 th Cong, 1st Sess. 1444, (Washington D.C.: Government
Printing Office, 1956) ซึ่งอ้างใน Jackson 2, หน้า ๕๑

^{๓๙}
Jackson 2, pp. 154 - 155

^{๔๐}
ก Jackson 2, Section 7.3

^{๔๑}
ก Jackson 2, Section 7.4

สำหรับค่านสมาชิกของความตกลงทั่วไป นั้น เติบโตเมื่อสัญญาเมื่อฉบับ
 (๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๕๕) คงมีสมาชิกเพียง ๒๓ ประเทศ ^{๔๒} และได้เพิ่มขึ้น
 เป็นลำดับ จนครบเท่า ๑ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๗๔ มีสมาชิกโดยแท้ ๕๓ ประเทศ
 ประเทศที่ภาคยานุวัตร เป็นการชั่วคราว ๒ ประเทศ ประเทศที่ใช้ความตกลงทั่วไป
 โดยพฤตินัยหลังจากที่ได้เอกราชแล้ว แต่อยู่ในระหว่างกำหนดนโยบายว่าจะภาคยานุวัตร
 หรือไม่อีก ๑๗ ประเทศ ^{๔๓} ซึ่งบรรดาประเทศที่ใช้ความตกลงทั่วไป มีประเทศ
 ที่กำลังพัฒนามากขึ้นมากขึ้นเป็นลำดับ

๑.๒ หลักการพื้นฐานของความตกลงทั่วไป

วัตถุประสงค์ของความตกลงมีอยู่ในอารัมภบทของความตกลงฯ คือ

ยอมรับว่าความสัมพันธ์ในด้านการค้าและในด้านความพยายามทาง
 เศรษฐกิจ ควรจะทำโดยหวังที่จะยกระดับมาตรฐานการครองชีพ
 ประสิทธิภาพงานทำเต็มที่ และการเพิ่มพูนรายได้แท้จริงและอุปทานที่
 มีผลอย่างขนานใหญ่ และมั่นคง พัฒนาการใช้ทรัพยากรของโลกอย่าง
 เต็มที่ และขยายการผลิตและการแลกเปลี่ยนสินค้า

ควหวังที่จะเสริมวัตถุประสงค์เหล่านี้ โดยเขาทำความตกลง
 คู่อบแทนกันและรวมกันในการมุ่งที่จะลดพิกัดศรัทธาภาษีศุลกากร และ
 สิ่งกีดขวางทางการค้าอย่างอื่น และเพื่อขจัดการปฏิบัติอันเป็นการ
 เลือกปฏิบัติในการพาณิชย์ระหว่างประเทศ

จึงได้ตกลงกัน โดยผ่านผู้แทนทั้งหลายดังนี้... ^{๔๔}

001028

^{๔๒} GATT, What It Is What It Does 1948 - 1973, เชียงรด
 ๒๑ ขางคน, หน้า ๑
^{๔๓}
 GATT, Press Release, GATT/1154
^{๔๔}
 BISD., Vol. IV, p. 1 (1969)

จากอารัมภบทดังกล่าว และเนื้อความในความตกลงทั่วไป ทั้ง ๓๘ มาตรา เราอาจสรุปหลักการ สำคัญของความตกลงทั่วไป ได้เป็น ๔ ประการดังนี้ ^{๔๕}

๑.๒.๑ การไม่เลือกปฏิบัติ การค้าระหว่างประเทศต้องกระทำโดยไม่มี การเลือกปฏิบัติ ทั้งนี้ โดยอาศัยบทบัญญัติชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่ง (Most-favoured-nation) ^{๔๖} ใน Art. I ของความตกลงทั่วไป นั่นก็คือ ในการใช้และการบริหารภาษีขาเข้าและภาษีขาออก มวลประเทศภาคีสัญญาจะต้องให้ การปฏิบัติแก่กันและกันในทางที่เป็นคุณเท่ากับที่ได้ให้กับประเทศอื่นใด จะไม่มีประเทศใด ให้ประโยชน์พิเศษแก่ประเทศอื่น และทุกประเทศจะได้ประโยชน์ในความเคลื่อนไหวใดในการ ลดสิ่งชักขวางทางการค้า แต่ทั้งนี้มิข้อยกเว้นอยู่บ้างในเรื่องการค้าของประเทศกำลัง พัฒนา ^{๔๗}

เรื่องการค้าของประเทศในสหภาพศุลกากรและเขตการค้าเสรี ^{๔๘} และการ ให้ประโยชน์พิเศษทางภาษีศุลกากร (Preference) ที่มีอยู่ก่อนการใช้ความตกลง ทั่วไป ก็ยังคงใช้ต่อไป ^{๔๙} แต่ก็มีผู้เห็นว่า MFN ไม่เพียงพอและไม่เหมาะสม อีกต่อไป โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาว่าการค้าเป็นเครื่องมือของความก้าวหน้า โดยเฉพาะ เพื่อประโยชน์ของประเทศก่อกำเนิด ^{๕๐}

^{๔๕} ฎิ Richards, เชิงอรรถ ๓ ข้างต้น, หน้า ๑๖๘ - ๑๗๐ และดู GATT, What It Is What It Does 1947 - 1973, เชิงอรรถ ๒๑ ข้างต้น, หน้า ๒ - ๓

^{๔๖} ๓๖๓-๓๖๔ ข้างต้น, หน้า ๓๖๓-๓๖๔ และดู คอปไปนี้จะใช้ "MFN" แทน

^{๔๗} General Agreement, Part IV

^{๔๘} Art. XXIV

^{๔๙} Art. I, para. 2

^{๕๐} Hector Gros Espiell, "The Most-Favoured-Nation Clause"

๑.๒.๒ การคุ้มครองควยพิทักษ์อุตสาหกรรม การคุ้มครองอุตสาหกรรมในประเทศ จะทำโดยอาศัยภาษีศุลกากรและตอไม่ไขมาตรการทางการค้าอย่างอื่น เพื่อให้ทราบถึง ขอบข่ายของการคุ้มครอง และเพื่อให้การแข่งขันเป็นไปได้ หลักข้อนี้ทำให้ไม่สามารถใช้ โควตาคำหนดสินค้าเข้า หรือการออกใบอนุญาตนำเข้าเป็นเครื่องมือในการคุ้มครอง แต่การจำกัดการนำเข้าควยจำนวนก็ยังสามารถทำได้ ถ้าจำเป็นเพื่อแก้ไขภาวะขาดดุลย์ชำระ เงินอย่างร้ายแรง ๕๑ และต้องทำตามกระบวนการหรือที่ท้าให้มั่นใจว่า การกำหนด โควตานั้น เข้ากับเงื่อนไขในความตกลง และก่อความเสียหายแก่ประเทศอื่นน้อยที่สุด ๕๒ นอกจากนี้ ยังมีข้อยกเว้นให้ประเทศด้อยพัฒนาใช้โควตาเพื่อรักษาเงินสำรองที่พอเพียง แก่การพัฒนาเศรษฐกิจ ๕๓ หรือเพื่อสงสินค้าที่มีความสำคัญล้าค้มก่อนเข้า ๕๔ ทั้งนี้ โดยมี กระบวนการหรือเช่นกัน

๑.๒.๓ โครงการแห่งการเจรจา ความตกลงทั่วไป ทำให้มีการเจรจา เพื่อลดพิทักษ์อุตสาหกรรม และทำให้ความตกลงในที่ประชุมมีผลผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศ ทำให้เกิดความมั่นคงและความสามารถคาดการณ์ในทางการค้า โดยประเทศผู้ค้าอาจพิทักษ์ อุตสาหกรรมจากตารางอัตราภาษี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงทั่วไป และแม้จะมีทางที่ จะเจรจาแก้ไขให้ใช้อัตราภาษีศุลกากรที่สูงขึ้น แต่ก็ไม่นิยมท้ากัน เพราะการเพิ่มใด ๆ ต้องให้ขอชดเชย ๕๕

๑.๒.๔ การหารือ หลักการพื้นฐานข้อที่สี่ของความตกลงทั่วไป ๑ คือการ หารือเพื่อเลียงการก่อความเสียหายแก่ประโยชน์ทางการค้าของประเทศผู้ลงนาม การหารือ ช่วยให้เห็นปัญหาได้กระจ่างขึ้น และช่วยหาทางแก้ไขที่เป็นธรรมได้ การหารือนี้อาจเกิด

๕๑ Art. XII

๕๒ Art. XII

๕๓ Art. XVIII, para. 9

๕๔ Art. XVIII, para. 10

๕๕ GATT, What It Is What It Does 1945-1973 ซึ่งอรรถ ๒๑, หน้า ๓

ได้ ๒ กรณีคือ เมื่อประเทศผู้ประสงค์จะไต่ประโยชน์จากมาตรการใด ขอใช้มาตรการ
 นั้น และเมื่อประเทศหนึ่งเห็นว่าตนเสียประโยชน์จากมาตรการใดขอหารือกับประเทศผู้
 ดำเนินการตามมาตรการนั้น ๆ ซึ่งถ้าไม่บรรลุถึงความตกลง ก็จะมีการร้องทุกข์ ซึ่งจะ
 นำไปสู่การตรวจสอบต่อไป ผลที่สุดบรรดาภาคีก็จะให้คำแนะนำหรือคำตัดสินตาม Art.
 XXIII ถ้าสถานการณ์ค่อนข้างร้ายแรง ประเทศผู้เสียหายอาจได้รับอนุญาตให้งด
 ใช้ความตกลงทั่วไป แก่กรณีพิพาท คือไม่ให้ประโยชน์ หรือไม่ปฏิบัติตามพันธะภายใต้
 ความตกลงทั่วไป และมีบ่อยครั้งที่ GATT ได้ใช้คณะประสานเรื่องราว เพื่อตรวจสอบ
 และให้คำแนะนำ โดยที่สมาชิกของคณะประสานเรื่องราว เลือกจากประเทศผู้ไม่มีส่วน
 ได้เสียโดยตรง คณะประสานเรื่องราวจึงมักประสบผลสำเร็จบ่อยครั้งในการทำให้กรณี
 ตกลงกันได้ ^{๕๖}

๑.๓ ลักษณะทางกฎหมายสัญญาของความตกลงทั่วไป

๑.๓.๑ ส่วนประกอบของความตกลงทั่วไป

Jackson กล่าวว่ ความตกลงทั่วไป มีลักษณะเป็นโมเสค
 (Mosaic) ^{๕๗} ทั้งนี้ เพราะความตกลงทั่วไป นั้น ประกอบด้วยสนธิสัญญาระหว่าง
 ประเทศกว่า ๑๐๐ ฉบับ ^{๕๘} ประกอบขึ้นเป็นความตกลงทั่วไป ที่มีผลใช้บังคับในหมู่
 ภาคี ถ้าจะกล่าวในรูปแบบแล้ว ความตกลงทั่วไป ประกอบด้วย

- ๑) บทบัญญัติทั่วไป (Art. I - Art. XXXVIII)
- ๒) ภาคผนวก (A - I)
- ๓) ตาราง (I - LXVII)

^{๕๖} Ibid., pp. 10 - 11

^{๕๗} Jackson 2, pp. 59 - 60

^{๕๘} ทรายเทา ๑๘ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๖๘ มี ๑๑๑ ฉบับ, Jackson 2,

บทบัญญัติทั่วไปและภาคผนวกเป็นบทบัญญัติทั่วไปที่มุ่งใช้กับทุก ๆ ภาคีประเทศ ส่วนตารางนั้น เป็นบทบัญญัติที่แต่ละอันก็ใช้โดยประเทศภาคี หรือ บริเวณศุลกากรหนึ่ง ๆ กับบรรดาภาคีอื่น ๆ และไม่มีลักษณะของความผูกพันทั่วไป

แต่ถ้าจะพิจารณาในรูปของเนื้อหาแล้ว สนธิสัญญา ระหว่างประเทศกว่าร้อยฉบับ เหล่านั้น อาจจำแนกออกได้ ๕ ประเภทคือ

๑. ความตกลงที่ก่อกำหรือแก้ไขเนื้อหาของบทบัญญัติทั่วไปของความตกลงทั่วไป
๒. ความตกลงที่มีผลต่อความผูกพันทั่วไป ความตกลงทั่วไป (แต่ไม่แก้ไขเนื้อหาของ) เช่นความตกลงเกี่ยวกับความผูกพันในเรื่องเงินสนับสนุนตาม Art. XVI, para. 4 ความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตาม Art. VI (ประมวลความตกลงว่าด้วยการต่อต้านการทุบตลาด) ความตกลงเกี่ยวกับการให้สัตยาบันต่อไปอีก
๓. ความตกลงที่ก่อกำเพื่อแก้ไขตาราง
๔. ความตกลงเพื่อการภาคยานุวัติ หรือการเข้าร่วมในสถานะอื่น
๕. ความตกลงเกี่ยวกับองค์กร เช่นความตกลงว่าด้วย OTC.

๑.๓.๒ ผลบังคับใช้ โดยเหตุที่มีความหวาดกลัวว่า การเจรจาจะล้ม ความที่รัวไหลไปจากที่ประชุม จะก่อให้เกิดการเก็งกำไร เกิดความปั่นป่วนในตลาด หรือเกิดการต่อต้านทางการเมือง เป็นแรงกดดันให้มีการยอมรับความตกลงทั่วไป ทั้ง ๆ ที่ผู้แทนของบางประเทศแม้จะได้รับมอบอำนาจจากฝ่ายบริหารมาให้เจรจา แต่เรื่องสำคัญบางเรื่องที่เกิดตกลงกันจำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากฝ่ายนิติบัญญัติ จึงได้มีการรับใช้ความตกลงทั่วไป โดยเร็วที่สุด ควบคู่กันกับการใช้ชั่วคราว ซึ่งความตกลงทั่วไปว่าด้วยพิธีศุลกากรและการค้า^{๕๘} และทำให้ตัวความตกลงทั่วไป ไม่มีผลใช้บังคับเมื่อพิจารณาในแง่เทคนิค^{๖๐} และก่อให้เกิดผลในแง่กฎหมายอีกหลายประการคือ

^{๕๘} Ibid., p. 62; Jackson 1, p. 137

^{๖๐} Jackson 1, p. 138

๑. ทำให้สามารถบอกถอนตัวได้เร็วขึ้นคือ โดยแจ้งล่วงหน้าต่อเลขาธิการสหประชาชาติเพียง ๒๐ วัน^{๖๑} แทนที่จะต้องแจ้งล่วงหน้า ๖ เดือน ตามความตกลงทั่วไป^{๖๒} การที่ถอนตัวไ้โดยน้เอง แสดงว่าการที่ประเทศใดไม่ถอนตัวออกไป ย่อมแสดงถึงความยินยอมที่มีอยู่ต่อไป คอนโยบายและวิธีปฏิบัติในปัจจุบันของ GATT^{๖๓}

๒. การใช้ความตกลงทั่วไปเพียงชั่วคราว และเท่าที่ไม่ขัดกับกฎหมายที่มีอยู่
 "... (To) apply provisionally on and after 1 January, 1948:

(a) Parts I and III of the General Agreement on Tariffs and Trade and

(b) Part II of that Agreement to the fullest extent not inconsistent with existing legislation."^{๖๔}

มีปัญหว่าการใช้ชั่วคราวนั้นมีความหมายเพียงใด Jackson เห็นว่า "การใช้ชั่วคราว" นั้น ถูกขยายโดยความต่อมาของพิธีสารว่าด้วยการใช้ชั่วคราว และคงน่าจะหมายเพียงว่าให้ใช้ Part II อย่างเต็มที่ ตราบเท่าที่ไม่ขัดกับกฎหมายที่ปรากฏอยู่^{๖๕} และไม่มี ความหมายอื่นใดเป็นพิเศษ^{๖๖}

ปัญหาที่น่าสนใจในเรื่องการใช้นี้อยู่ที่คำว่าไม่ขัดต่อกฎหมายที่ปรากฏอยู่ ซึ่งมีปัญหาว่าปรากฏอยู่ในขณะใด? กฎหมายของใคร? ของประเทศแต่อย่างใดหรือรวมถึงกฎหมายของท้องถิ่นด้วย? ไม่สอดคล้อง (Inconsistent) หมายความว่าอย่างไร?

^{๖๑} Protocol of Provisional Application, para. 5

^{๖๒} Art. XXXI

^{๖๓} Jackson 1, p. 137

^{๖๔} Protocol of Provisional Application para ๓ การเน้นเพิ่มขึ้นเอง

^{๖๕} Jackson 1, p. 138

^{๖๖} Jackson 2, p. 63

สำหรับเรื่องเวลามีคำตัดสินของประธานที่ประชุมบรรรการภาคีสัญญา สมัยประชุม
ที่ ๓ ให้หมายถึงกฎหมายที่มีอยู่เมื่อ ๓๐ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๕๗ อันเป็นวันที่ตั้งในพิธีสาร^{๖๗}
เมื่อได้พิจารณาพร้อมกับ Art. XXIV para. 12^{๖๘} ทำให้เนาเชื่อว่าปัญหาเรื่องกฎหมาย
ของใครนั้นขึ้นอยู่กับ

๑) ความมีอำนาจเหนือ (Supremacy) ของสนธิสัญญาที่ลงนามใน
สหพันธรัฐ

๒) ผลในทางกฎหมายของความตกลงทั่วไป และพิธีสารว่าด้วยการใช้ชั่วคราว
ว่ามีผลบังคับภายในโดยตัวของมันเองหรือไม่ (Self-executory)^{๖๙} หรือต้องมี
กฎหมายมาบังคับใช้

^{๖๗}
BISD. Vol. II, p. 35 (1952); Analytical Index, p. 190

^{๖๘}
General Agreement, Art XXIV, para. 12 "Each contracting
party shall take such reasonable measures as may be available to it
to ensure abservance of the provisions of this Agreement by the
regional and local governments and authorities within its territory."
การเนนเพิ่มขึ้นเอง

^{๖๙}
ดู Jackson 1, หน้า ๑๓๘ และ Jackson 2, Section 4.11
เปรียบเทียบคดี International Fruit Co. NV. V. Productschap Voor
Groenten en Fruit, Case 20 - 24/72 ซึ่งตัดสินโดย Court of Justice of
the European Community, December 12, 1972 ซึ่งตัดสินว่า General
Agreement Art. XI ไม่มีผลเป็นกฎหมายในตัวของมันเอง ทั้งนี้ยังเกศด้วยว่า EEC
ไม่ใช่ภาคีของความตกลงทั่วไป และไม่เป็นประเทศ American Journal of
International Law. 67:3 (1973), 559-563 และดู Stefan A. Risenfeld
"The Doctrine of Self Executory Treaties and Community Law" American
Journal of International Law 67:3 (1973), 504 - 508

ปัญหาสำคัญของคำว่าไม่สอดคล้อง (Inconsistent) อยู่ที่ว่า มาตรการใด
 ที่ปฏิบัติโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายที่มีอยู่ก่อนวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๑๙๕๗ แต่เป็นการ
 กระทำลงหลังจากวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๕๘ มีปัญหาว่ามาตรการที่ปฏิบัติไปในนั้น
 จะเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายที่มีอยู่หรือไม่ ซึ่งน่าจะเป็นแต่ทั้งนี้มีความเห็นว่าเป็นเฉพาะ
 กรณีที่กฎหมายกำหนดให้มีมาตรการนั้นเป็นกฎหมายที่มีลักษณะบังคับ (Mandatory) โดย
 ฝ่ายบริหารไม่อาจแก้ไขได้ ๗๐

๗๐ เป็นความเห็นของรายงานของกลุ่มทำงานที่มีต่อ GATT BISD Vol. II, p. 62 (1952) ซึ่งต่อมามีความเห็นยืนตาม โดยที่ประชุมของบรรดากฎาสัญญาสมัย
 ที่ ๕ - 3rd Supp. BISD, 249 (1954/1955) ในคดี Belgian Family Allowances ก็มีการอ้างถึง และใช้หลักนี้ ซึ่งข้อเท็จจริงมีว่า เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๕
 เบลเยียมยังคงใช้กฎหมายปี ค.ศ. ๑๙๓๕ ในเรื่องเงินสงเคราะห์ครอบครัว โดย
 เก็บภาษีโลกทัศน์ ๖ % จากสิ่งของที่หน่วยงานปกครองท้องถิ่นซื้อจากต่างประเทศ เพื่อ
 ใช้เป็นส่วนหนึ่งของเงินสงเคราะห์ครอบครัว และคงยกเว้นไม่เก็บภาษีดังกล่าวเฉพาะ
 เมื่อประเทศผู้ส่งออกมีระบบเงินสงเคราะห์ครอบครัวเช่นกัน นอร์เวย์อ้างสิทธิดังกล่าว
 โดยเทียบเคียงระบบสังคมสงเคราะห์กับเงินสงเคราะห์ครอบครัว เบลเยียมไม่ยอม ต่อมา
 เดนมาร์กเข้าร่วมในข้อเรียกร้องต่อเบลเยียมที่กล่าวหาว่าเบลเยียมเลือกปฏิบัติ เพราะ
 ได้มีการยกเว้นภาษีดังกล่าวแก่ประเทศสวีเดน ซึ่งใช้ระบบสังคมสงเคราะห์ โดยผู้แทน
 ของเบลเยียมอ้างว่ารัฐบาลของตนยอมให้สวีเดน เพราะการตีความกฎหมายอย่างยืดหยุ่น
 ยิ่ง ในที่สุดที่ประชุมบรรดากฎาสัญญาก็มีมติรับรองรายงานของคณะกรรมการว่าคว่ำการอุทธรณ์
 โดยยึดหลัก Mandatory โดยอ้างว่าเบลเยียมไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าได้ปฏิบัติตาม
 หลัก Mandatory - 1st Supp. BISD. 61 (1952) สำหรับรายละเอียด และ
 ขอวิจารณ์แห่งคดีนี้ดู Robert E. Huedec, "The GATT Legal System " Journal
of World Trade Law. 4 : 5 (1970), 615 - 665,

ข้อควรสังเกตุก็คือ การมีข้อจำกัดให้ใช้ความตกลงทั่วไป เท่าที่ไม่ขัดต่อ
กฎหมายที่มีอยู่ ทำให้ความตกลงทั่วไปมีความสำคัญน้อยลง ไปไม่น้อยทีเดียว

๑.๓.๓ การตั้งข้อสงวน การตั้งข้อสงวนต่อความตกลงทั่วไป ก็ยังมีผู้
กระทำอยู่ แม้จะมีผู้มีความเห็นว่า เนื่องจากสามารถถอนตัวโดยแจ้งล่วงหน้าเพียง ๒๐ วัน
ซึ่งเป็นระยะเวลาที่สั้นมาก จึงน่าจะไม่ควรมีข้อสงวนในพิธีสาร เพื่อการใช้ชั่วคราว
ซึ่งความตกลงทั่วไป^{๗๑} แต่ก็มีบางประเทศตั้งข้อสงวนเมื่อเข้ารับพิธีสารดังกล่าว^{๗๒}
และมีการตั้งข้อสงวนอื่น ๆ อีกเมื่อมีการทำความตกลงแก้ไขความตกลงทั่วไป^{๗๓} แต่
ความจริงแล้ว ข้อสงวนเหล่านี้บางครั้งก็ไม่จำเป็นเลย เพราะได้บัญญัติไว้แล้วในบทยกเว้น
ของความตกลงทั่วไป มีข้อควรสังเกตุในเรื่องข้อสงวนอีก ๓ ประการ คือ

๑) ข้อสงวนอาจทำมาพร้อมกับพิธีสาร เพื่อการภาคยานุวัติ โดยไม่ต้องทำ
มาต่างหาก ตัวอย่างเช่นกรณีของสวีตเซอร์แลนด์ โปแลนด์

๒) การตั้งข้อสงวนอาจทำมาในรูปของบทยกเว้นไม่ใช่ (Waiver) ซึ่ง
เป็นส่วนหนึ่งของการเจรจาต่อรอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบทยกเว้นไม่เช่นนั้น ไม่มีการ
จำกัดเวลา

๓) สองประเทศอาจอ้าง Art. XXV เพื่อยกเว้นพันธะตามความตกลง
ทั้งฉบับ หรือตาม Art. II ระหว่างประเทศทั้งสองนั้น เมื่อประเทศทั้งสองไม่เคย
เจรจากันในเรื่องพิถักศุลกากร และประเทศหนึ่งนั้นไม่ยอมให้มีการใช้ความตกลงนั้น
ระหว่างตนเมื่อเขาเป็นภาคีความตกลงทั่วไป

^{๗๑} U.N.Doc.EPCT/207 หน้า ๓ ซึ่งอ้างใน Jackson 2, หน้า ๗๑

^{๗๒} เช่นคิวบา อินเดีย และชิลอน

^{๗๓}

Jackson 2, p. 71

๑.๓.๔ ภาษาที่ใช้ ภาษาที่ใช้กับความตกลงทั่วไป นั้น ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติ
 ทั่วไป รวมทั้งภาคผนวก ถือว่าทั้งภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส เป็นภาษาที่ถูกต้อง
 (Authentic)^{๗๔} ส่วนภาค IV ของความตกลงทั่วไป มีภาษาสเปนเป็นภาษาที่
 ถูกต้องเพิ่มขึ้นอีกภาษาหนึ่ง^{๗๕} ส่วนตารางนั้น มักจะมีภาษาที่ถูกต้องภาษาเดียว คืออังกฤษ
 หรือฝรั่งเศส สุดแต่ที่กำหนดไว้ในตารางนั่นเอง

๑.๓.๕ การแก้ไข การแก้ไขความตกลงทั่วไป มีบัญญัติไว้ใน Art. XXX
 ซึ่งกำหนดให้แก้ไข Part. I ซึ่งได้แก่ Art. I, II และตาราง และ Art.
 XXIX, XXX ด้วยคะแนนเสียงเอกฉันท์ ส่วนการแก้ไขส่วนอื่นทำด้วยคะแนนเสียง
 ๒ ใน ๓ แต่ทั้งนี้ผลเฉพาะประเทศที่ยอมรับให้มีการแก้ไขเท่านั้น เหตุผลของการแก้ไข
 โดยยากก็คือ เคารพต่ออธิปไตยของภาคีในการเลือกรับพันธะใหม่ใด ๆ แต่หลักดังกล่าวนี้
 ก็ไกลจากความยุ่งยากไม่น้อย คงจะกล่าวต่อไป

เนื่องจากตารางนั้นถือเป็นส่วนหนึ่งของ Part I โดยผลของ Art. II
 แต่ตารางนี้เองประกอบด้วยรายละเอียดมากมาย ซึ่งย่อมมีข้อผิดพลาดอยู่บ้าง และตาราง
 นี้เป็นส่วนที่จะต้องมีการแก้ไขทุกครั้ง เมื่อมีการเจรจาพิทักษ์ศาลการ การแก้ไขตาราง
 จึงเป็นเรื่องปกติ แต่โดยเหตุที่ต้องใช้คะแนนเสียงเอกฉันท์ในการแก้ไขตาราง ดังนั้น
 หากมีแม้เพียงประเทศเดียวไม่เห็นด้วย การแก้ไขนั้นก็ไม่มีผลเมื่อพิจารณาแง่เทคนิค แต่
 ในทางปฏิบัติ การแก้ไขตารางเหล่านั้น ภาคีของความตกลงทั่วไป ก็ถือว่าสมบูรณ์เสมอมา
 ทั้งนี้เห็นได้จากกรณีที่ไม่มีผู้ใคร่จะอ้างว่ามีการทำผิดความตกลงทั่วไป (ในเรื่องการแก้ไข
 ความตกลงทั่วไป) เมื่อประเทศใดแก้ไขพิทักษ์ศาลการของตนให้สอดคล้องกับตารางที่
 แก้ไขใหม่^{๗๖}

^{๗๔} U.N.T.S. 188

^{๗๕} 13th Supp. BISD. 1 (1965)

^{๗๖} Jackson I, p. 141

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ ได้มีการเสนอให้ทำการแก้ไข Art. XXX โดยจะ
 เพิ่มบทบัญญัติให้การขอแก้ไขในส่วนแบบพีซี หรือการเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากการกระทำ
 ตาม Art. II, para. 6, Art. XVIII, XXIV, XXVII หรือ Art. XXVIII ว่า
 ใ้คงายคือมีผลภายใน ๓๐ วัน เมื่อบรรดาภาคีได้รับรอง หากว่าก่อนการรับรองนั้น
 แต่ละภาคีความตกลงได้รับแจ้งถึงการแก้ไข แต่มีได้คัดค้านว่าการแก้ไขไม่ได้อยู่ในข่ายของ
 บทบัญญัติเพิ่มเติมนั้น ^{๗๗} แต่ด้วยเหตุที่ประเทศหนึ่งไม่ยอมรับการแก้ไขนี้ ในทางเทคนิค
 จึงถือว่าไม่มีผล แต่ในทางปฏิบัติการแก้ไขตารางก็ได้ใช้ระบบการรับรอง (Certification) ^{๗๘}

ปัญหาต่อมาเกี่ยวกับการแก้ไขคือ การยกเว้นตามบทบัญญัติไว้ใน Art. XXV,
 para. 5 ซึ่งกำหนดให้ที่ประชุม ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกเพียงกึ่งหนึ่งของจำนวนบรรดา
 ภาคีสมาชิก (CONTRACTING PARTIES) สามารถออกเสียง ๒ ใน ๓ เพื่อ "ยกเว้น
 พันธะใด ๆ ตามความตกลงที่ผูกพันภาคีหนึ่ง ๆ เมื่อมีเหตุแวดล้อมพิเศษที่ไม่ได้บัญญัติไว้
 ในที่อื่น ๆ ในความตกลงนี้" บ่อยครั้งที่มีการยกเว้นพันธะตาม Part I (ซึ่งรวมถึง
 ตาราง) แต่โดยเหตุที่ Art. XXX กำหนดให้มีการแก้ไข Part I โดยมติเอกฉันท์
 เท่านั้น จึงมีผู้เห็นว่าการยกเว้นใดที่มีผลเท่ากับเป็นการแก้ไข ควรทำด้วยมติเอกฉันท์
 เท่านั้น แต่ที่ประชุมเหล่าภาคีไม่รับความเห็นนี้ โดยเห็นว่า Art. XXX ก็ได้บัญญัติ
 ยกเว้นกรณีการยกเว้นพันธะตาม Art. XXV ไว้แล้ว โดย Art. XXX บัญญัติว่า
 "เว้นแต่เมื่อบทบัญญัติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงได้บัญญัติไว้แล้วในส่วนอื่น ในความตกลง
 ทั่วไปนี้" ^{๗๙} และในทางปฏิบัติก็เคยมีการให้การยกเว้นเป็นการทั่วไป กล่าวคือ
 เมื่อภาคีได้ปฏิบัติเข้าเกณฑ์ก็ได้รับการยกเว้น เช่นการยกเว้นที่มีผลให้ย้กกำหนดเวลา
 ตาม Art. XX ^{๘๐}

๗๗

Ibidem.

๗๘

Ibidem.

๗๙

L/403 (7 September, 1955)

๘๐

Part II, BISD., Vol II, p. 28 (1952)

นอกจากนี้ Art. XXX ยังมีข้อบกพร่องที่ไม่แยกการแก้ไขในส่วนเนื้อหา และการแก้ไขในส่วนวิธีการออกจากกัน ตัวอย่างเช่น ถ้ามีการเสนอขอแก้ไขการลงคะแนนเสียงในที่ประชุมตามที่บัญญัติไว้ใน Art. XXV จากคะแนนเสียง ๒ ใน ๓ ของผู้มาประชุม เป็น ๒ ใน ๓ ของมวลสมาชิก หากประเทศ ก. เห็นด้วยกับการแก้ไข แต่ประเทศ ข. ไม่เห็นด้วย การแก้ไขนั้นผูกพันประเทศ ก. แต่ไม่ผูกพันประเทศ ข. เพราะ Art. XXX บัญญัติเช่นนั้น การนับคะแนนในที่ประชุมคราวต่อไปจะถือเกณฑ์ใด Jackson จึงเห็นว่าเรื่องอริบัตยในการเลือกพันธะตามที่กล่าวข้างต้น น่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเมื่อพิจารณาเห็นว่า การค้าระหว่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับบางประเทศ และองค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับการค้ามีขึ้น เพื่อลดเหตุกระทบกระทั่งที่มีผลร้ายอันเนื่องมาจากการกระทำของประเทศที่เห็นแก่ตัวบางประเทศ น่าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติว่าด้วยการแก้ไขความตกลงทั่วไป ในทางที่ทำให้การแก้ไขทำได้ง่ายขึ้น ^{๘๑}

๑.๘ สมาชิกภาพของความตกลงทั่วไป

การศึกษาเรื่องสมาชิกภาพนั้น จำเป็นเพื่อให้รู้ว่าความตกลงใช้กับใครบ้าง คำว่า "เหล่าภาคีสัญญา" (Contracting Parties) มีอธิบายใน Art. XXXII ว่าได้แก่ "รัฐบาลที่ใช้บทบัญญัติความตกลงนี้ภายใต้ Art. XXVI หรือ XXXIII หรือโดยเป็นไปตามพิธีสารว่าด้วยการใช้ชั่วคราว"

๑.๘.๑ การเข้าเป็นภาคี การเข้าเป็นภาคีอาจทำได้ ๔ วิธีด้วยกันคือ

๑. โดยยอมรับความตกลงทั่วไป โดยตรง โดยอาศัย Art. XXVI, para. 2 นั่นก็คือการยอมรับอย่างเด็ดขาด (Definitive) ^{๘๒}

๒. โดยทำพิธีสารเพื่อการใช้ชั่วคราว ซึ่งความตกลงทั่วไป ซึ่งได้แก่กรณีของสมาชิกดั้งเดิม

^{๘๑} Jackson 1, p. 143

^{๘๒} ทราบเท่าปัจจุบันคงมีไฮติประเทศเดียวที่ทำเช่นนั้น L/2375/Add. 1, หน้า ๒๐

๓. โดยการภาคยานุวัตร โดยภาคีใหม่ หลังจากที่มีการเจรจา
กับบรรดาภาคีสัญญา (CONTRACTING PARTIES) เพื่อตกลงเรื่องพิถักศุลกากร
บางครั้งก็เรียกว่าการเข้าเป็นสมาชิกโดยได้รับใบอนุญาต (Ticket of Admission)

๔. โดยอาศัยการสงเคราะห์ของประเทศแม่ เมื่อดินแดนแห่งหนึ่ง
มีความเป็นอิสระในการดำเนินการทางการค้า และเรื่องอื่นตามที่กำหนดไว้ในความตกลง
ทั่วไป

การยอมรับความตกลงทั่วไป โดยตรง เดิมนั้นกำหนดให้ทุกประเทศที่ลงนาม
ในกรรมสารสุดท้ายของที่ประชุมเจนีวา มีสิทธิยอมรับความตกลงทั่วไป โดยตรง ^{๘๓} แต่
ต่อมาได้มีการแก้ไขในปี ๑๙๕๕ ให้ประเทศที่เป็นภาคีสัญญาหรือประเทศที่กำลังเจรจาเข้า
ภาคยานุวัตรขอความตกลงทั่วไป เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๑๙๕๕ เท่านั้น จึงจะมีสิทธิ
ยอมรับความตกลงทั่วไป โดยตรง ^{๘๔}

เนื่องจากไม่มีความแตกต่างที่แท้จริง ระหว่างการใช้ความตกลงชั่วคราว และ
การยอมรับความตกลงอย่างเด็ดขาด ประโยชน์ที่แท้จริงของการยอมรับโดยเด็ดขาดก็คือ
ลดความยุ่งยากในทางเทคนิคกฎหมายของความตกลงทั่วไป ทำให้เข้าใจความตกลง
ได้ง่ายเข้า ^{๘๕}

การทำพิธีสารว่าด้วยการใช้ชั่วคราว ซึ่งความตกลงทั่วไป โดยอาศัยบทบัญญัติ
ในพิธีสารว่าด้วยการใช้ชั่วคราว ซึ่งความตกลงทั่วไป มีรัฐบาล ๘ ประเทศลงนามก่อน
วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๔๗ ซึ่งเป็นผลให้ความตกลงฯ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่

^{๘๓} 55 U.N.T.S. 194, 274.

^{๘๔} Protocol Amending the Preamble in Parts II and III of
the General Agreement.

^{๘๕} Jackson 2, p. 66.

๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๔๘ และรัฐบาลที่ลงนามใน Final Act ของการประชุม สมัยที่สองของคณะกรรมการเตรียมการ เพื่อการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้า และการจ้างงานในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๔๗ ส่วนอีก ๑๕ ประเทศที่เหลือก็ลงนาม ในพิธีสารก่อนวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๑๙๔๘ จำนวน ๑๔ ประเทศ ^{๘๖} และมีสี่ ประเทศที่ยังไม่ลงนาม แต่สี่ก็ลงนามในพิธีสารอีกฉบับหนึ่ง ^{๘๘} ซึ่งลอกข้อความในพิธีสารว่าด้วยการใช้ชั่วคราวมาเกือบทั้งหมด เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๘

การภาคยานุวัตรโดยภาคีใหม่ โดยอาศัย Art. XXXIII ซึ่งบัญญัติว่า

รัฐบาลซึ่งมิได้เป็นภาคีความตกลงนี้ หรือรัฐบาลซึ่งทำการในนามของ คินแดนตุลาการ ต่างหากที่มีอำนาจในตนเองในเรื่องการปฏิบัติ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางพาณิชย์ภายนอก และเกี่ยวด้วยเรื่องอื่นตามที่บัญญัติไว้ในความตกลงนี้ อาจเขาภาคยานุวัตรต่อความตกลงนี้ในนาม ของตนเอง หรือในนามของคินแดนนั้น ตามข้อกำหนดที่จะใดตกลงกัน ระหว่างรัฐบาลนั้น และบรรดาภาคีสัญญาการตัดสินของบรรดาภาคีสัญญา ภายใต้วงรณนี้ ทำโดยเสียงข้างมากสองในสาม

ความที่ขีดเส้นใต้นี้ เพิ่มขึ้นโดยพิธีสารฉบับหนึ่ง เมื่อคราวสมัยประชุมแรก ของที่ประชุมฮาวานา ในปี ๑๙๔๘ ^{๘๘} เพราะความเดิมนั้น จำกัดแคบเกินไป กล่าวคือ

^{๘๖} Protocol of Provisional Application para. 4

^{๘๗} U.N.T.S., pp. 312 - 315

^{๘๘} Protocol for the Accession of Signatories of the Final Act of October 30, 1947, 1948

^{๘๘} Special Protocol Modifying Certain Provisions of the General Agreement; Analytical Index, p. 169

ต้องได้เสียง เอกฉันท์จากบรรดาภาคีสัญญาจึงจะทำการภาคยานุวัตรได้ และเสียงข้าง
มากสองในสามนี้ได้มีการตีความว่าให้นับจากจำนวนภาคีในขณะที่ลงมติตนเอง มีให้นับ
จากจำนวนภาคีหลังจากที่มีการลงมติ กล่าวคือไม่นับประเทศที่ขอภาคยานุวัตร ๕๐

ในวิธีปฏิบัติของ GATT จะต้องมีการเจรจาเกี่ยวกับพิกัดศุลกากรหรือการค้า
ก่อน เพื่อกำหนดขอลดหย่อน หรือที่เรียกกันว่า "Ticket of Admission" บางครั้ง
การเจรจานี้ก็ทำรวมไปกับการเจรจาขอลดหย่อนทั่วไป เช่นตามพิธีสาร Anney (1949)
และพิธีสาร Torquay (1951) ซึ่งมีหลายประเทศขอภาคยานุวัตรคราวเดียวกัน
ทำให้ยุ่งยาก วิธีปฏิบัติในปัจจุบันคือ ให้มีการลงมติเพื่อรับการภาคยานุวัตรของรัฐบาลใหม่
และให้บรรดาภาคีสัญญาร่าง และรับรองพิธีสารขึ้นทางหากฉบับหนึ่ง ตาม Art. XXXIII
และพิธีสารนี้เปิดให้ทุกภาคีสัญญา และประเทศผู้ภาคยานุวัตรลงนาม แต่ทั้งนี้พิธีสารเพื่อ
การภาคยานุวัตรจะบัญญัติให้พิธีสารมีผลใช้บังคับเมื่อรัฐบาลผู้ภาคยานุวัตรลงนาม การ
ลงนามโดยรัฐบาลของภาคีที่เป็นสมาชิกอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็น สรุปได้ว่าพิธีสารเพื่อการ
ภาคยานุวัตรก่อความตกลงระหว่างบรรดาภาคีสัญญา และรัฐบาลผู้ภาคยานุวัตร

เนื่องจากการเจรจาก่อนการภาคยานุวัตรกินเวลายาวนานพอสมควร ประเทศ
ที่ประสงค์จะเข้าภาคยานุวัตร ซึ่งอาจทำการภาคยานุวัตรตามลำดับขั้นดังนี้ คือ

๑. โดยอาศัยกฎข้อ ๔ หรือ ข้อ ๕ ของ Rules of Procedure for
Sessions of the Contracting Parties เข้าร่วมประชุมในฐานะผู้
สังเกตการณ์

๒. บรรดาภาคีสัญญาอาจประกาศกำหนดความสัมพันธ์ทางการค้าพิเศษ
ระหว่างบรรดาภาคีสัญญากับรัฐบาลที่ประสงค์จะเข้าร่วมเป็นฝ่ายในความตกลง เพื่อว่า
ประเทศผู้ลงนามในประกาศ จะยกเอาความตกลงไปใช้กับประเทศที่ประสงค์จะเข้ามา
โดยมีขอแนะว่า ประเทศผู้จะเข้าร่วมเป็นฝ่ายในความตกลงจะปฏิบัติต่อกันในทำนอง

เดียวกัน วิธีนี้บางครั้งก็เรียกว่า "การภาคยานุวัตรชั่วคราว" ในระหว่างนั้นก็จะมี การเจรจากันในรายละเอียดในเรื่องข้อตกลงยอนที่จะให้แกกัน และประเทศผู้จะเข้าร่วมเป็น ฝ่าย ก็จะได้รับ การเชิญให้เขาประชุมและทำงานร่วมกัน จากบรรดากษัตริย์สัญญา

๓. ขั้นสุดท้ายก็คือ การลงมติและการทำพิธีสารดังกล่าวแล้วข้างตน และควร สังเกตว่าพิธีสารบางฉบับก็มีข้อกำหนดพิเศษเปรียบได้กับข้อสงวน ๔๑ อันเป็นประโยชน์ แก่ประเทศผู้ภาคยานุวัตร

การเป็นภาคีโดยความอนุเคราะห์ โดยอาศัย Art. XXVI, para. 5 (c)

Art. XXVI, para. 5 (c) บัญญัติว่า

ถ้าบริเวณสุดการไกล ซึ่งภาคีสัญญาหนึ่ง ได้รับเอาความตกลงมาใช้ มีหรือไคมาซึ่งอำนาจในตนเองอย่างเต็มที่ในการปฏิบัติเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ทางพาณิชย์ภายนอก หรือเกี่ยวกับเรื่องอื่นตามที่กำหนด ในความตกลงนี้ บริเวณนั้นจะถือว่า เป็นภาคีสัญญา เมื่อมีการอนุเคราะห์ โดยการประกาศของประเทศภาคีสัญญาที่รับผิดชอบที่ก่อตั้งขอเท็จจริงข้างตน

ทั้งนี้เพราะมีบทบัญญัติใน Art. XXVI, para. 5 (a), (b) กำหนดให้ รัฐบาลเมื่อรับความตกลงมีอำนาจยกเว้นบริเวณเหล่านั้น ไม่ให้อยู่ภายใต้ความตกลงฯ หรือกลับไปให้บริเวณนั้นอยู่ภายใต้ความตกลงฯ

บรรดากษัตริย์สัญญาได้มีข้อเสนอแนะ ๔๒ เพื่อกำหนดวิธีการเข้าเป็นภาคีโดยการ อนุเคราะห์ดังนี้คือ

๔๑ Protocol for the Accession of Switzerland, 14th Supp., BISD. 6 (1966)

๔๒ Procedures for Sponsorship under Art. XXVI 5 (c), 6th Supp., BISD. 11 (1958)

เมื่อบริเวณศุลกากรไคมาซึ่งอำนาจอิสระตามที่จำเป็นและประเทศผู้อนุเคราะห์
 ไคแจงแก่นักเลขาธิการของ GATT ถึงเรื่องดังกล่าวในสมัยประชุมต่อมา บรรดา
 ภาคีสัญญาที่จะกำหนดระยะเวลาอันสมควรให้ภาคีสทั้งหลายคงใช้ความตกลงกับบริเวณนั้น
 ทั้งนี้ โดยพฤตินัย โดยมีข้อแม้ว่าบริเวณนั้นจะลดยกเลิกปฏิบัติ โดยใช้ความตกลงฯ กับภาคีส
 เหล่านั้น การใช้โดยพฤตินัยนั้น มีเพื่อให้ผู้เข้ามาใหม่มีเวลาที่จะกำหนดนโยบายพาณิชย์
 ระหว่างประเทศของตน และเพื่อตัดสินใจว่าจะเป็นสมาชิกโดยสมบูรณ์ของความตกลงฯ
 หรือไม่ การเปิดช่องให้ผู้เข้ามาใหม่ตัดสินใจนี้ นับว่ามีผลดีในทางปฏิบัติ แมว่า Art.
 XXVI จะไม่กล่าวไว้โดยเฉพาะก็ตาม

ลักษณะสำคัญประการหนึ่งของการเข้าเป็นฝ่ายโดยการอนุเคราะห์นั้นก็คือ ผู้เข้า
 เป็นฝ่ายใหม่ไม่จำเป็นต้องมีการ เจรจากับภาคีสเดิมในเรื่องข้อตกลงหย่อน เพราะบริเวณศุลกากร
 ที่เข้ามาใหม่นี้ปฏิบัติตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่รัฐบาลเมืองแม่ได้รับไว้เพื่อบริเวณนั้นมา
 ก่อน^{๕๓} และถาตารางเดิมของเมืองแม่ไม่ได้กำหนดข้อตกลงเกี่ยวกับการค้าของ
 บริเวณนี้ ก็หมายความว่าบริเวณนี้สามารถเข้าเป็นภาคีสความตกลงโดยไม่ต้องให้ข้อตกลง
 หย่อนใด ๆ^{๕๔}

แต่ Jackson ก็ยังได้ตั้งข้อสังเกตว่า สำหรับพื้นที่อื่นนอกเหนือจากที่มีอยู่
 ในตารางนั้น ยังไม่แน่ว่าบริเวณที่เข้ามาเป็นภาคีสใหม่จะมีความผูกพันหรือไม่เพียงใด
 โดยเขายกเรื่องปัญหาหรือ Proces-verbaux ที่ออกโดยอาศัย Art. XVI ว่า
 ด้วยเงินสนับสนุน (Subsidy) ว่ามีผลผูกมัดผู้เข้ามาใหม่หรือไม่ ในเมื่อมีเอกสาร
 GATT ที่ PROT/2 กล่าววว่าประเทศเข้ามาใหม่ไม่ต้องผูกพันตามปัญญานั้น^{๕๕}

^{๕๓} 10th Supp. BISD 73 (1962)

^{๕๔} Jackson 2, p. 98

^{๕๕} Ibid., pp. 98 - 100

๑.๔.๒ ปัญหาบางประการที่เกี่ยวกับการใช้ความตกลงทั่วไป ที่สำคัญมีอยู่
๔ ประการคือ

๑. การใช้ความตกลงครอบคลุมไปถึงดินแดนในอาณัติ ประเทศแม่อาจใช้ความตกลงฯ ครอบคลุมไปถึงดินแดนในอาณัติทั้งนี้ เป็นไปตาม Art. XXIV, Art. XXVI, para. 5 และพิธีสารว่าด้วยการใช้ชั่วคราว ซึ่งความตกลงฯ เติมนั้นความของ Art. XXIV และ Art. XXVI กำหนดหลักให้การเข้าเป็นภาคีของเมืองแม่เท่ากับยอมรับเอาความตกลงไปใช้กับดินแดนในอาณัติด้วย เว้นแต่เมืองแม่จะยกเว้นไว้ แต่เมื่อมีการแก้ไขใหม่ก็มิได้มีการใช้หลักที่ว่า การเข้าเป็นภาคีของเมืองแม่คงมีผลเฉพาะเมืองแม่ ส่วนดินแดนในอาณัติจะต้องใช้ความตกลงฯ ต่อเมื่อเมืองแม่ได้กำหนดเช่นนั้น ^{๕๖} ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติในพิธีสารว่าด้วยการใช้ชั่วคราว ซึ่งความตกลงฯ วรรค ๒ ซึ่งบัญญัติว่า

"รัฐบาลข้างตน จะทำให้บทบัญญัติว่าด้วยการใช้ชั่วคราวมีผลแก่ดินแดนในนอกจากเมืองแม่... เมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่ได้รับการแจ้งถึงการเข้าเช่นนั้น"

๒. การไม่ใช้ความตกลงกับบางภาคีสัญญา คงได้กล่าวแล้วว่าการเข้าเป็นภาคีโดยการภาคยานุวัตร ทำได้ควมคติ ๒ ใน ๓ ของสมาชิก จึงได้มีการเพิ่มเติม Art. XXXV เข้าไปในความตกลงคือ

ข้อจำกัดในการใช้ความตกลงเพื่อไม่ให้ประเทศที่ไม่เห็นด้วยกับการภาคยานุวัตร จะต้องมีความผูกพันกับประเทศที่ภาคยานุวัตร ^{๕๗}

Art. XXXV

ความตกลงนี้ หรือในทางเมื่อเลือก Art. II ของความตกลงนี้จะไม่ใช่ระหว่างภาคีสัญญาใด และภาคีสัญญาอื่นใดก็ตาม

^{๕๖}

^{๕๗} Art. XXVI, para. 5 (a), (b), Art. XXIV, para. 1

- ก. ภาคีสัญญาทั้งสองยังไม่ได้เจรจากันในเรื่องพิกัดศุลกากรและ
- ข. ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งของภาคีสัญญานั้นไม่โดยินยอมต่อการใดเช่นนั้น
ในขณะที่เป็นภาคีสัญญา

ขอควรสังเกตุก็คือ จะยก Art. XXXV ขึ้นอ้างได้เมื่อมีสมาชิกใหม่เข้าเป็นภาคีสองความตกลงฯ

เพียงใดจะถือว่ามีการเจรจากันนั้น ประธานที่ประชุมบรรดาภาคีสักดลันเมื่อ ๓๑ พฤษภาคม ๑๙๕๘ ว่า "ควรถือว่าผู้แทนได้มีการเจรจากันเมื่อได้พบกันครั้งแรกตามที่กำหนด โดย Tariff Negotiation Working Party ซึ่งเป็นที่ผู้แทนได้แลกเปลี่ยนรายการขอเสนอ" ๕๘

เพียงใดจึงจะถือว่า "การไม่ยินยอม" นั้นได้มีการบันทึกไว้แล้ว เพราะรายงานการประชุมของ GATT ไม่ระบุรายละเอียดความเห็นของแต่ละประเทศ เว้นแต่ในกรณีพิเศษ การลงนามในพิธีสารของภาคีสักดลันก็ไม่ใช่สาระสำคัญที่จะทำให้ความตกลงมีผลบังคับระหว่างภาคีสักดลันที่ภาคยานุวัตรกับภาคีสักดลันเดิม ยิ่งกว่านั้น ยังมีประเทศที่ลงนามโดยพิธีสารว่าควยการภาคยานุวัตร^{๕๙} แต่ก็ยังยก Art. XXXV ขึ้นยันประเทศที่ภาคยานุวัตร

๓. กลุ่มการค้าในภาคพื้น และการเป็นภาคีสองความตกลง ความตกลงฯ ไม่ใคร่ระบุถึงฐานะของสหภาพศุลกากร (Customs Union) หรือชมรมเศรษฐกิจไว้ โดยเฉพาะ^{๑๐๐} แต่อย่างไรก็ดี ในทางปฏิบัติ GATT ก็ปฏิบัติกับ EEC เหมือนหนึ่งว่า

^{๕๘} Ibidem.

^{๕๙} เช่น Cuba, ดู Jackson 2, ที่เซิงอรรถ ๕

^{๑๐๐} บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของ เช่น Art. XXIV, para 1 ให้ใช้ความตกลงฯ กับบริเวณศุลกากร Art. XXIV, para 8 (a) สหภาพศุลกากรให้เข้าใจว่าหมายถึงการแทนบริเวณศุลกากรตั้งแต่สองแห่งขึ้นไปควยบริเวณศุลกากรเดียว และยังมีปัญหานาคีควา Art. XXVI, para 5 (c) เอมามาใช้กับกรณีสหภาพศุลกากรใดหรือไม่

เป็นหน่วยหนึ่งต่างหากใน GATT ทำให้มีปัญหาความคิดว่าต่อไป GATT น่าจะใช้ระบบการลงคะแนนเสียงตามน้ำหนัก (Weighted Voting) หรือไม่เมื่อสมาชิก EEC หลายประเทศอาจออกเสียงในที่ประชุมของ GATT เพื่อประโยชน์ของ EEC และเหตุการณ์ทำนองเดียวกันกำลังเกิดขึ้นสำหรับการรวมตัวกันเป็นกลุ่มการค้าอื่น ๆ ๑๐๑

๔. การบอกถอนตัว การไล่ออก และการสืบทอด การถอนตัวไคกลาวแล้วข้างต้น ๑๐๒ และตารางเท่าปัจจุบันคงมีเพียง ๔ ประเทศที่ไคถอนตัวไปคือ จีน (๕ พฤษภาคม ๑๙๕๐) เลบานอน (๒๕ มิถุนายน ๑๙๕๓) ลิเบีย (๑๓ มิถุนายน ๑๙๕๓) และซีเรีย (๕ สิงหาคม ๑๙๕๑) ๑๐๓ แต่มีข้อควรสังเกตว่า การบอกถอนตัวนี้ ต้องทำในลักษณะ "สิ้นเชิง" คือไม่อาจถอนเพียงบางส่วน ๑๐๔

สำหรับการไล่ออกนั้น คงมีบัญญัติไว้แห่งเดียวคือ Art. XXXII, para. 2 ซึ่งบัญญัติว่า

"ในขณะที่ภายหลังจากความตกลงนี้มีผลตามวรรค ๒ ของ Art. XXVI เหล่าภาคีสัญญา ซึ่งได้รับความตกลงนี้ อาจอาศัยวรรค ๔ ของ Art. XXVI ตัดสินว่าภาคีใดซึ่งยังมีโดยอมรับเช่นนั้นไม่เป็นภาคีสัญญาต่อไป"

แต่เนื่องจากความตกลงไม่ได้มีผลโดยอาศัย Art. XXVI ๑๐๕ Art. XXXIII จึงไม่มีผล และควรสังเกตด้วยว่า ถ้ามีประเทศใดโดยอมรับความตกลงโดยอาศัย Art. XXVI ก็ไม่มีทางไล่ออกประเทศนั้นเลย และแม้ว่า Sohn จะเห็นว่าการไล่ออกจากองค์การระหว่างประเทศไม่มีคุณค่าในทางบทบังคับ ๑๐๖ ก็ตาม Jackson ก็เห็นว่า Art. XXIII

๑๐๑ ปัญหาเรื่องการรวมตัวกันทางเศรษฐกิจ ฎ Jackson 2, บทที่ ๒๔

๑๐๒ ฎเชิงอรรถ ๒๑ และ ๒๒ ข้างต้น

๑๐๓ Analytical Index, p. 191

๑๐๔ EFACT/TAC/PV/17 p. 8 ซึ่งอ้างใน Analytical Index, หน้า ๑๘๑

๑๐๕ แต่โดยอาศัยพินิจสำราญว่าควายการใช้ชั่วคราวซึ่งความตกลงฯ

๑๐๖ Louis B. Sohn, "Expulsion or Forced Withdrawal from an

ของความตกลงนั้นกว้างพอที่จะตีความว่า เหล่าภาคีอาจให้อำนาจเหล่าภาคีทั้งปวงที่
หลายที่มีต่อประเทศหนึ่ง ซึ่งมีผลเกือบเท่าการไล่ออก Art. XXIII บัญญัติว่า ในเหตุ
แวดล้อมที่ร้ายแรงบางชนิด เหล่าภาคีอาจให้อำนาจภาคีหนึ่งหรือหลายภาคีที่จะงดการใช้
ขอลดหย่อนหรือพันธะอื่นใดตามความตกลงนี้แก่ประเทศภาคีสัญญาหรือหลายภาคี ตามที่
เหล่าภาคีตีความเหมาะสมในสถานการณ์นั้น

ปัญหาการสืบทอดโลกลาวข้างต้นแล้ว ๑๐๗ ส่วนปัญหาในทางปฏิบัติที่เกิดขึ้น
มักเกี่ยวกับการวางว่าจะมีผลใช้บังคับแก่ประเทศที่เข้าสืบทอดอย่างไรหรือไม่ ในทาง
ปฏิบัติ GATT มักยอมให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ประสงค์ของผู้เข้าสืบทอด เพราะการบังคับ
ตามข้อกำหนดภายใต้เงื่อนไขเนื่องจากผู้เข้าสืบทอดอาจถอนตัวได้ง่าย ๑๐๘

๑.๕ องค์กรบริหารของ GATT

๑.๕.๑ บรรดาภาคีสัญญา (CONTRACTING PARTIES) คำว่า "บรรดา
ภาคีสัญญา" นี้หมายถึงกรณีที่ภาคีสัญญากระทำการร่วมกัน ๑๐๘ ซึ่งต่างจากคำว่า
เหล่าภาคีสัญญา (Contracting Parties) ซึ่งหมายถึงภาวะที่ประเทศภาคีสัญญา
หลายประเทศกระทำการในนามของแต่ละประเทศนั่นเอง หากแต่กระทำพร้อมกัน ๑๑๐

๑๐๗ ข
ดูข้อ ๑.๔.๑ การเข้าเป็นภาคีเรื่องการเข้าเป็นภาคีโดยความอนุเคราะห์

๑๐๘
Jackson 2, p. 105.

๑๐๙
Art. XXV, para. 1 "...Wherever reference is made in this Agreement to the contracting parties acting jointly they are designated as the CONTRACTING PARTIES."

๑๑๐
ดู Art. XXXII

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า GATT ไม่มีความสมบูรณ์ในค่านองคการ เพราะหวังว่าจะมี ITO เพื่อทำการค่านองคการ^{๑๑๑} บรรรคภาคีสัญญาจึงอาจเป็นองคกรบริหารอันเกี่ยวที่มีบัญญัติไว้ในความตกลงมาตั้งแต่นั้น แม้ว่าจะมีการใช้คำนี้เพื่อเลี่ยงไม่ให้เข้าใจว่าเป็นองคกร^{๑๑๒} คือใช้แทนคำว่า Interim Trade Committee ซึ่งปรากฏอยู่ในร่างเดิม เพื่อเอาใจผู้แทนสหรัฐอเมริกาที่ประสพแรงกดดันภายในประเทศซึ่งรู้สึกไม่พอใจให้มี ITO^{๑๑๓}

โดยเหตุที่ถ้อยคำใน Art. XXV, para. 1 ให้อำนาจบรรรคภาคีสัญญาไว้วางขวางมาก โดยเฉพาะเมื่ออ่านประกอบกับอารัมภบทของความตกลง Art. XXV, para. 1 บัญญัติว่า

ผู้แทนของเหล่าภาคีสจะพบกันเป็นครั้งคราว เพื่อทำให้บทบัญญัติแห่งความตกลงนี้มีผล ซึ่งโคแก่การปฏิบัติรวมกัน และกล่าวโดยทั่วไปคือโดยหวังที่จะอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติ และส่งเสริมให้ก้าวหน้า ซึ่งวัตถุประสงค์ของความตกลงนี้

GATT จึงขยายตัวทั้งในค่านองคการ (ตามที่กล่าวมาแล้วในข้อ ๑.๑.๒ วิจารณ์การเรื่องวิจารณ์การขององคการ) และในค่านงานเกี่ยวกับเศรษฐกิจระหว่างประเทศ การค้าระหว่างประเทศ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าที่ประชุมภาคีสจะไม่จำกัดตนเอง เพราะรัฐยอมถอนตัวถ้าเห็นว่าตนจะเสียประโยชน์และการถอนตัวก็ทำได้ง่าย

^{๑๑๑} ข้อ ๑.๑.๒ วิจารณ์การ, เรื่องวิจารณ์การขององคการ

^{๑๑๒} Analytical Index. p. 143

^{๑๑๓} Jackson 2, p. 120 and John H. Jackson "The General Agreement on Tariffs and Trade in United States Domestic Law", Michigan Law Review 66 (1967), 249, 255

๑) การลงคะแนนเสียง

Art. XXV, para. 3 บัญญัติว่า

"แต่ละภาคีสัญญาจะมีสิทธิลงคะแนนเสียงหนึ่งคะแนนในการประชุมทุก
ครั้งของบรรดากาฬีสัญญา"

Art. XXV, para. 4 บัญญัติว่า

"เว้นแต่จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ในความตกลงนี้ การตัดสินใจของ
บรรดากาฬีสัญญาให้ทำควยเสียงข้างมากของคะแนนที่ลง"

การลงคะแนนเสียงที่บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นได้แก่ Art. XXV, para. 5 เรื่อง
การยกเว้นไม่ใช้ ซึ่งจะต้องใช้คะแนนเสียงสองในสาม (Art. XXXIII) เรื่อง
การภาคยานุวัตรของสมาชิกใหม่ ใช้เสียงสองในสาม^{๑๑๔} (Art. XXIV, para. 10)
ใช้คะแนนเสียงสองในสามในการอนุมัติสหภาพศุลกากร หรือเขตการค้าเสรี (Art. XXX)
ต้องใช้คะแนนเสียงข้างมากสองในสาม หรือคะแนนเสียงเอกฉันท์แล้วแต่กรณี^{๑๑๕}

แม้ว่าการกระทำบางอย่างจะไม่อยู่ในความหมายของการตัดสินใจตาม Art. XXV,
para. 4 และไม่มีบัญญัติไว้ในที่แห่งอื่นในความตกลงฯ ก็จะต้องถือเสียงข้างมาก ถ้าเป็น
การกระทำร่วมกันของบรรดากาฬีสัญญา เช่นการทำคำแนะนำ ประกาศ หรือปฏิญญา^{๑๑๖}

แต่บ่อยครั้งที่จะไม่มีการลงคะแนนเสียง หรือไม่ก็ไม่ลงคะแนนเสียงอย่างเป็น
ทางการในที่ประชุมบรรดากาฬีสัญญา โดยมากทำโดยความยินยอมตามที่ประธานแปลความ
ได้จากการที่ไม่มีภาคีสัญญาใดคัดค้าน บางครั้งก็เจรจาตกลงกันมาจากนอกห้องประชุม

^{๑๑๔} กังกลาวแล้วข้างต้นในข้อ ๑.๔ สมาชิกภาพของความตกลงทั่วไป

^{๑๑๕} ข
ดูข้อ ๑.๓ ลักษณะทางกฎหมายสัญญาของความตกลงทั่วไป

^{๑๑๖}

เรียบร้อยแล้ว ^{๑๑๓} การลงมติโดยไม่เป็นทางการ ทำให้สมาชิกชั่วคราว หรือสมาชิกตาม
พหุฉันทน์ของ GATT สามารถรวมในการออกเสียงได้ การลงคะแนนเสียงเป็นทางการ จะมี
ก็ในกรณีสำคัญเช่นการยกเว้นไม่ใช้ (Waiver)

คำว่า "ของคะแนนเสียงที่ลง" ใน Art. XXV, para. 4 นั้น ขยายความ
โดยข้อบังคับการประชุม (Rules of Procedure) ข้อ ๒๕ "การตัดสินใจให้ทำ
โดยเสียงข้างมากของผู้แทนที่มาประชุมและออกเสียง" ส่วนองค์ประชุมนั้นเป็นไปตาม
ข้อ ๑๖ คือ "ข้างมากปกติของ เหลลาภาคี" แต่ทั้งนี้การลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์ก็ทำ
ได้ ^{๑๑๔} ซึ่งเป็นประโยชน์มากในกรณีที่มีความเคลื่อนไหวใดที่เกี่ยวกับความตกลง เมื่อ
เหตุการณ์นั้น เกิดระหว่างสมัยประชุมสองสมัย

ระเบียบข้อบังคับการประชุมของ GATT มีหลายชุด มีขึ้นมาเป็นครั้งคราว
ตามลักษณะงานของ GATT แต่ชุดที่สำคัญที่สุดคือชุดที่ว่าด้วยการประชุมของบรรดาภาคี
สัญญา ซึ่งยาวและมีรายละเอียดมากเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ ผู้สังเกตการณ์
การเลือกเจ้าหน้าที่ การทำการประชุม การตั้งคณะกรรมการ และดูจะคล้ายข้อบังคับ
การประชุมฮาวานา ^{๑๑๕} ซึ่งก็คล้ายกับข้อบังคับการประชุมเตรียมการที่ร่างความตกลงฯ
และร่างกฎบัตรของ ITO

๒) การตีความความตกลงฯ โดยบรรดาภาคีสัญญา

หลักเดิมในกฎหมายระหว่างประเทศ การตีความจะมีผลผูกพันต่อเมื่อ
รัฐอธิปไตย ยอมรับการตีความนั้น ^{๑๑๖} แต่ก็มีเริ่มมีความเห็นว่าเป็นต้องให้องค์การ
ระหว่างประเทศมีอำนาจตีความที่มีผลผูกพันสมาชิก ^{๑๒๐} (Definitive Interpretation)

^{๑๑๓} น่าคิดว่าทำให้มีการลงคะแนนเสียงตามน้ำหนัก (Weighted Voting)
ได้อยู่ในตัว

^{๑๑๔} EPCT/209 p. 8 ซึ่งอ้างใน Analytical Index, หน้า ๑๘๓

^{๑๑๕} W. Bishop, International Law: Cases and Materials (Boston:
Little Brown 2nd ed. 1962), p. 23

^{๑๒๐} Jackson 2, p. 133

ซึ่งมีบัญญัติว่าความเห็นอย่างหลังนี้ใช้กับ GATT หรือไม่ กล่าวคือบรรดาภาคีสัญญามีอำนาจ
 ที่ความที่ผูกพันสมาชิกหรือไม่ แม้ว่า Art. XXV จะกว้าง แต่สนธิสัญญาอื่นที่เกี่ยวข้อง
 เศรษฐกิจการค้า เช่นข้อมัญญัติแห่งความตกลงว่าด้วยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ
 Art. XVIII บัญญัติไว้ชัดถึงอำนาจที่ความที่มีผลผูกพัน ๑๒๑ แต่ความตกลงทั่วไป
 ไม่ได้บัญญัติไว้ชัดแจ้ง แต่วิธีปฏิบัติของ GATT และสมาชิกหลายประเทศเป็นไปในทำนอง
 ว่า บรรดาภาคีสัญญามีอำนาจที่ความ ๑๒๒

ในระยะต้นของ GATT ประธานที่ประชุมบรรดาภาคีเป็นผู้ที่ความ ๑๒๓ ใน
 สมัยประชุมที่ ๓ ของบรรดาภาคีสัญญา ประธานก็ได้ชี้ความว่า โดยอาศัย Art. XXV,
 para. 1 บรรดาภาคีสัญญามีอำนาจที่ความตามที่เห็นเหมาะสม ๑๒๔ และต่อมา GATT
 ก็มีกระบวนการที่คณะกรรมาธิการจะทำคำตัดสินในข้อพิพาท ซึ่งยอม
 ต้องพิจารณาเลยไปว่ามีการละเมิดความตกลงหรือไม่ ซึ่งเป็นการที่ความอยู่ในตัวและ
 ระบบบรรทัดฐาน (Precedent) ก็มีการยอมรับมาใช้ใน GATT ๑๒๕

อาจสรุปได้ว่า ประวัติของการร่างความตกลงไม่แสดงว่าบรรดาภาคีสัญญามีอำนาจ
 ที่ความอย่างผูกพัน แต่ในทางปฏิบัติที่ประชุมบรรดาภาคีสัญญาที่ความ

๑๒๑

2 U.N.T.S. 39

๑๒๒

Jackson 2, p. 135

๑๒๓

Ibid.

๑๒๔

Analytical Index, p. 143

๑๒๕

Jackson 2, p. 136

๑.๕.๒ สำนักเลขาธิการ

๑. พื้นฐานทางกฎหมายของเลขาธิการ ในความตกลงทั่วไป ไม่มีบัญญัติโดยเฉพาะในเรื่องสำนักเลขาธิการ เพราะคาดว่า ITO จะทำการเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ในการประชุม Havana 1948 ได้มีการรับ Rules of Procedure ข้อหนึ่ง ว่า

"หน้าที่ปกติของสำนักเลขาธิการจะทำโดยเลขานุการการบริหารของคณะกรรมการระหว่างกาล โดยต้องมีการชดเชย ทั้งนี้เมื่อตกลงกับคณะกรรมการระหว่างกาลเพื่อองค์การการค้าระหว่างประเทศ"^{๑๒๖}

ที่ประชุม Havana ได้เลือกเลขานุการการบริหารให้แก่วิศวกรรมระหว่างกาล เพื่อองค์การการค้าระหว่าง (Interim Commission for International Trade Organization - ICITO) และพนักงานของ ICITO ก็ทำงานของสำนักเลขาธิการให้แก่ GATT และทำงานเตรียมการเพื่อ ITO ด้วย ครบทุกวันนี้ฐานะทางกฎหมายของสำนักเลขาธิการของ GATT ก็ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลง และในเรื่องความคุ้มกันหรือการลงนามในสัญญาของสำนักเลขาธิการจะทำในนามของ ICITO ^{๑๒๗} เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๐ ณ ที่ประชุม Torquay ผู้แทนสหรัฐประกาศไม่เสนอเรื่อง ITO เข้าที่ประชุมคองเกรสอีกต่อไป ICITO จึงทำงานเพื่อ GATT อย่างเคียงข้างกันมา การพยายามตั้ง OTC ขึ้นมา ซึ่งมีสำนักเลขาธิการเหมือนกันก็ล้มเหลวลงอีกในปี ๑๙๕๕ ^{๑๒๘} และ Jackson ได้เสนอให้แก้ไขความยุ่งยากอันเนื่องมาจากความคลุมเครือของสถานะทางกฎหมายของสำนักเลขาธิการของ GATT โดยใช้ Art. XXV ซึ่งให้อ่านจรรยาบรรณภาคีสัญญา "ประชุมเพื่ออำนวยความสะดวกในการปฏิบัติการและส่งเสริม

^{๑๒๖} GATT./1/SR. 1, 3, 4 (1948) ซึ่งอ้างใน Jackson 2, หน้า ๑๘๕

^{๑๒๗} Jackson 2, pp. 145 - 146

^{๑๒๘} Ibid., p. 166 และดู Section 2.5 ด้วย

วัตถุประสงค์ของความตกลงนี้" ในการตั้งสำนักเลขาธิการขึ้นใหม่ หรือเอา ICITO เป็นสำนักเลขาธิการถาวรของ GATT ๑๒๘

๒. เจ้าหน้าที่และการทำงานของสำนักเลขาธิการ
สำนักเลขาธิการของ GATT แบ่งออกเป็น ๕ หน่วยด้วยกันคือ

๑) Department of Conference Affairs, Liaison and Administration ซึ่งทำงานด้านให้ความสนับสนุนแก่การทำงานของสำนักเลขาธิการ รวมทั้งเรื่องปัญหาการเมืองอื่น ๆ ด้วย

๒) Department of Trade Policy ทำงานด้านสนับสนุนการเจรจาทางการค้า ซึ่งต้องการรายละเอียดและทำการศึกษาปัญหาทางเศรษฐกิจ

๓) Department of Trade and Development ทำงานเกี่ยวกับการค้าของประเทศด้อยพัฒนา

๔) International Trade Centre ตั้งโดย GATT เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๔ เพื่อช่วยประเทศด้อยพัฒนา โดยการส่งเสริมและหาตลาดให้แก่สินค้าของประเทศเหล่านั้น และต่อมา UNCTAD ได้ให้การสนับสนุนทางการเงินแก่หน่วยงานนั้น ตั้งแต่ปี ๑๙๖๔ เป็นต้นมา

๕) Director's Office สำนักผู้อำนวยการ ซึ่งทำงานด้านการบริหารภายใน ๑๓๐

๓. ผู้อำนวยการและเลขาธิการบริหาร (Director-General and Executive-Secretary) ไก่กล่าวแล้ววงานของสำนักเลขาธิการของ GATT นั้น ทำโดยเลขาธิการบริหารของ ICITO และฐานะดังกล่าวในที่สุดก็ยอมรับกันอย่าง

๑๒๘

Ibid., pp. 166 - 167

๑๓๐

Jackson 2, pp. 147 - 148

เป็นทางการในความตกลงทั่วไป โดยมีกรกล่าวถึงเลขานุการบริหาร (Executive - Secretary) ในพิธีสารของความตกลง ฯ หลายฉบับ^{๑๓๑}

ในสมัยประชุมที่ ๒๒ ของที่ประชุมบรรคภาคีสัญญา ได้มีการลงมติเปลี่ยนชื่อของหัวหน้าพนักงานของ GATT เป็นผู้อำนวยการ (Director-General) แต่ก็ไม่ได้แก้ไขโดยคำในข้อความตกลงทั่วไป แต่อย่างใด เพราะไม่ต้องการเผชิญปัญหายุ่งยากในเรื่องการจัดทำพิธีสาร เพื่อแก้ไข จึงได้ตกลงเมื่อ ๒๓ มีนาคม ๑๙๖๕^{๑๓๒} ว่า

เมื่อใดที่การ เปลี่ยนหน้าที่หรืออำนาจจากเลขานุการบริหาร ไปยังผู้อำนวยการ ทำให้ต้องมีพิธีสารเพื่อแก้ไข หรือต้องทำการใด นอกเหนือจากการลงมติของบรรคภาคีสัญญา... หน้าที่และอำนาจเหล่านี้จะใช้โดยบุคคลที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ผู้จะดำรงตำแหน่งเลขานุการบริหารควย ทั้งนี้เพื่อการนี้^{๑๓๓}

กล่าวคือว่า ผู้อำนวยการของ GATT มี ๓ ฐานะ คือเลขานุการบริหารของ ICITO เลขานุการบริหารของ "บรรคภาคีสัญญา" และเป็นผู้อำนวยการของ GATT และทราบเท่าปัจจุบัน GATT เคยมีผู้อำนวยการเพียง ๒ นาย คือ Mr. Eric Wyndham White (ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ตั้ง GATT จนถึง ๖ พฤษภาคม ๑๙๖๔) คนที่สองคือ Mr. Oliver Long รับช่วงต่อจากคนแรกต่อมาจนถึงปัจจุบัน^{๑๓๔}

๘. งบประมาณของ GATT^{๑๓๕} GATT มีงบประมาณน้อยมาก เมื่อเทียบกับองค์การระหว่างประเทศในทางเศรษฐกิจอื่น ๆ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะฐานะ

^{๑๓๑} Jackson 2, p. 148

^{๑๓๒} Analytical Index, p. X

^{๑๓๓} 13th Supp. BISD 19 (1965)

^{๑๓๔} Jackson 2, pp. 149 - 150

^{๑๓๕} Jackson 2, Section 6.4

ทางกฎหมายที่ไม่แน่นอนของ GATT ทำให้ GATT ไม่มีเงินพอที่จะรวบรวมข้อมูล ศึกษา และวิเคราะห์ เพื่อกำหนดนโยบายการค้าระหว่างประเทศที่ดี อันนับว่าเป็นการสูญเสีย ที่ยากจะประมาณได้

การทำงานประมาณของ GATT อิงลักษณะของสหประชาชาติ แต่ถ้าผู้อำนวย การจะทำแตกต่างไปจากนั้น ก็จะแจ่มแจ้งแก่เหล่าภาคี

สำนักเลขาธิการจะเตรียมร่างงบประมาณเสนอต่อคณะกรรมการว่าด้วย งบประมาณ และการคลังที่เหล่าภาคีตั้งขึ้น เพื่อตรวจแกแแล้วส่งต่อไปยังที่ประชุมบรรดา ภาคีสัญญา และพิจารณาอนุมัติ (แต่ทั้งนี้ GATT มีเงินหมุนเวียนใช้ไปพลาง ๆ ก่อนใน ระหว่างที่สมาชิกยังส่ง เงินมาไม่ทันต้นปีงบประมาณ) ที่ประชุมบรรดาภาคีสัญญาจะกำหนด จำนวนที่แต่ละประเทศจะต้องจ่าย เพื่อใช้จ่ายในสำนักเลขาธิการ และกิจการประชุม ต่าง ๆ โดยอาศัยอัตราส่วนในทา การค้าระหว่างประเทศที่ประเทศนั้น ๆ มีอยู่ ^{๑๓๖} แต่ ในการดำเนินงานของ GATT นั้น มีน้อยครั้งที่มีการค้างจ่ายจากสมาชิก GATT จึงไม่มี กระทบการพิเศษเพื่อการเรียกเก็บเงินค้างจ่าย

๑.๕.๓ คณะมนตรีและคณะกรรมการต่าง ๆ ของ GATT

๑. คณะกรรมการระหว่างสมัยประชุม เมื่อปลายปี ค.ศ. ๑๙๕๐ GATT ได้ทำการศึกษาถึงงานในความรับผิดชอบของบรรดาภาคีสัญญา หลังจากที่ทำทราบ แ่นว่าทั้ง ITO ไม่สำเร็จ ในสมัยประชุมที่ ๕ จึงมีข้อเสนอของกลุ่มทำงานให้ตั้ง

^{๑๓๖} เช่นปีงบประมาณ ๑๙๗๔ ประเทศที่จ่ายน้อยที่สุดต้องจ่าย ๐.๑๒ % เมื่อส่วนการค้าของตนเท่ากับ ๐.๑๒ % หรือน้อยกว่านั้น และความจริง GATT ยังมีราย ใ้ได้เล็กน้อยอื่น ๆ เช่นรายได้จากการขายสิ่งพิมพ์ของ GATT รายการรายได้เล็กน้อย ของปีงบประมาณ ๑๙๗๔ ตั้งไว้ SF. 284,000 20th Supp. BISD. 116 (1972 - 1973)

คณะกรรมการระหว่างสมัยประชุม แต่ที่ประชุมบรรคาศาสตราจารย์เสนอให้รัฐบาลของตนพิจารณาพบทวนก่อน ในสมัยประชุมที่ ๒ ที่ประชุมก็ยังคงไม่รับความตักท้วงกล่าว แต่ยอมให้มีการพิจารณาเฉพาะการว่าควรวาระระเบียบวาระ และกิจระหว่างสมัยประชุม เพื่อทำการระหว่างสมัยประชุมที่ ๒ - ๓ และมีการรื้อฟื้นกรณีการนี้ ๒ ครั้ง คือในสมัยประชุมที่ ๓ และที่ ๔ ในสมัยประชุมที่ ๕ (ค.ศ. ๑๙๕๕) ก็มีการแต่งตั้ง "คณะกรรมการระหว่างสมัยประชุม" โดยให้เป็นกรรมการถาวร ซึ่งประจวบกับการมีความตกลงตั้ง OTC โดยเป็นที่คาดกันว่า คณะกรรมการบริหารของ OTC จะเข้ามารับช่วงงานไปทำ ถ้าตั้ง OTC สำเร็จ และในที่สุดก็มีการตั้งมนตรีขึ้นในสมัยประชุมที่ ๑๖ (ค.ศ. ๑๙๖๐) ซึ่งได้รับช่วงงานของกรรมการระหว่างสมัยประชุม ^{๑๓๗}

๒. คณะมนตรี (Council) ในสมัยประชุมที่ ๑๕ (ค.ศ. ๑๙๕๕) ได้มีการตั้งคณะกรรมการพิเศษขึ้น เพื่อปรับปรุงโครงสร้างคานองค์กรของ "บรรคาศาสตราจารย์" ^{๑๓๘} และกรรมการชุดนั้นได้รายงานต่อที่ประชุมสมัยที่ ๑๖ ให้ก่อตั้งคณะมนตรี เพื่อให้มีการเอาใจใส่ต่องานของ GATT อย่างต่อเนื่อง ที่ประชุมบรรคาศาสตราจารย์จึงตั้งคณะมนตรีขึ้น โดยมีข้อกำหนดดังนี้

- ก) เพื่อพิจารณาเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างสมัยประชุมของบรรคาศาสตราจารย์ที่เป็นที่ข้องใจความสนใจเร่งด่วน และรายงานต่อ "บรรคาศาสตราจารย์" พร้อมข้อเสนอแนะให้ปฏิบัติการใดที่เหล่าภาคีอาจทำลงอย่างเหมาะสมในสมัยประชุมสามัญหน้า หรือในสมัยประชุมวิสามัญตามที่คณะมนตรีจะเรียกหรือโดยการลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์

^{๑๓๗}
Jackson 2, Section 7.1

^{๑๓๘}
ก) GATT Docs. L/1200 (1959) และ L/1216 (1959)

- ข) ตรวจสอบรายงานของคณะกรรมการกิจการ ก่อตั้งหน่วยงานและองค์การอื่น ๆ ของบรรรคภาคีสัญญา ซึ่งทำการระหว่างสมัยประชุม ให้แนวทางแก่หน่วยงานเหล่านั้น เมื่อจำเป็น ตรวจสอบรายงานของหน่วยงานเหล่านั้น และทำขอแนะนำต่อที่ประชุมบรรรคภาคีสัญญา
- ค) ทำการเตรียมการเพื่อการประชุมของบรรรคภาคีสัญญา
- ง) ทำการเรื่องใดที่บรรรคภาคีสัญญาอาจทำในคราวสมัยประชุมและทำการเพิ่มเติมในเรื่องที่กล่าวแล้วข้างต้นตามแต่จะได้มีการมอบหมายชัดเจนจากบรรรคภาคีสัญญา รวมทั้งกระทำการในนามของบรรรคภาคีสัญญา ในการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบัญญัติของความตกลงทั่วไป นอกเหนือจากการกระทำตาม Art. XXV, para 5 และหน้าที่ตามมติและการกระทำเป็นทางการอื่น ที่บรรรคภาคีสัญญาทำลง ๑๓๘

การตั้งคณะมนตรีนี้ทำตาม Art. XXV, para. 1 คณะมนตรีนี้ประกอบด้วยผู้แทนของมวลภาคีสัญญาที่ได้รับความรับผิดชอบแห่งสมาชิกภาพ และคณะมนตรีจะปฏิบัติต่อภาคีสักก็ตามที่อ้างว่ามีผลประโยชน์ในเรื่องหนึ่ง เหมือนกับว่าเป็นสมาชิกสมบูรณ และหากภาคีสัญญาใดเห็นว่าการกระทำของคณะมนตรีมีผลเป็นปฏิบัตย์ของตน ก็อาจยับยั้งการกระทำของมนตรีแล้วอุทธรณต่อที่ประชุมบรรรคภาคีสัญญา^{๑๔๐} แต่ในทางปฏิบัติไม่เคยปรากฏว่ามีการอุทธรณเช่นวานี้^{๑๔๑}

^{๑๓๘}
9th Supp. BISD. 8 (1961)

^{๑๔๐}
Ibidem.

^{๑๔๑}
Jackson 2, p. 156

ในคํานงนภายใของ คณะมนตรี คณะมนตรีมีอำนาจที่จะแต่งตั้งเจ้าหน้าที่และ
หน่วยงานย่อยลงไป การลงมติของคณะมนตรีถือตามจำนวนคะแนนเสียงที่ใช้ในกรณีที่
บรรคภาคีสัญญาเป็นผู้กระทำ ๑๔๒ ส่วนข้อบังคับการประชุมก็รับเอาข้อบังคับของที่
ประชุมบรรคภาคีสัญญามาใช้โดยอนุโลม ๑๔๓

ขอบเขตอำนาจของคณะมนตรีนั้นกว้างขวางมาก และอำนาจนี้อาจกว้างมากขึ้น
ถาบรรคภาคีสัญญามอบให้มากขึ้น งานของคณะกรรมการระหว่างสมัยประชุมที่ไอนมา
เป็นของคณะมนตรี รวมไปถึงอำนาจที่จะให้มีการเจรจาใหม่ ในเรื่องขอลดหย่อนทาง
พิทักษ์สิทธิผู้ลดากร เมื่อมีเหตุแวกลอมพิเศษ (Art. XXVIII para. 4) และตรวจสอบ
คำร้องขอเพื่อหลุดพ้นจากพันธะ (Art. XVIII) งานของ GATT ทำใ้ค่อเนื่อง
กันก็โดยอาศัยคณะมนตรี เพราะเรียกประชุมใ้กาย และมีวิธีการลงคะแนนเสียงควย
จดหมายหรือโทรเลข

๓. คณะกรรมการประจำของ GATT ๑๔๔ GATT มีใ้กว้างโครงสร้าง
เรื่องกรรมการใ้ การตั้งกรรมการขึ้นนั้น เป็นไปเพื่อสนองประโยชน์หรือแรง
กคกันจากเหล่าภาคีสัญญาที่มีอยู่ กรรมการที่เคยตั้งมาแล้ว เช่นคณะกรรมการว่าควย
การเจรจาพิทักษ์ (ซึ่งตั้งขึ้นและมีอายุขั้วการเจรจาครั้งสำคัญ ๆ ครั้งหนึ่ง ๆ เท่านั้น)
คณะกรรมการว่าควยงบประมาณ การคลัง และการบริหาร คณะกรรมการว่าควย
เกษตรกรรม คณะกรรมการว่าควยผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะกรรมการบางชุดมิได้
ถูกแต่งตั้งโดยบรรคภาคีสัญญาโดยตรง แต่ถูกแต่งตั้งโดยอาศัยอำนาจที่ไ้รับมอบจาก
บรรคภาคีสัญญาอีกทอคหนึ่ง เช่นกรรมการว่าควยสิ่งทอฝ้าย กรรมการว่าควยการ
ปฏิบัติที่เกี่ยวกับการต่อต้านการทุ่มตลาด เป็นต้น

๑๔๒ 9th Supp. BISD 7 - 8 (1961)
๑๔๓ GATT Doc. C/M/I, at 2 (1960)
๑๔๔ ฎJackson 2, Section 7.3

คณะกรรมการการประจำที่สำคัญที่สุดสองชุดใดแก

(๑) คณะกรรมการคุลยชำระเงิน เนื่องจากพันธะตามความตกลงทั่วไป มีส่วนที่เกี่ยวกับการจำกัดควยจำนวนทำให้มีการหารือในระหว่างสมัยประชุมที่ ๓ (ค.ศ. ๑๙๕๕) มีการกำหนดวิธีการหารือ ซึ่งกล่าวถึงคณะกรรมการเฉพาะการ เพื่อการปรึกษาหารือในสมัยประชุมที่ ๔ ถึงที่ ๑๒ มีการตั้งกลุ่มทำงานเรื่องคุลยการชำระเงิน เพื่อหารือและเตรียมรายงานวาคควยขอจำกัดควยจำนวน ที่ตั้งขึ้นโดยเหตุผลคานคุลยชำระเงิน ๑๕๕ ในสมัยประชุมที่ ๖ บรรคากาศีสัญญาไคมอบอำนาจให้คณะกรรมการระหว่างสมัยประชุมมีอำนาจในการหารือเรื่องคุลยการชำระเงินควย ๑๕๖

ในสมัยประชุมที่ ๑๑ (ค.ศ. ๑๙๕๖) บรรคากาศีสัญญาไคตั้งคณะกรรมการเพื่อการหารือ เพื่อทำการศึกษารื่องคุลยการชำระเงินระหว่างสมัยประชุม ๑๕๗ และในที่สุดใสมัยประชุมที่ ๑๓ (๑๙๕๘) GATT ก็ไคตั้งคณะกรรมการวาคควยคุลยการชำระเงินและแก้ไขข้อบงคั้บระหว่างสมัยประชุม เพื่อให้คณะกรรมการนี้มีลักษณะถาวร ๑๕๘

คณะกรรมการวาคควยคุลยชำระเงิน มีหน้าที่เกี่ยวกับการหารือวาคควยขอจำกัดอันเนื่องมาจากคุลยชำระเงิน ซึ่งเกี่ยวกับ Art. XII, XIII, XIV, XV และ Art. XVIII : B ของความตกลงฯ โดยกำหนดการหารือทุกปี หรือทุก ๒ ปีกับประเทศซึ่งยังคงมีข้อจำกัด และโดยทำงานอย่างใกล้ชิดกับ IMF แต่ดะปีกรรมการนี้จะรายงานต่อที่ประชุมบรรคากาศีสัญญาการตรวจสอบ และการรายงานนี้เองทำให้มีการใช้ข้อจำกัดควยจำนวนอย่างไม่เหมาะสมลดลง

๑๕๕
BISD Vol. II pp. 103, 108 (1952)

๑๕๖
Ibid., p. 101

๑๕๗
5th Supp. BISD. 52 (1957)

๑๕๘
7th Supp. BISD. 94 (1959)

(๒) คณะกรรมการว่าด้วยการค้าและการพัฒนา ครอบคลุม ค.ศ. ๑๙๕๕ ไม่มีกรรมการถาวรชุดใดใน GATT ที่ทำงานเกี่ยวกับปัญหาของประเทศด้อยพัฒนา โดยเฉพาะ หลังจากที่มี Harberler Report ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ แล้ว ก็มีการตั้งคณะกรรมการขึ้น ๓ ชุด เพื่อดำเนินโครงการเพื่อขยายการค้าระหว่างประเทศ ชุดหนึ่งว่าด้วยการหาทางเจรจาเกี่ยวกับพิกัดภาษีอีกชุดหนึ่งว่าด้วยปัญหาของผลิตภัณฑ์เกษตรกรรม และชุดที่สามมีอำนาจพิจารณาและรายงานเรื่อง

"มาตรการเพื่อขยายการค้าโดยกล่าวเฉพาะถึงความสำคัญในการรักษาและขยายเงินได้ของประเทศด้อยพัฒนาที่จะมีต่อการพัฒนาและการทำให้ซับซ้อน (Diversification) ของระบบเศรษฐกิจของประเทศเหล่านั้น" ๑๔๘

(๓) คณะกรรมการชุดที่ ๓ หรือเรียกว่า Committee III ทำงานอย่างไคดเป็นเวลา ๖ ปี จนถึง ๒๖ พฤศจิกายน ๑๙๖๔ ก็มีคณะกรรมการว่าด้วยการค้าและการพัฒนาเข้ามารับช่วงงาน ๑๕๐ คณะกรรมการชุดนี้ตั้งขึ้นโดยหวังจะให้ทำงานที่เกี่ยวกับ Part IV ของความตกลง ฯ ซึ่งมีการลงมติรับรองเมื่อ ๘ กุมภาพันธ์ ๑๙๖๕ และมีผลใช้บังคับเมื่อ ๒๗ มิถุนายน ๑๙๖๖ ๑๕๑

คณะกรรมการการค้าและการพัฒนาพบกันเป็นประจำตลอดปี และโดยอาศัยการช่วยเหลือของคณะอนุกรรมการและกลุ่มทำงานใต้ทำงานในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้.-

๑๔๘
7th Supp. BISD. 29 (1959)

๑๕๐
13th Supp. BISD. 75 (1965)

๑๕๑
Ibidem.

การจำกัดการค้าสินค้าที่เป็นผลประโยชน์ของประเทศด้อยพัฒนา โดยประเทศ
 อุตสาหกรรม ประโยชน์พิเศษในทางการค้าแก่ประเทศด้อยพัฒนา ปัญหาสินค้าวัตถุดิบ
 การส่งเสริมสินค้าออก และการค้า ๑๕๒ ช่วยประเทศด้อยพัฒนาในการเจรจา
 Kennedy Round

๔. คณะกรรมาธิการเฉพาะการและกลุ่มทำงาน ในแต่ละสมัย
 ประชุมที่ประชุมบรรดาภาคีสัญญาได้แต่งตั้งคณะกรรมาธิการเฉพาะการ และกลุ่มทำงานขึ้น
 หลายชุด เพื่อศึกษาปัญหาและรายงานกลับไปยังที่ประชุมเต็ม กลุ่มทำงานหรือคณะกรรมา-
 ธิการนี้ประกอบด้วยบุคคลที่ทำการในนามของประเทศที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมาธิการนั้นๆ
 จึงสามารถสับเปลี่ยนตัวบุคคลได้ แต่ในกรณีที่เป็นคณะกรรมการ (Panel) บุคคลที่
 เป็นสมาชิกของคณะกรรมการทำในฐานะบุคคล (แม้ว่าเขาจะเป็นผู้แทนของรัฐบาลอยู่ก็ตาม)
 ตัวอย่าง เช่นคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ คณะกรรมการค้าร้องทุกข์ ๑๕๓ เป็นต้น

สรุปแล้วองค์กรสำคัญและสูงสุดคือที่ประชุมของบรรดาภาคีสัญญา ซึ่งปกติประชุม
 กันปีละหนึ่งครั้ง การตัดสินใจของ GATT ทำโดยความยินยอมร่วมกันไม่ใช่โดยการ
 ลงมติระหว่างสมัยประชุมก็ต้องมีคณะมนตรีแห่งผู้แทนทำการต่าง ๆ ทั้งงานประจำและงาน
 เร่งด่วน คณะมนตรีประชุมกันปีละ ๕ ครั้ง GATT มีคณะกรรมาธิการถาวรเพื่อทำงาน
 ประจำ มีคณะกรรมการเฉพาะการและกลุ่มทำงานเพื่อทำงานพิเศษ มีคณะกรรมการ
 (Panel) ผู้เชี่ยวชาญเพื่อทำเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งการประสานความขัดแย้ง ตลอดจน
 สืบสวนปัญหาที่เกี่ยวกับสมาชิก โดยงานทั้งหมดที่กล่าวข้างต้นมีสำนักเลขาธิการ เป็นผู้ให้
 บริการด้านการบริหาร ๑๕๔

๑๕๒

Jackson 2, p. 160

๑๕๓

Ibid., pp. 160 - 162

๑๕๔

GATT, What It Is What It Does 1948 - 1973 เชียงธรรม ๒๑

๒. การประชุม UNCTAD และองค์การ UNCTAD

๒.๑ ประวัติของการประชุม UNCTAD และองค์การ UNCTAD

๒.๑.๑ ความทั่วไป การประชุม UNCTAD และองค์การ UNCTAD เป็นของสองสิ่งที่แตกต่างกัน แต่เกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิด

การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (United Nations Conference on Trade and Development - UNCTAD) หรือที่ประชุม UNCTAD คือการประชุมที่ประกอบด้วยสมาชิกขององค์การ UNCTAD และตัวแทนขององค์การที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมาประชุมกันเพื่อปรึกษาหารือในเรื่องปัญหา ทางแก้ไขปัญหาและนโยบายที่เกี่ยวกับการค้าและการพัฒนา ส่วนองค์การ UNCTAD นั้นเป็นองค์การระหว่างประเทศที่ทำหน้าที่อำนวยความสะดวกให้ขอปรึกษาต่างๆของที่ประชุม UNCTAD บรรลุเป้าหมาย ๑๕๕ โดยมีสำนักเลขาธิการถาวรอยู่ที่สำนักงานเลขาธิการของสหประชาชาติอีกชั้นหนึ่ง จึงเป็นองค์การพิเศษพิเศษขนาดใหญ่ และเป็นองค์การที่เปิดให้ทุกประเทศที่เป็นสมาชิกของสหประชาชาติ หรือองค์การชำนาญพิเศษของสหประชาชาติสมัครเข้าเป็นสมาชิก

UNCTAD เป็นองค์การที่มีกิจกรรมกว้างขวางมาก และผลงานของ UNCTAD นั้น ยากที่จะวัดได้ ทั้งนี้เพราะมันส่งผลกระทบไปยังหน่วยงานอื่น ๆ ที่

๑๕๕ เพื่อความสะดวกต่อไปนี้เมื่อกล่าวถึงการประชุมเต็มรูปของที่ประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา จะใช้คำว่า การประชุม UNCTAD หรือการประชุม และเมื่อกล่าวถึงตัวองค์การ UNCTAD จะใช้คำว่า UNCTAD เว้นแต่ความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

เกี่ยวข้องกับการพัฒนา ๑๕๖ แต่อาจกล่าวสั้น ๆ ในที่นี้ว่า UNCTAD เป็นองค์การแรก
ที่หยิบยกปัญหาการค้า การให้ความช่วยเหลือ และการพัฒนามารวมพิจารณาในที่เดียวกัน
และชี้ให้ประเทศที่รวยเห็นปัญหาของประเทศที่ยากจน ๑๕๗ และเน้นถึงปัญหาของ
ประเทศที่กำลังพัฒนาโดยเฉพาะ ๑๕๘ และเป็นองค์การที่มีสมาชิกมากที่สุด

๑๕๖ "เป็นเรื่องจริงที่จะกล่าวว่าผลสะท้อนของ UNCTAD และอิทธิพลของ
UNCTAD แผ่ไปไกลกว่าที่ประชุมของมัน ผลงานของ UNCTAD มีมากกว่าการที่ UNCTAD
ทำสำเร็จลง UNCTAD มีอิทธิพลที่หนักแน่นเหนือทัศนคติ การตัดสินใจ และแม้การกระทำ
งานของที่ประชุมทุกแห่งที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา นับว่า UNCTAD ได้มีส่วนสร้างสรรค์ที่ยิ่งใหญ่
และน่าเกรงขาม" คำปราศรัยของนาย Gamani Corea เลขาธิการ UNCTAD ใน
คราวสมัยประชุมที่สิบของ Trade and Development Board และดู Richards ینگ
อรรถ ๓ ข้างตน, หน้า ๒๐๒

๑๕๗ Ibidem. และดูทั่ว ๆ ไป Robert S. Walters, UNCTAD: Inter-
vener Between Poor and Rich States "Journal of World Trade Law", 7:5 (1973)
527 - 554 ต่อไปจะเรียกว่า Walters

๑๕๘ UNCTAD แบ่งสมาชิกของ UNCTAD ออกเป็น ๔ กลุ่มใหญ่คือ
๑. กลุ่ม A ไคแก่ประเทศเอเชียและอาฟริกาที่ค่อยพัฒนา
๒. กลุ่ม B ไคแก่ประเทศเศรษฐกิจเสรีนิยมที่เจริญแล้ว ไคแก่กลุ่ม OECD รวม
ทั้งออสเตรเลีย นิวซีแลนด์และฟินแลนด์
๓. กลุ่ม C ไคแก่ประเทศกลุ่มลาตินอเมริกา
๔. กลุ่ม D ไคแก่ประเทศระบบเศรษฐกิจสังคมนิยมหรือที่เรียกว่ามีระบบการ
วางแผนเศรษฐกิจจากส่วนกลาง แต่เนื่องจากความสัมพันธ์ใน UNCTAD เป็นเรื่องเหนือ-ใต้
(รวย-จน) โดยที่ประเทศคอมมิวนิสต์เขาข้างประเทศจน คำว่าเหนือรวยจะวันตกกว่าหน้า,
เศรษฐกิจเสรีนิยมจึงหมายถึงกลุ่ม B ด้วย โดยที่กลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ (นอกจากยูโก-
สลาเวีย ซึ่งอยู่ในกลุ่ม A เพราะเป็นประเทศค่อยพัฒนา) อาจถูกเรียกว่าประเทศตะวันออก
หรือประเทศเศรษฐกิจวางแผนจากส่วนกลาง ส่วนประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งเป็นสมาชิกของ
กลุ่ม ๗ อาจถูกเรียกว่าพวกไค โลกที่สาม จน กาวหนานอย...ดู Gosovic 1 หน้า ๑๐

องค์การหนึ่ง ๑๕๘ และตั้งขึ้นโดยมติของสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติที่ ๑๙๕๕ (XIX) ซึ่งมีขึ้นในเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๖๔ โดยคล้อยตามคำแนะนำของการประชุม UNCTAD I ซึ่งมีขึ้นในเจนีวาระหว่างวันที่ ๒๓ มีนาคม ถึง ๑๖ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๖๔

การประชุม UNCTAD I เองก็มีความสำคัญอยู่มาก อุจน์ อคติเลขาธิการสหประชาชาติถึงกับกล่าวว่า "เป็นเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดอันหนึ่งตั้งแต่ตั้งสหประชาชาติ"^{๑๖๐}

Cordovez เห็นว่าการประชุม UNCTAD I โคกอกุคสุดยอดของกระบวนการอันยาวนานเกี่ยวกับความคิดทางทฤษฎี และการเจรจาทางการทูต และได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการใช้ การยอมรับถึงความเป็นจริง ทั้งทางเศรษฐกิจและการเมือง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องรับเอาความคิดใหม่เกี่ยวกับความร่วมมือพหุภาคี ได้เน้นความเจริญแทนความมั่นคง และยืนยันถึงความเห็นร่วมกันว่ามีความเกี่ยวพันอย่างพลวัต (Dynamic) ระหว่างการคาระหว่างประเทศกับการพัฒนาเศรษฐกิจ ^{๑๖๑} นอกจากการประชุมจะนำไปสู่การตั้งองค์การที่หน้าหน้าที่เกี่ยวข้องกับการค้าและการพัฒนา โดยมีรายงานทั่วโลกแล้ว ยังทำลายความเชื่อผิด ๆ ทั่วทุกประเทศเท่ากันทางเศรษฐกิจ ^{๑๖๒}

^{๑๕๘} ทรายเทาเดือนพฤศจิกายน ๑๙๖๔ มีสมาชิก ๑๔๗ ประเทศ ดู UNCTAD, UNCTAD In Brief (Geneva : UNCTAD 1974) หน้า ๒๐. ต่อไปจะเรียกว่า UNCTAD in Brief

^{๑๖๐} Introduction to the Annual Report of the Secretary - General on the Work of the Organization 16 June 1963-15 June 1964 A/5801/Add. 1.

^{๑๖๑} Diego Cordovez, The Making of UNCTAD, Journal of World Trade Law. 1:3 (1967), 243 ต่อไปจะเรียกว่า Cordovez ในขณะที่ยังเขียนบทความข้างต้นนี้ Cordovez เป็นเจ้าหน้าที่ของ UNCTAD บทความเรื่องนี้ของเขาเป็นบทความที่คลี่คลายในเรื่องประวัติระยะต้นของ UNCTAD และการประชุม UNCTAD ^{๑๖๒} Ibid., pp. 243 - 244

๒.๑.๒ ความเป็นมาของการประชุม UNCTAD I ค.ศ. ๑๙๖๔

๑. ความทั่วไป องค์การเศรษฐกิจระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่สองมีขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นชนวนสงคราม^{๑๖๓} แต่ในระยะต้นองค์การเหล่านี้คือ GATT, IMF และ IBRD ^{๑๖๔} หรือแม้แต่ ECOSOC ก็เน้นแต่ปัญหาของประเทศที่พัฒนาแล้ว ^{๑๖๕} ซึ่งไม่สอดคล้องกับ Art. 55 และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการตั้ง ITO ล้มเหลว องค์การดังกล่าวข้างต้น ซึ่งประเทศคอยพัฒนามีสิทธิมีเสียงน้อยกว่าประเทศที่พัฒนาแล้ว ก็เริ่มรับงานด้านการค้าระหว่างประเทศไปทำ โดยไม่คอยใดค้ำึงถึงปัญหาการค้ากับการพัฒนา แม้ว่าจะมีบัญญัติไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติ^{๑๖๖} จวบจนกลางทศวรรษ ๑๙๕๐ สหประชาชาติจึงเริ่มสนใจปัญหานี้^{๑๖๗} ทั้งนี้ก็เพราะมีประเทศคอยพัฒนาเป็นสมาชิกสหประชาชาติมากขึ้น^{๑๖๘} แต่ประเทศคอยพัฒนา ก็เริ่มเน้นปัญหานี้ในองค์การภาคพื้น คือ ECAFE ^{๑๖๙} และ ECLA ^{๑๗๐} เพราะมี

^{๑๖๓} ฎิ Gardner, เชิงอรรถ ๕ ข้างตน

^{๑๖๔} Gosovic 1, p. 3

^{๑๖๕} Walter M. Kotchnig, "The United Nations as an Instruments of Economic and Social Development" in R.N. Gardner and M.F. Millikan (ed.), The Global Partnership (New York: Praeger, 1968), p. 18

^{๑๖๖} U.N. Charter, Art. 55

^{๑๖๗} Gosovic, p. 4

^{๑๖๘} Ibidem.

^{๑๖๙} คณะกรรมการเศรษฐกิจแห่งเอเชียและตะวันออกไกล ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น ESCAP

^{๑๗๐} คณะกรรมการเศรษฐกิจลาตินอเมริกา

ทางมีเสียงข้างมาก ซึ่งต่างจาก ECOSOC ซึ่งเป็นองค์การกลาง และบทบาทของ Dr. Raúl Prebisch ซึ่งเป็นเลขานุการบริหารของ ECLA ในการเผยแพร่ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาของประเทศด้อยพัฒนา และในการเสนอความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจแบบใหม่ระหว่างประเทศรวย กับประเทศจน นับว่าสำคัญไม่ยิ่ง^{๑๗๑} และการที่สตาลินตายลงในปี ค.ศ. ๑๙๕๓ การมีสมาชิกสหประชาชาติจากประเทศกลุ่มสังคมนิยมเพิ่มขึ้นอีก ๘ ประเทศในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ทำให้กลุ่มสังคมนิยมหันมาวิพากษ์วิจารณ์ระบบการค้าระหว่างประเทศมากขึ้น จนโซเวียตถึงกับเสนอต่อ ECOSOC ให้รื้อฟื้น ITO ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ^{๑๗๒} แต่การร่วมมือระหว่างประเทศที่กำลังพัฒนากับประเทศสังคมนิยม ทำให้สำนักเลขาธิการสหประชาชาติต้องทำรายงานและขอศึกษาหลายฉบับ ซึ่งทำให้ปัญหาของประเทศด้อยพัฒนากระจางขึ้นในส่วนที่เกี่ยวกับการค้ากับการพัฒนา ความแปรปรวนของรายได้จากสินค้าออกที่เป็นวัตถุดิบ ปัญหาดุลย์ชำระเงิน^{๑๗๓}

๒. สาเหตุโดยตรง ปัญหาอันเป็นสาเหตุโดยตรงนำไปสู่การประชุม UNCTAD I. ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ นั้นจำแนกได้เป็น ๒ ประการคือ

^{๑๗๑}

Gosovic 1, p. 5

^{๑๗๒}

Ibidem. ; Richard N. Gardner, "The United Nations Conference on Trade and Development" ใน Global Partnership, เชียงธรรม ๑๖๕ ข้างบน, หน้า ๑๐๓

^{๑๗๓}

C. Robertson, The Creation of UNCTAD (Paper presented to the 7th World Congress of IPSA, Brussels, 1967), p. 8
ซึ่งอ้างใน Gosovic 1, หน้า ๕

ก. ปัญหาความยุ่งยากทางเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนาในทศวรรษ ๑๙๕๐
 ปัญหาความยุ่งยากทางเศรษฐกิจนี้ มีผลขัดขวางความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศ
 กำลังพัฒนา โดยที่ไม่ได้เกิดจากความผิดของประเทศด้อยพัฒนา และต้องแก้ไขด้วยการ
 กระทำที่พร้อมใจกันของนานาประเทศ

สภาพเศรษฐกิจของประเทศด้อยพัฒนานั้นคล้าย ๆ กัน กล่าวคือ มีรายได้ต่อหัว
 ต่ำกว่าจุดตัดสิน ^{๑๗๔} การเติบโตของรายได้ต่อหัวก็ตาม ทั้งนี้เหตุหนึ่งในหลายเหตุก็คือ
 ประชากรเพิ่มมากขึ้น มีการลงทุนน้อย เมื่อเทียบสัดส่วนกับผลิตภัณฑ์มวลรวมส่วนใหญ่
 ใช้ไปในการเกษตรกรรม ขาดความรู้ทางเทคนิคและการจัดการการลงทุนทางภาคมหาน
 ก็น้อย ^{๑๗๕} ในภาวะเช่นว่า สินค้า ขุน แรงงานที่ชำนาญ และเทคโนโลยีสมัยใหม่ยอม
 จำเป็นสำหรับการเติบโตทางเศรษฐกิจ

ในทางปฏิบัติที่เป็นจริง รายได้จาก การเติบโตของการส่งสินค้าออกไม่สัมพันธ์
 กับรายจ่ายในการส่งสินค้าเข้า เมื่อมีความจำเป็นต้องส่งสินค้าทุน และความรู้ทางเทคนิค
 และรายได้คงกลาวยังต้องเอาไปชำระหนี้ ซึ่งมีมากขึ้น ของวางระหว่างความจำเป็นกับทรัพยากร

^{๑๗๔} จุดตัดสินจะสูงต่ำเพียงใด ย่อมสุดแต่องค์กรที่กำหนด และความมุ่งหมายใน
 การกำหนดจุดนั้นตาม The World Bank Atlas of Per Capita Product and
 Population (IBRD September, 1966) โดยอาศัยตัวเลขในปี ค.ศ. ๑๙๖๓,
 ๑๙๖๔ กำหนด ๕๐๐ เหรียญสหรัฐ เป็นจุดตัดสิน

^{๑๗๕}
 John Pincus, "Trade, Aid and Development" (New York :
 Macgraw Hill ,1967), p. 118 ความจริงปัญหาที่ว่าอะไรเป็นเครื่องแสดงความ
 ด้อยพัฒนานั้น เป็นเรื่องที่ไม่ค่อยชัด แต่ G.M.Meier and R.E.Baldwin, "Economic
 Development Theory, History, Policy" (New York: J Wiley and Sons, 1957),
 หน้า ๒๗๓ เห็นว่าสภาวะต่อไปคือสภาพเศรษฐกิจของประเทศด้อยพัฒนา: ๑. ผลิตภัณฑ์มวลรวม
 ๒. มีปัญหาประชากร ๓. มีทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่ได้พัฒนา ๔. มีประชากรที่ล้าหลังทาง
 เศรษฐกิจ ๕. ขาดเงินทุน ๖. ทำการค้ากับต่างประเทศมากกว่าอย่างอื่น

ที่ทำได้ ไม่อาจจุกจิกยวบยาบ และเงินทุนสำรองที่เป็นเงินตราต่างประเทศ จึงต้องหันไป
 พึ่งเงินทุนระหว่างประเทศ ซึ่งก็เป็นเพียงแต่วิธีการชั่วคราว ยิ่งกว่านั้น Terms of
 trade ของสินค้าออกซึ่งส่วนใหญ่เป็นสินค้าปฐมภูมิตกต่ำลง ในขณะที่ราคาสินค้าสำเร็จรูป
 โดยเฉพาะสินค้าทุนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ๑๗๖

ประเทศกำลังพัฒนายังประสบปัญหาไม่สามารถขยายการค้าได้อย่างรวดเร็ว
 คือการเติบโตของการค้าเป็น ๘.๘ % ในทศวรรษ ๑๙๕๐ และตกลงมาเหลือ ๕ %
 ในทศวรรษ ๑๙๖๐ แมวาสินค้าออกของประเทศกำลังพัฒนาจะเพิ่มขึ้น ๕๐ % ในระยะ
 ๑๙๕๐ - ๑๙๖๒ (คือจาก ๑๘.๒ พันล้านดอลลาร์ เป็น ๒๘.๕ พันล้านดอลลาร์) ส่วนในการ
 ส่งสินค้าออกของโลกก็ลดลงจาก ๑/๓ ในปี ค.ศ. ๑๙๓๐ เป็นมากกว่า ๑/๕ เล็กน้อย
 ในปี ค.ศ. ๑๙๖๒ การขยายตัวทางการค้าที่ช้าลง และการมี Terms of trade เลว
 ลง^{๑๗๗} (เพราะมีอุปทานมากขึ้นมากสำหรับสินค้าของประเทศกำลังพัฒนา การไม่เปลี่ยนแปลง

๑๗๖

Proceedings of the United Nations Conference on Trade and
 Development (Geneva, 23 March-16 June 1964), Vol I, Final Act, p. 4
 ต่อไปจะเรียกว่า I Proceedings. Raúl Prebisch ประเมินไว้ว่า Terms of
 Trade ของสินค้าขั้นปฐมตกไป ๒๖ % เมื่อพิจารณาในแง่สัมพันธ์กับสินค้าสำเร็จรูป ทั้งนี้
 เพราะการขึ้นราคาของสินค้าสำเร็จรูป (ทั้งนี้โดยไม่รวมเอาสินค้าปิโตรเลียมมาพิจารณา)
 ดู Raúl Prebisch, "Towards a New Trade Policy for Development" ใน
 I Proceedings, Vol II, หน้า ๑๓ แต่ปัญหาเรื่องนี้ Gardner เห็นว่า Prebisch
 ลำเอียง โดยอ้างเอาตัวเลขในระยะปีทศวรรษ ๑๙๕๐ ซึ่งผิดจากความเป็นจริง เพราะ
 ราคาสินค้าขั้นปฐมถึบตัวสูงขึ้นมากในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ เพราะเหตุสงครามเกาหลี ดู
 Gardner, เชิงอรรถ ๑๗๖ ขางตน, หน้า ๑๐๘

๑๗๗

ดู Pincus, เชิงอรรถ ๑๗๕ ขางตน, หน้า ๒๓๓ - ๒๓๔

ไปผลิตสินค้าอย่างอื่น และการที่ราคาปรับตัวสูงขึ้นในระยะสงครามเกาหลี ทำให้มีการขยายการผลิตมากขึ้นไป มีประเทศใหม่ ๆ เข้ามารวมผลิตและขาย กาแฟ ชา และ บีโตร์เลียม) ทั้งนี้เพราะประเทศค่อยพัฒนาเอาสินค้าวัตถุดิบไปแลกกับสินค้าสำเร็จรูป (สินค้าวัตถุดิบคิดเป็น ๕๐ % ของสินค้าออกของประเทศค่อยพัฒนา) การส่งสินค้าปฐมออกของประเทศกำลังพัฒนาขยายตัวไต่ขามาก เพราะ (ก) ประเทศพัฒนาแล้วผลิตสินค้าชนิดนี้ไต่มากขึ้น ^{๑๓๘} ทั้งนี้เพราะการใช้วิธีการคุ้มครองในด้านการเกษตรกรรม (ข) การใช้สิ่งเทียมและสิ่งทดแทน (ค) อุปสงค์ของอาหารในประเทศพัฒนาแล้วขยายตัวมากขึ้น (ง) สินค้าปฐมมีความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่ำมาก แม้ราคาจะเปลี่ยนไป (จ) ราคาของสินค้าปฐมตกลงตั้งแต่หลังสงครามเกาหลี ผลก็คือภาวะเกินดุลย์ของสินค้าออกในทศวรรษ ๑๙๕๐ ก็กลายเป็นภาวะขาดดุลย์ ๒.๓ พันล้านดอลลาร์ ในปี ค.ศ. ๑๙๖๒ ^{๑๓๙}

ในระหว่างทศวรรษ ๑๙๕๐ ประเทศค่อยพัฒนาหันมาใช้การผลิตแทนสินค้าเข้า (Import substitution) เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจที่ไต่ดุลย์ถึงความมั่นคงความชำนาญเฉพาะอย่าง (Specialization) สำหรับตลาดสินค้าออก แต่โดยเหตุที่ตลาดภายใน

^{๑๓๘} ส่วนของสินค้าปฐมที่ส่งออกในตลาดโลกของประเทศอุตสาหกรรม เพิ่มขึ้นจาก ๓๗ % ในค.ศ. ๑๙๕๐ เป็น ๕๕ % ใน ค.ศ. ๑๙๖๑ โดยที่ในขณะเดียวกัน ส่วนของประเทศค่อยพัฒนาตกไปจาก ๔๑ % เป็น ๒๙ % (ไม่คำนวณเรื่องบีโตร์เลียม) - Prebisch, *เชิงอรรถ ๑๓๖* ขางคน, หน้า ๑๓

^{๑๓๙} ยอหนานีอาคัย Final Act, I. Proceedings, Vol, หน้า ๖ - ๗ และ Pincus, *เชิงอรรถ ๑๓๕*, หน้า ๒๒๓ - ๒๒๔

ส่วนใหญ่เล็ก จึงพบว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมวิธีนี้แพงและไร้ประสิทธิภาพ ประกอบด้วย Terms of trade ตกลงถึงกลางแล้วข้างต้น ในปลายทศวรรษ ๑๙๕๐ ประเทศ คอยพัฒนามักเริ่มตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มสินค้าออก เพื่อหาเงินตราต่างประเทศ มา เพื่อซื้อสินค้าที่จำเป็น การส่งสินค้าสำเร็จรูปและสินค้ากึ่งสำเร็จรูป อาจช่วย (ก) เพิ่มรายได้จากสินค้าออกให้แก่ประเทศกำลังพัฒนาใหม่มากกว่าที่ได้จากสินค้าออกชนิดดั้งเดิม (ข) สร้างประสิทธิภาพให้แก่การพัฒนาอุตสาหกรรมเมื่อผลผลิตต้องไปแข่งขันกับตลาดโลก^{๑๘๐}

แต่ความพยายามของประเทศกำลังพัฒนาในการส่งสินค้าสำเร็จรูป โดยเฉพาะ ชนิดที่ตนมีทางพอจะแข่งได้ ถูกประเทศพัฒนาแล้วขัดขวางโดยการตั้งสิ่งกีดขวางทั้งในและ นอกพิกัดฯ เช่นการเรียกเก็บภาษีในพิกัดที่ต่างกัน การจำกัดควมจำนวน วิธีการปฏิบัติ ทางการบริหาร วิธีปฏิบัติที่เลือกประคับคองและอื่น ๆ ^{๑๘๑}

ในขณะเดียวกัน ประเทศกำลังพัฒนามักต้องแบกรับภาระมากขึ้น เพราะต้องชำระ เงินต้นและดอกเบี้ยเงินกู้ ซึ่งเริ่มทยอยมาถึงกำหนดในราวกลางทศวรรษ ๑๙๕๐ และ มาชดเชยกับประโยชน์ที่ได้จากความช่วยเหลือจากต่างประเทศ ยิ่งกว่านั้นเวลาที่ต้องใช้คืนก็สั้นดอกเบี้ยก็สูง และพ่อค้าผู้ลงทุนที่มาจากประเทศพัฒนาแล้วก็ได้กำไรสูงมาก^{๑๘๒} และถูกละเมิดเงินของประเทศพัฒนายิ่งขาดมากขึ้น เพราะต้องอาศัยการขนส่งทาง ทะเล การประกันภัย และการประกันภัยซ้ำของประเทศที่พัฒนาแล้ว^{๑๘๓}

^{๑๘๐} Isaiah Frank, "The Role of Trade in Economic Development" ใน Global Partnership, เชียงธรรม ๑๖๕ ข้างต้น, หน้า ๔๕ และ ๔๖

^{๑๘๑} กู Gosovic 1, หน้า ๘

^{๑๘๒} Prebisch, เชียงธรรม ๑๗๖ ข้างต้น, หน้า ๔๕

^{๑๘๓} I Proceedings, Vol I, p. 173

โดยเหตุที่ลักษณะของการค้าเนิการระหว่างประเทศ ทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศกำลังพัฒนาไม่มั่นคง และชะงักงัน เป็นเหตุหนึ่งในหลายเหตุที่ทำให้ ต้องเปลี่ยนโครงสร้างของการค้าระหว่างประเทศที่เป็นอยู่ เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนา มีโอกาสได้เงินตราต่างประเทศพอเพียงและสม่ำเสมอ ที่จำเป็นเพื่อการพัฒนา

ข. ภาวะการขาดองค์การระหว่างประเทศที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับปัญหาของประเทศ กำลังพัฒนา ใน ค.ศ. ๑๙๖๓ มีองค์การระหว่างประเทศและอนุองค์การถึง ๔๓ แห่ง ที่ทำงานเกี่ยวกับสินค้าวัตถุดิบ และปัญหาการค้า แม้ว่า ITO จะล้มไป ก็มีการตั้ง องค์การต่าง ๆ ขึ้นมา การมีองค์การมากเช่นนี้ โดยสภาพแล้วเป็นภัย ทำให้มีการทำงาน ซ้อน เกียงงาน ขาดการร่วมมือ และการขาดผู้นำ สหประชาชาติไม่อาจหาที่สำหรับ พิจารณาปัญหาของประเทศกำลังพัฒนาได้อย่างลึกซึ้ง ในที่ที่นาจะมีการพิจารณา คือ คณะ กรรมการที่สอง (วาทวยเศรษฐกิจและการคลัง) ของสมัชชาใหญ่ และใน ECOSOC (ซึ่งไม่เป็นตัวแทนของประเทศกำลังพัฒนา) ก็มีหัวข้อการประชุมมากมายที่ต้องพิจารณา กันในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ IMF และ IBRD ในสายตาของบางคนในประเทศค่อย พัฒนา ก็เป็นแค่ส่วนขยายของวิธีการทูตใน Wall Street ไม่ใส่ใจต่อปัญหาของภาค พื้นที่ยากจน กล่าวโดยสรุป ไม่มีที่ประชุมซึ่งประเทศกำลังพัฒนาเห็นว่าสามารถพิจารณา ปัญหาของตนใคร่รอบคอบ และเอาจริงเอาจัง โดยเฉพาะปัญหาค่านการค้าและการพัฒนา^{๑๘๕}

ปัญหาที่โต้เถียงกันมากที่สุดคือ GATT ประเทศค่อยพัฒนาเห็นว่า การค้า ระหว่างประเทศตามที่เป็นไปภายใต้ GATT มีอคติคือ เป็นประโยชน์ต่อประเทศพัฒนาแล้ว

๑๘๕

"Commodity and Trade Problems of Developing Countries Institutional Arrangement", Report of the Group of Experts appointed under ECOSOC Resolution 919 (XXXIV), I. Proceedings, Vol.V., pp. 395 - 397 and 414

และเป็นปฏิปักษ์และหน่วงเหนี่ยวความพยายามของประเทศกำลังพัฒนาในอันที่จะแสวงหา
ความเจริญ^{๑๘๕} และเห็นว่าประเทศสมาชิกของ GATT ไม่ควรมีฐานะที่ค้ำประกัน และ
น่าเสียดายที่ประเทศพัฒนาแล้วไม่ยอมรับความจริงข้อนี้ และไม่ยอมรับว่าการพัฒนา
เศรษฐกิจและการค้าของโลกนั้นเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิดมาก ^{๑๘๖}

การตั้ง ITO และ OTC ก็ล้มเหลวลงเพราะการขัดขวางของสหรัฐอเมริกา
ทั้งสองคราว ทั้งที่กฎบัตร ITO มีบทบัญญัติหลายประการที่เป็นประโยชน์แก่ประเทศ
ค้อยพัฒนา เหตุหนึ่งประเทศค้อยพัฒนาไม่สมัครเป็นสมาชิก GATT ในระยะแรกก็เพราะ
ความตกลงฯ ไม่ได้มีบทบัญญัติอย่าง Chapter VI ว่าควยสินค้าวัตถุดิบ หรือบทบัญญัติ
ว่าควยการศึกษาปัญหาและทางแกของความไม่มั่นคงของตลาดโลก สำหรับสินค้าอาหาร
และวัตถุดิบ อย่างที่กฎบัตร ITO บัญญัติไว้ ^{๑๘๗}

Art. XVIII ของความตกลงฯ แม้จะให้ประโยชน์แก่ประเทศค้อยพัฒนา
ในการคุ้มครองอุตสาหกรรมตั้งใหม่ เพื่อประโยชน์ของการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยการขึ้น
พิกัดฯ หรือกำหนดโควตา แต่ Art. XVIII ก็ใช้กับประเทศอุตสาหกรรมที่อยู่ใน
ระหว่างบูรณะเช่นเดียวกับ GATT ใช้หลักถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติ ซึ่งไม่เป็นคุณแก่ประเทศ
ค้อยพัฒนา และสนใจแต่เรื่องสินค้าอุตสาหกรรมเท่านั้น

^{๑๘๕}

Harry G. Johnson, Economic Policies Toward Less
Developed Countries (Washington D.C : Brookings Institution,
1967), p. 237

^{๑๘๖}

Report of the Group of Experts, เชียงธรรม ^{๑๘๘} ขางตน,
หน้า ๒๕

^{๑๘๗}

Gosovic 1, p. 11

GATT เริ่มสนใจต่อปัญหาของประเทศกำลังพัฒนาจริงจังก็หลังจากที่มี Harberler Report ^{๑๘๘} โดยเห็นว่าพิกศ และสิ่งกีดขวางนอกเหนือพิกศอื่นในประเทศพัฒนาแล้วชักขวางการเติบโตของการค้าของประเทศกำลังพัฒนา และขอให้บรรดาภาคีสัญญาตั้งกรมมาธิการเพื่อศึกษาอุปสรรคทางการค้าของประเทศด้อยพัฒนา และมาตรการที่จำเป็นเพื่อช่วยประเทศด้อยพัฒนาในการผลิต การตลาด ซึ่งเป็นผลให้ประเทศด้อยพัฒนาเข้า GATT โดยง่ายเข้า ^{๑๘๙} แต่การตื่นตัวของ GATT ก็ซาเกินการณ์ ไม่ทันกับภาวะด้อยพัฒนาและความต้องการของประเทศกำลังพัฒนา ที่ว่า GATT ควรจะเห็นความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างการค้าและการพัฒนา และแยกการปฏิบัติต่อสมาชิกตามความแตกต่างในโครงสร้างทางเศรษฐกิจและระดับการพัฒนา ^{๑๙๐} การตั้งแก๊งสมาคมเขตการค้าเสรีแห่งลาตินอเมริกา (Latin America Free Trade Association-LAFTA) โดยการใช้อ. XXIV ของความตกลงฯ อย่างเข้มงวดก็ทำให้ GATT คางพรอยและถูกโจมตี ^{๑๙๑}

การที่ประเทศด้อยพัฒนากดดันมากขึ้น โดยมีข้อเท็จจริงที่วิเคราะห์และมีรายละเอียดสนับสนุน ทำให้หาที่ของรัฐบาลประเทศพัฒนาแล้วอ่อนลง ในปลายทศวรรษ ๑๙๕๐ จึงมีการตั้ง United Nations Special Fund, International Finance Corporation, International Development Association, (IDA), Interim Coordinating Committee for International Commodity Agreements (ICCA) เพื่อ

^{๑๘๘} เป็นคำพิณยมิไซเรียก "Trends in International Trade, A Report by a Panel of Experts" (Geneva : GATT 1958)

^{๑๘๙} "The Developing Countries in GATT" a study prepared by the temporary secretariat of UNCTAD for the Geneva Conference, I. Proceedings, Vol. V, p. 461

^{๑๙๐} Ibid., p. 442

Gosovic 1, p. 14

ทำงานมากขึ้น มีประเทศพัฒนาแล้ว เข้ามารวมใน Commission on International Commodity Trade (CICT) ของสหประชาชาติ หลังจากที่มีการแก้ไขข้อกำหนดในปี ๑๙๕๘

คณะกรรมการเศรษฐกิจประจำภาคพื้นของสหประชาชาติ ก็เริ่มมีอำนาจเฉพาะตัวมากขึ้น แต่การเปลี่ยนแปลงทางสถาบันแค่เพียง เล็กน้อยเช่นนี้ ไม่ช่วยแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนา ปัญหาสถาบันจึงกลายเป็นปัญหาใหญ่ในสหประชาชาติ เมื่อต้นทศวรรษ ๑๙๖๐^{๑๕๒}

๓. สาเหตุโดยอ้อม นอกจากปัญหาความยุ่งยากทางเศรษฐกิจและปัญหาขาดองค์การที่สนใจปัญหาของประเทศด้อยพัฒนา ซึ่งเป็นสาเหตุโดยตรงแล้ว ยังมีสาเหตุโดยอ้อมอีกสองประการ คือการพิจารณาปัญหาต่าง ๆ ว่าควยการค้า และการพัฒนาในที่ประชุมสหประชาชาติ และที่ประชุมนานาชาติอื่น ๆ เป็นตัวเร่งให้เกิดการประชุม UNCTAD I. เร็วขึ้น และการพิจารณาปัญหาการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจก็ก่อผลเช่นเดียวกัน

ประมาณกลางทศวรรษ ๑๙๕๐ โซเวียตและประเทศกลุ่มสังคมนิยมได้พยายามหลายครั้งในเรื่องเกี่ยวกับการค้ากับการพัฒนา แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ กล่าวคือ ค.ศ. ๑๙๕๔ โซเวียตเสนอให้มีการประชุมผู้เชี่ยวชาญการค้าในระดับระหว่างประเทศ และสนับสนุน ITO ที่มีสมาชิกทั่วโลก ค.ศ. ๑๙๕๕ ประเทศกลุ่มสังคมนิยมเสนอให้รื้อฟื้นกฎบัตร Havana ค.ศ. ๑๙๕๖ โปแลนด์และยูโกสลาเวีย เสนอร่างญัตติคือ คณะกรรมาธิการที่สอง (ว่าควยเศรษฐกิจและการคลัง) ของสมัชชาใหญ่ เพื่อให้เรียกประชุมทางเศรษฐกิจระดับโลก^{๑๕๓} แต่ตกไปด้วยคะแนนเสียง ๗๒ ต่อ ๑๗ โดยไม่ออกเสียง ๑๔

^{๑๕๒} Gosovic I, หน้า ๑๔ และดู Gardner, เซิงกรรณ ๑๗๒ ข้างต้น, หน้า ๑๐๑ - ๑๐๒

^{๑๕๓} Gosovic I, p. 15

แต่ในขณะนั้นประเทศกำลังพัฒนาไม่แน่ใจในท่าทีของโซเวียต และไม่ยอมสนับสนุนให้มีการประชุมเห็นว่า โดยอาศัยความกระทบกระทั่งในแนวตะวันออก ตะวันตก กังเห็นได้จากมติสมัชชาใหญ่ที่ ๑๐๒๗ (XI) ค.ศ. ๑๙๕๖ ประเทศค่อนพัฒนายังคงสนับสนุนความเห็นของประเทศตะวันตกที่ว่า องค์การที่มีอยู่พอแล้ว และไม่ควรเปลี่ยนแปลง ทรัพยากรโดยการทำงานซ้ำซ้อน ๑๙๕๕ แต่ประเทศโซเวียตและกลุ่มสังคมนิยมยังคงพยายามต่อไป และในปี ค.ศ. ๑๙๕๘ โซเวียตเสนอต่อ ECOSOC ให้สหประชาชาติ จัดการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการจ้างงาน เสนอให้ตั้งองค์การว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศอันใหม่ โดยอาศัยแบบของ OTC แต่โซเวียตก็ไม่กล้าขอ ใหลงมติ เพราะมีเสียงคัดค้านทั้งที่ไม่สนับสนุน และที่เห็นว่ายังไม่ถึงเวลาจะให้มีการประชุมเศรษฐกิจโลกเช่นนั้น ๑๙๕๕

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ สถานการณ์ก็เปลี่ยนไป ประเทศค่อนพัฒนาเริ่มริเริ่มเรื่องปัญหาการค้ากับการพัฒนา ทั้งนี้โดยเสนอให้มีการประชุมว่าด้วยการค้าในระดับโลก โดยอาจต้องพิจารณาปัญหาโครงสร้างของสถาบัน โดยการทั้งหมดนี้ต้องทำลงโดยทุ่ม ความสนใจให้แก่ปัญหาของประเทศค่อนพัฒนา เหตุแห่งการริเริ่มก็เป็นดังที่กล่าวแล้วคือ ประเทศกำลังพัฒนามีปัญหายุ่งยากทางเศรษฐกิจ ปัญหา Terms of trade โดยเฉพาะ เมื่ออยู่ในฐานะผู้ส่งออก ซึ่งสินค้าอาหารและวัตถุดิบ และการที่ประเทศกำลังพัฒนา ไม่พอใจองค์การระหว่างประเทศ เพราะองค์การเหล่านั้นไม่สนใจต่อปัญหาบีบคั้นของ พวกตน และน่าสังเกตว่า การตั้งขมรมทางเศรษฐกิจของประเทศพัฒนาแล้ว และการ

๑๙๕๕
มติกังกล่าวไคคะแนนเสียง ๕๕ ต่อ ๗ (ไม่ออกเสียง ๔) เสนอโดย อาร์เจนตินา, ออสเตรเลีย เบลเยียม เคนมาร์ค ฟิลิปปินส์ สหราชอาณาจักรและ สหรัฐอเมริกา

๑๙๕๕
Draft resolutions E/AC/6/L 216 and E/AC/6/L 217,
ตามที่ย่อไว้ใน Cordovez, หน้า ๒๕๖

เลือกประติบัติ ซึ่งเป็นผลของการนั้น ทำให้ประเทศกำลังพัฒนาวิตก ๑๘๖

ประเทศกำลังพัฒนาได้ประโยชน์จากการที่มีสมาชิกใหม่ของสหประชาชาติ ซึ่งอยู่ในกลุ่มคนเพิ่มขึ้น (ในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ มีประเทศใหม่เข้าเป็นสมาชิก ๑๓ ประเทศ) ทำให้มีเสียงข้างมากในการพิจารณาปัญหาเศรษฐกิจและสังคม ประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะกลุ่มเอเชียแอฟริกา ซึ่งเคยสร้างแนวร่วมด้านการยกเลิกอนานิคม ก็มีโอกาสมุ่งเป้ามาสู่ปัญหาการค้าและการพัฒนาไคกาย การประชุม Belgrade Conference ในเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๖๑ ก็พิสูจน์ความข้อนี้นี้ แม้ว่าประเทศกลุ่มลาตินอเมริกา ยังไม่ยอมหักหาญนำใจสหรัฐอเมริกา ในด้านทฤษฎี ทั้ง GATT และองค์การอื่นๆ ในสหประชาชาติ ก็ได้ศึกษาปัญหาของการค้ามากขึ้น ผลก็คือ ผู้คนส่วนใหญ่เริ่มตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาพาณิชย์ และปัญหาการพัฒนาของประเทศกำลังพัฒนา ทั้งนี้ โดยมีข้อสนับสนุนทางทฤษฎีควบ

การเสื่อมคลายของภาวะสงครามเย็น ทำให้สถานการณ์ทั้งในและนอกสหประชาชาติดีขึ้น และเป็นผลคือการแก้ไขเปลี่ยนแปลง

ในสมัยประชุมที่ ๑๖ ในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ ประเทศด้อยพัฒนาได้เสนอร่างมติสองฉบับต่อคณะกรรมการที่สอง เพื่อเรียกร้องให้สนใจปัญหาการค้าระหว่างประเทศ และขอให้มีการประชุมระหว่างประเทศ เพื่อหาทางแก้ไข ร่างฉบับที่เสนอโดยกลุ่มลาตินอเมริกา (A/C. 2/L. 550) คือร่างของของกลุ่มแอฟริกาและอินโดนีเซีย (A/C. 2/L. 556 and Add 1.) ซึ่งตอนไปในที่สุด โดยกลุ่มลาตินอเมริกาได้แก้ไขร่างมติของตน โดยรวมเอาความคิดของกลุ่มแอฟริกาเข้ามาด้วย (A/C L.550/Rev.2 and Add. 1) แต่ประเทศกลุ่มแอฟริกายังไม่พอใจที่ไม่ได้รวมเอาข้อเสนอของพวกเขาในเรื่องการประชุมว่าด้วยการค้าในระดับโลก แต่ควยเห็นว่าอาจเป็นการกระหน่ำหนักเกินไป

จึงเสนอร่างมติใหม่ (A/C. 2/L. 559/Rev. 1/Corr. 1) โดยขอเพียงว่าให้
เลขานุการสหประชาชาติ ทารัฐบาลของสมาชิกถึงเรื่องการประชุมดังกล่าวว่าจะทำ
ได้เพียงใดหรือไม่ และควรทำหรือไม่ ^{๑๙๗} ซึ่งกลายมาเป็นมติสมัชชาใหญ่ที่ ๑๗๐๗
(XVI) - (19 December 1961) ซึ่งมีชื่อว่า "International Trade as a
Primary Instrument for Economic Development" มติดังกล่าวนี้นำไปสู่การ
ประชุม UNCTAD I. ที่เห็นว่า นอกจากนั้นในสมัยประชุมเดียวกัน สหประชาชาติ
ได้ตั้งทศวรรษแห่งการพัฒนาของสหประชาชาติขึ้น โดยตั้งเป้าหมายให้มีการเติบโตของ
รายได้รวมของประชาชาติร้อยละห้าต่อปี ในแต่ละประเทศกำลังพัฒนา ^{๑๙๘}

ก้าวสำคัญอีกขั้นหนึ่งที่น่าไปสู่การประชุม UNCTAD I. ก็คือการประชุม
Cairo Conference on the Problems of Developing Countries ซึ่งเป็น
การประชุมนอกชายงานของสหประชาชาติ โดยมีผู้แทนและผู้สังเกตการณ์จากประเทศ
กำลังพัฒนา ๓๒ ประเทศ ^{๑๙๙} โดยประชุมกันในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๖๒ ก่อน
การประชุม ECOSOC

^{๑๙๗} และจากการหยั่งเสียงของเลขานุการสหประชาชาติในปี ค.ศ. ๑๙๖๒
คำตอบเป็นไปในทางบวก คือในคำตอบจาก ๖๖ ประเทศ ๔๕ เห็นด้วย ๓ ไม่ขัดข้อง
๑๘ ขัดข้อง (ส่วนใหญ่โศกแก่ประเทศพัฒนาแล้ว) และห้าที่ของประเทศที่ขัดข้องก็ไม่ถึงกับ
จะไม่เปลี่ยน Cordovers, หน้า ๒๕๘

^{๑๙๘} General Assembly Res. 1710 (XVI) of 19 December,
1961

^{๑๙๙} Dr. Raul Prebisch ซึ่งเป็นเลขานุการบริหารของ ECLA
มาในฐานะผู้สังเกตการณ์ โดยเป็นตัวแทนของเลขานุการสหประชาชาติ เป็นช่องทางให้
เขามีบทบาทมากขึ้นนอกเหนือจากที่เคยมีในกลุ่มลาตินอเมริกา ดู Gosovic 1,
หน้า ๑๗ ที่เซ็งอรรถ ๔๔

ปฏิญญาโคโร เรียกร้องให้ประเทศกำลังพัฒนารักษาประโยชน์ร่วมกันของพวกคุณ
ใน GATT และร่วมมือในการเสริมสร้างกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมของสหประชาชาติ
โดยได้เห็นพ้องว่าควรมีการประชุมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ภายใต้สหประชาชาติ
เพื่อหารือปัญหาสำคัญ ๆ เกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ การค้าสินค้าปฐม และความ
สัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศพัฒนาแล้ว กับประเทศกำลังพัฒนา ทั้งนี้ควรทำในปี
ค.ศ. ๑๙๖๓^{๒๐๐}

ผลทางการเมืองของปฏิญญาโคโรนั้นสำคัญในแง่ที่ชี้ให้เห็นถึงการกระทำร่วมกัน
ของประเทศกำลังพัฒนา ในเรื่องการค้าและการพัฒนาในสหประชาชาติ ECOSOC ใน
ที่สุดได้รับร่างมติของประเทศกำลังพัฒนา เพื่อให้มีการประชุมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ^{๒๐๑}
และในสมัยประชุมเดียวกันได้มีการลงมติให้ตั้งกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเตรียมรายงานเกี่ยวกับการ
การค้า และเรื่องอื่นที่เกี่ยวข้องที่ทำการในองค์การต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้ว^{๒๐๒} โดยมีข้อ
จำกัดให้ศึกษาเฉพาะงานขององค์การต่าง ๆ แต่ไม่ให้ศึกษาตัวปัญหาเอง และตาม
ความเห็นของ Gosovic เห็นว่ารายงานของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวมีความสำคัญมาก
เมื่อมีการพิจารณาปัญหาเรื่ององค์การในการประชุม UNCTAD I.^{๒๐๓}

^{๒๐๐} Cordovez หน้า ๒๕๕ ความเต็ม ฎุโจจาก U.N.Doc A/5162

^{๒๐๑} ร่างมติที่ E/L.958/Rev. 2 เสนอโดยบราซิล เอธิโอเปีย
อินเดียน เซเนกัล และยูโกสลาเวียรับเป็นมติ ECOSOC ที่ ๕๑๓ (XXXIV) เมื่อ
๓ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๒

^{๒๐๒} ECOSOC. Res. 919 (XXXIV), August 3, 1962

^{๒๐๓} Gosovic 1, pp. 18 - 19

แม้จะมีมติ ECOSOC ที่ ๕๑๕ แล้วก็ตาม ปัญหาเรื่องนี้ก็ยังมิยุติโดยเฉพาะ เรื่องเนื้อหาของการประชุมประเทศคอกพัฒนา ๑๔ ประเทศ ได้เสนอร่างมติ ๒๐๔ ต่อ คณะกรรมาธิการที่สอง โดยมีข้อเสนอที่คลุมเครือว่า หัวข้อการประชุมควรมีเรื่อง "วิธีการ และจักรกลเพื่อบังคับให้เป็นไปตามมาตรการเกี่ยวกับ การขยายการค้าระหว่างประเทศ" โดยมีข้อแก้ตัวในความคลุมเครือว่า ไม่ควรตัดสินปัญหาเรื่ององค์การไว้วงหน้า โดยไม่มีการศึกษาที่รอบคอบ แต่ความจริงในขณะนั้นประเทศที่กำลังพัฒนายังหาข้อตกลงในระหว่าง พวกตนไม่ได้ ๒๐๔

ประเทศพัฒนาแล้วในกลุ่มตะวันตกตระหนัก เพราะข้อเสนอให้ถกเถียงปัญหาสถาบัน ในการประชุมที่จะให้มีขึ้น และไม่คอยสบายใจที่จะจะมีการพิจารณาปัญหาการค้าระหว่างกลุ่ม ตะวันออกตะวันตก โดยเห็นว่าไม่สอดคล้องกับมติเดิมของ ECOSOC แต่อย่างไรก็ดี มติ ดังกล่าวก็ผ่านที่ประชุมคณะกรรมาธิการที่สอง โดยการลงคะแนนที่ละคน ๒๐๖ และผ่านสมัชชาใหญ่

๒๐๔
A/C-2/L. 648

๒๐๕
Cordovez, pp. 264 - 265

๒๐๖ คะแนนเสียงในคณะกรรมาธิการที่สอง คือ ๗๓ : ๑๐ ไม่ออกเสียง ๒๓
เบลเยียม ฝรั่งเศส ไอร์แลนด์ อิตาลี ลักเซมเบิร์ก ราวันดา อาฟริกาใต้ สเปน สหราชอาณาจักรและสหรัฐอเมริกา คัคคาน ออสเตรเลีย กรีซ ญี่ปุ่น เนเธอร์แลนด์ ปอร์ตุเกส
เตอร์กี ไต้หวัน กลุ่ม ๑๐ ประเทศอาฟริกันที่พูดภาษาฝรั่งเศส และอิหร่านไม่ออกเสียง
Cordovez หน้า ๒๖๖ Gosovic 1, หน้า ๑๘ - ๒๐ ปัญหาที่เดียวกันนี้เกิดขึ้นเมื่อครั้ง
ในที่ประชุมคณะกรรมาธิการที่สอง ก็คือจะประชุมเมื่อใด ประเทศกำลังพัฒนาต้องการ
ประชุมก่อน Kennedy Round และก่อนอังกฤษเข้าตลาดรวม แต่ประเทศพัฒนา
แล้ว เห็นว่าควรเตรียมการประชุมให้เรียบร้อยแล้ว ดู Gosovic 1, หน้า ๑๘
ที่เชิงอรรถ ๕๕

ควยคะแนนเสียงเกือบเป็นเอกฉันท์^{๒๐๓} จึงเริ่มมีการเตรียมการประชุม ซึ่งจะต้องมีขึ้นภายในระยะต้นปี ค.ศ. ๑๙๖๔

คณะกรรมการเตรียมการประชุม ได้ประชุมกันในช่วงปี ค.ศ. ๑๙๖๓ - ๑๙๖๔ เพื่อตกลงเรื่องหัวข้อการประชุม จัดแจ้งในด้านการบริหาร การตรวจตรา การเตรียมและการรวบรวมเอกสาร^{๒๐๔} และ Dr. Raúl Prebisch ได้รับแต่งตั้งให้เป็นเลขาธิการการประชุมเมื่อต้นปี ค.ศ. ๑๙๖๓^{๒๐๕} Dr. Prebisch ได้อาศัยคนจาก ECOSOC และคณะกรรมการเศรษฐกิจประจำภาคพื้นมาช่วยทำงานในสำนักเลขาธิการชั่วคราว และได้อาศัยผู้เชี่ยวชาญภายนอกในการเตรียมการศึกษาและรายงานหลายฉบับ เพื่อเป็นรากฐานของการประชุม^{๒๐๖}

^{๒๐๓} General Assembly Res. 1785 (XVII) of 8 December, 1962

^{๒๐๔} รายงานการประชุมของคณะกรรมการเตรียมการมืออยู่ I Proceedings, Vol VIII, หน้า ๓ - ๕๕

^{๒๐๕} General Assembly Res. 1785 (XVII) บัญญัติว่าเลขาธิการของการประชุมจะมีการแต่งตั้งต่อไป ความข้อนั้นขึ้นเพื่อกันเลขา ECOSOC คือ Philippe de Leynes ซึ่งประเทศคอยพัฒนาเห็นว่าเขาช่างพวกประเทศพัฒนาแล้ว มีการพยายามเสนอบุคคลหลายคนเข้ารับตำแหน่งเลขาธิการ UNCTAD I. แต่ประเทศกำลังพัฒนาก็กกักกันใหญ่ตั้ง Dr. Prebisch เป็นเลขาธิการได้สนใจ และสมกับที่ตัวนาย Prebisch เองเคยแยมว่าถ้าเชิญเขาก็ยินดีจะเป็น ดู Gosovic 1, หน้า ๒๐ ที่เซ็งอรรถ ๕๗

^{๒๐๖} ในบรรการายงานเหล่านั้น ฉบับที่ Dr. Prebisch รายงานต่อที่ประชุมชื่อว่า "Towards a New Trade Policy for Development" นั้น แม้จะสั้นก็สำคัญที่สุดในการแก้ปัญหาความต้องการ และขอเสนอของประเทศกำลังพัฒนา

คณะอนุกรรมการ IV ของคณะกรรมการเตรียมการประชุม ทำหน้าที่เกี่ยวกับปัญหาองค์การ และได้พิจารณารายงานของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ คือ "สินค้าขั้นปฐมและปัญหาการค้าของประเทศกำลังพัฒนา : การจัดการค้าองค์การ" (Commodity and trade problems of developing countries: institutional arrangements) ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญในหัวข้อและวิธีการแก้ไข คือการที่จะให้องค์การระหว่างประเทศทำงานอย่างมีประสิทธิภาพขึ้น ในด้านปัญหาของประเทศกำลังพัฒนา ก็มีความเห็นต่างกัน โดยอาจสรุปเป็นความเห็นสำคัญ ๆ ได้ ๒ ฝ่าย คือฝ่ายแรก เห็นว่าควรคงสภาพที่เป็นอยู่ไว้ในเรื่องปัญหาสถาบันหรือองค์การ อีกฝ่ายหนึ่ง เห็นว่าควรมีการเปลี่ยนแปลงค้าองค์การหลายอย่าง บางเห็นว่าการปรับปรุงและใช้จักรกลใน GATT และจักรกลงานของ ECOSOC และสมัชชาใหญ่เสียใหม่ บางเห็นว่าการตั้งองค์การใหม่ คือองค์การการค้าระหว่างประเทศแห่งสหประชาชาติ บางก็เสนอให้มืองค์การถาวรในสหประชาชาติ โดยมีคณะกรรมการถาวร และหน่วยงานบริหารภายในสำนักเลขาธิการของสหประชาชาติที่สำหรับพบปะ เช่นอาจทำในรูปของการประชุม UNCTAD มีความเห็นกันว่าวิธีสุดท้าย ซึ่งมีลักษณะประนีประนอม มีโครงสร้างคล้ายกับองค์การความร่วมมือการระหว่างประเทศ แต่ก็หลบปัญหาทางการเมืองในประเทศตะวันตกบางประเทศ ซึ่งจะมีขึ้นแน่ ถ้ามีการตั้งองค์การชำนาญพิเศษเต็มรูป^{๒๑๑}

เมื่อคณะกรรมการเตรียมการประชุมพิจารณารายงานของผู้เชี่ยวชาญ ก็ได้ผลลัพธ์เช่นเดียวกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ประเทศต่าง ๆ ก็ยึดตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญของตน เนื่องจากมีความเห็นต่างกัน คณะกรรมการเตรียมการประชุมจึงไม่ได้เสนอข้อยุติต่อที่ประชุม โดยอ้างว่าการตัดสินใจของที่ประชุมในปัญหานั้นนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความเห็นของที่ประชุมในเรื่องปัญหาทางค้านเนื้อหา แต่ส่วนใหญ่เห็นร่วมกันข้อหนึ่งว่า

๒๑๑

จักรกลที่จะตั้งขึ้นใหม่ ควรจะมีอำนาจกว้างขวางในเรื่องการค้าระหว่างประเทศ ควรจะมีอำนาจตรวจสอบการปฏิบัติตามมติของที่ประชุม และควรอยู่ในข่ายงานของสหประชาชาติ มีอำนาจประสานกิจการขององค์การระหว่างประเทศที่มีอยู่ในเรื่องการค้าระหว่างประเทศ ควรมีสมาชิกให้มากที่สุด และควรเป็นที่ยอมรับของทั้งประเทศกำลังพัฒนาและประเทศผู้ค้าสำคัญ ๆ^{๒๑๒}

นอกจากปัญหาการค้าและการพัฒนาที่เริ่มเป็นที่ประจักษ์ในทศวรรษ ๑๙๕๐ ปัญหาการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจที่เริ่มเห็นเด่นชัดขึ้นในสหประชาชาติเมื่อต้นทศวรรษ ๑๙๖๐ ก็เป็นเหตุแวดล้อมที่นำไปสู่การประชุม UNCTAD I. โดยเห็นกันว่าการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับภาวะแวดล้อมในระดับระหว่างประเทศด้วย และทำให้เห็นความจำเป็นที่จะต้องรับผิดชอบ และพยายามร่วมกันโดยอาศัยองค์การระหว่างประเทศ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจของโลกที่สาม และในที่สุดสมัชชาใหญ่สหประชาชาติก็มีมติให้ตั้งทศวรรษแห่งการพัฒนาของสหประชาชาติขึ้น^{๒๑๓} (มติที่ ๑๓๑๐ สมัยประชุมที่ ๑๖ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๑๙๖๑) แต่การตั้งเป้าหมายให้มีอัตราเติบโตของรายได้รวมแห่งประชาชาติปีละ ๕ เปอร์เซ็นต์นั้น มีมาตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๐^{๒๑๔} และโดยมติที่ ๑๓๑๑ สมัชชาใหญ่ฯ ให้ประเทศพัฒนาแล้วเพิ่มการให้การช่วยเหลือและเงินทุนแก่ประเทศกำลังพัฒนาให้ถึงร้อยละหนึ่งของรายได้รวมแห่งประชาชาติ และรับว่าการค้าระหว่างประเทศมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนา

^{๒๑๒} Cordovez, pp. 276 - 278

^{๒๑๓} ทัศนคติเชิงอรรถ ๑๙๘ ข้างต้น

^{๒๑๔} General Assembly Res. 1711 (XVI) 19 December, 1961

อ้าง General Assembly Res. 1522 (XV), 15 December, 1960

ก็ไม่เป็นสิ่งที่กระตุ้นนโยบายของประเทศพัฒนาแล้วที่มีต่อประเทศกำลังพัฒนา ^{๒๑๗}
ปัญหาสำคัญก็คือประเทศพัฒนาแล้ว พยายามรับมาตรการช่วยเหลือประเทศด้อยพัฒนา
แต่การเปลี่ยนโครงสร้างทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะเรื่องการแบ่งงานกันทำ ทำให้
ประเทศพัฒนาแล้วทนไม่ได้ โดยเฉพาะเมื่อมีมหาชนภายในประเทศเป็นแรงบีบอยู่ ^{๒๑๘}

แนวในการดำเนินการประชุมของ UNCTAD I. มีอยู่ในแถลงการณ์ร่วมของ
ประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งทำขึ้นในปลายปี ค.ศ. ๑๙๖๓ โดยเห็นว่า "การค้า
ระหว่างประเทศควรเป็นเครื่องมือและยานนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจ" และกล่าวว่า
"หลักและกระบวนการของการค้าของโลกที่อยู่มีจะอนุเคราะห์ส่วนที่เจริญแล้วของโลก"
และเห็นว่า "แนวโน้มในปัจจุบันแทนที่จะช่วยประเทศกำลังพัฒนาในการส่งเสริมการ
พัฒนาและการทำให้ซับซ้อนขึ้น ซึ่งระบบเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนา กลับขัดขวาง
ความพยายามที่จะไคมา ซึ่งการเติบโตที่รวดเร็วจึ้น" เพื่อเพิ่มทรัพยากร เพื่อประเทศ
เหล่านี้ ขนาดการค้าของประเทศเหล่านี้ "ควรจะเพิ่มขึ้น และส่วนประกอบของมัน
ควรจะซับซ้อนขึ้น ราคาการค้าควรจะตรึงไว้ให้มั่นคงในระดับที่เป็นธรรมและงอกเงย" และ
"การโอนเงินทุนระหว่างประเทศ ควรทำให้เป็นประโยชน์แก่ประเทศกำลังพัฒนามากขึ้น"

^{๒๑๗} Ibidem, และแม้จะช่วยเหลือก็เป็นในรูปอนุานิคมแบบใหม่ ก็
จะเห็นได้จากกรปฏิบัติของฝรั่งเศสที่อนุเคราะห์ประเทศอัฟริกันที่เคยเป็นเมืองขึ้น
โดยมีมูลเหตุจูงใจที่ลึกซึ้ง "La politique de coopération avec les pays
en voie de développement", (Paris: Ministère d'Etat Chargé
de la réforme administrative, Juillet 1963)

^{๒๑๘}

เพื่อให้ได้มาซึ่งวัตถุประสงค์เหล่านี้ ควรใช้นโยบายการค้าระหว่างประเทศที่มีลักษณะพลวัต (Dynamic)^{๒๑๘} กล่าวคือ ประเทศกำลังพัฒนาจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษ และควรมีการแบ่งงานกันทำที่คึกกว่าที่เป็นอยู่ การเลิกสิ่งกีดขวางต่อการค้าของประเทศกำลังพัฒนาอย่างเดี๋ยวยังไม่พอ^{๒๒๐}

กล่าวโดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนา เห็นว่าการประชุมควรได้ผลลัพธ์ดังนี้

- ก. การสร้างสภาวะเพื่อขยายการค้าระหว่างประเทศที่อยู่ในระดับการพัฒนาเดียวกัน หรืออยู่ในระดับต่างกันของการพัฒนา หรือมีระบบแห่งองค์การทาง เศรษฐกิจและสังคมต่างกัน
- ข. การลดอย่างก้าวหนา และการขจัดอย่างรวดเร็ว ซึ่งสิ่งกีดขวางและขอลงกีดกันทั้งหลายที่มุ่งเน้นยวการส่งออกของประเทศไทยกำลังพัฒนา โดยไม่ควรมีการลดหย่อนตอบแทนจากประเทศกำลังพัฒนา
- ค. การเพิ่มขนาดของการส่งสินค้าออกของประเทศไทยกำลังพัฒนา ในตลาดสินค้าปรุม ทั้งที่เป็นวัตถุดิบและที่แปรรูปแล้ว ที่ส่งไปยังประเทศอุตสาหกรรม และทำให้ราคามั่นคง ในระดับที่เป็นธรรม และให้ผลงอกเงย

^{๒๑๘} ตัดทอนจาก "Joint Declaration of the Developing Countries" ซึ่งเป็นอนุวาทของ General Assembly Res.1897 (XVIII), 11 November, 1963; และตีพิมพ์ใน United Nations Conference on Trade and Development Basic documents on its establishment and activities ควาย และต่อไปจะเรียกว่า Basic decs.

^{๒๒๐}

Ibidem.

- ง. การขยายตลาดสำหรับสินค้าออกจำพวกสินค้าสำเร็จรูป และถึงสำเร็จรูปจากประเทศกำลังพัฒนา
- จ. การจัดหาแหล่งเงินทุนเพียงยั้งขึ้น โดยมีข้อกำหนดที่ชัดเจน เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาสามารถเพิ่มสินค้าเข้าที่เป็นสินค้าทุน และวัตถุดิบ สำหรับอุตสาหกรรมที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจ และให้มีการประสานที่ชัดเจนในเรื่องนโยบายการค้า และการให้ความช่วยเหลือ
- ฉ. การปรับปรุงการค้าจำบัง (invisible trade) ของประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะลดการจ่ายเงิน เพื่อการระวางและการประกันภัยและลดภาระของประเทศเหล่านี้ ในเรื่องค่าธรรมเนียมอันเกิดจากหนี้สิน
- ช. การปรับปรุงการจกแจงทางคานงคักการ ในกรณีทีจ่าเป็นกักรวม ถึงการตั้งจักรกลใหม่ และวิธีการใหม่ เพื่อบังคับให้เป็นไปตามมติของทีประชุม ^{๒๒๑}

๒.๒ การประชุม UNCTAD I. ^{๒๒๒} (ค.ศ. ๑๙๖๔)

๒.๒.๑ ความทั่วไป มีผู้แทนจาก ๑๒๐ ประเทศมาร่วมประชุม UNCTAD I. ที่เจนีวา ระหว่าง ๒๓ มีนาคม ถึง ๑๖ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๖๔ โดย Abdel Moneim Kaissouni ซึ่งในขณะนั้น เป็นรองนายกรัฐมนตรีของสหสาธารณรัฐอาหรับและ

^{๒๒๑}

Joint Declaration, para. 5, in Basic docs., p. 5

^{๒๒๒}

ในวิทยานิพนธ์นี้ จะกล่าวถึงการประชุม UNCTAD โดยละเอียดเฉพาะการประชุม UNCTAD ครั้งที่หนึ่ง ซึ่งทำกันที่นครเจนีวา เมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๔ เพราะมีความสำคัญเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์การ UNCTAD ส่วนการประชุม UNCTAD II (ค.ศ. ๑๙๖๘) ที่กรุงนิวเคลลี และการประชุม UNCTAD III (ค.ศ. ๑๙๗๒) ที่กรุงซานติอาโกนั้น ไม่มีความสำคัญในเรื่องการจัดตั้งองค์การ และมีผลงานในคานงเนื้อหาไม่มากนัก ภายที ๓ ข้อ ๒.๑.๑ การประชุม UNCTAD ประกอบด้วย

เคยเป็นประธานการประชุมโคโร (๑๙๖๒) ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานที่ประชุม

ได้มีการตั้งคณะกรรมการ การประชุมขึ้น ๕ ชุด ซึ่งสอดคล้องกับการจัดแจง เรื่ององค์การตามที่คณะกรรมการ เตรียมการประชุมเสนอไว้คือ

๑) คณะกรรมการชุดที่หนึ่ง (First Committee) ว่าด้วยปัญหาระหว่าง ประเทศในเรื่องสินค้าขั้นปฐม

๒) คณะกรรมการชุดที่สอง (Second Committee) ว่าด้วยการค้าสินค้า สำเร็จรูป และกึ่งสำเร็จรูป

๓) คณะกรรมการชุดที่สาม (Third Committee) ว่าด้วยการปรับปรุง การค้าจำบังของประเทศกำลังพัฒนา และการจัดหาเงินสำหรับการขยายการค้าระหว่าง ประเทศ

๔) คณะกรรมการชุดที่สี่ (Fourth Committee) ว่าด้วยการจัดแจง เรื่ององค์การ วิธีการและจักรกลในการบังคับให้เป็นไปตามมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการขยาย การค้าระหว่างประเทศ ^{๒๒๓}

๕) คณะกรรมการชุดที่ห้า (Fifth Committee) ว่าด้วยการขยายการค้า ระหว่างประเทศ และความสำคัญของการนั้นที่มต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ และว่าด้วยความ มุ่งยากของการรวมตัวทางเศรษฐกิจ ^{๒๒๔}

ผลที่ได้จากการประชุม คือกรรมสารสุดท้าย (Final Act) เป็นรากฐานสำหรับการกระทำ และเป็นพื้นฐานที่ประเทศกำลังพัฒนาอาจใช้เรียกร้องขอแก้ไขระบบการค้า

^{๒๒๓} ความจริงปัญหาเรื่ององค์การโคโรได้รับการพิจารณาในคณะกรรมการชุดก่อนคือเมื่อพิจารณาในเรื่อง เนื้อหาแล้ว ก็ต้องพิจารณาในแง่องค์การ โคชอญคืออย่างใดก็เสนอ มาให้คณะกรรมการชุดที่สี่กลั่นกรอง เพื่อรายงานขั้นสุดท้ายโดยละเอียดเกี่ยวกับเรื่อง องค์การ ดู Cordovez, หน้า ๒๔๑ ที่เซียงฮรณ ๘๘

^{๒๒๔}

Ibid., p. 281

ของโลก และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในทางเศรษฐกิจ ^{๒๒๕} ทั้งนี้โดยเน้นการ
เติบโตยิ่งกว่าความมั่นคง และให้ความสำคัญในเรื่องกฎเกณฑ์การค้าระหว่างประเทศว่า
ควรจะคำนึงถึงความแตกต่างของระดับในการพัฒนาเศรษฐกิจ และอำนาจต่อรอง
เพราะทุกประเทศไม่เท่าเทียมกันในทางเศรษฐกิจ ^{๒๒๖}

กล่าวได้ว่า Final Act เป็นโครงการหรือประกาศนโยบายของประเทศ
กำลังพัฒนา ซึ่งได้รับการสนับสนุนอย่างแข็งขันจากประเทศสังคมนิยม เป็นสิ่งที่สะท้อน
ถึงทัศนะ และวัตถุประสงค์ของประเทศกำลังพัฒนา และไ้มาก็เพราะความเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกันในทางการเมือง และกำลังในการลงคะแนนเสียง ประเทศพัฒนาแล้วส่วนมาก
ไม่เห็นด้วยโดยเต็มที่กับกรรมสารสุดท้าย (Final Act) และบางครั้งการใช้ถ้อยคำ
กำกวมก็ซ่อนความไม่ลงรอยและทัศนะที่ต่างกัน ^{๒๒๗} การประชุมจึงไม่อาจบรรลุข้อ
สรุปที่แน่นอนในเรื่องเนื้อหาสาระเกือบทุกหัวข้อการประชุม แม้วามติที่เกิดขึ้นไม่ว่าโดย
การยินยอมหรือโดยการลงคะแนนเสียง จะก่อตั้งวัตถุประสงค์เป็นจุด ซึ่งมีอำนาจเหนือ
การถกเถียงในเรื่องการพัฒนาที่รามาแต่นั้นมา ความสำเร็จที่สำคัญที่ได้มาจากการประชุม
UNCTAD I ก็คือการตั้งจักรกลที่มีอยู่ต่อไปของ UNCTAD และเป็นความสำเร็จที่ได้

^{๒๒๕} สำหรับ Final Act ดู I Proceedings, Vol 1, หน้า ๓ - ๖๕

^{๒๒๖} Cordovez, p. 243

^{๒๒๗} มีการลงมติในหลักการทั่วไป ๑๕ ข้อ และหลักการเฉพาะอีก ๑๓ ข้อ เพื่อ
ใช้ในเรื่องการค้าระหว่างประเทศ และเพื่อกำหนดนโยบายเพื่อการพัฒนา จากการลงมติ
ทำให้เห็นทัศนคติของประเทศพัฒนาแล้วที่มีต่อเรื่องนี้ สหรัฐอเมริกาไม่เห็นด้วยหรือคัด
ออกเสียง ๑๑ ข้อสำหรับนโยบายทั่วไป และ ๕ ข้อสำหรับนโยบายเฉพาะ ส่วนสหราชอาณาจักร ๑๐ และ ๖ โดยลำดับ ฝรั่งเศส ๘ และ ๕ สหพันธรัฐเยอรมัน ๑๐ และ ๕
ญี่ปุ่น ๘ และ ๕ ดู Gosovic 1, หน้า ๒๕ ที่เชิงอรรถ ๓

หลังจากการเผชิญหน้าอย่างรุนแรง ในเรื่องสภาพขององค์การที่จะตั้งขึ้น ความสำเร็จ
 อีกประการหนึ่ง ความสำเร็จทางด้านการเมืองระหว่างประเทศ คือประเทศพัฒนาแล้ว
 ไม่มีอำนาจเหนือประเทศกึ่งพัฒนา เพราะเหตุความแตกแยกในหมู่ประเทศกำลังพัฒนา
 อีกต่อไป เพราะการประชุม UNCTAD I. ทำให้ประเทศกำลังพัฒนาทำการและกัคกัน
 ร่วมกันในฐานะเป็นกลุ่มที่รวมตัวกันเหนียวแน่นมากจนมีน้ำหนักทางการเมือง และนำไปสู่
 การไต่ขอลดหย่อนจากประเทศพัฒนาแล้ว โดยเฉพาะในเรื่องสถาบันหรือองค์การ^{๒๒๔}

๒.๒.๒ ผลทางด้านการประชุม UNCTAD I. ในที่นี้จะกล่าวแต่โดย
 ย่อถึงผลทางด้านเนื้อหาของการประชุม UNCTAD I. ก็จะกล่าวเฉพาะมาตรการที่เสนอ
 ใน ๔ เรื่องต่อไปนี้ คือสินค้าขั้นปฐม สินค้าสำเร็จรูป การเงินเชื่อและการเงินเรือ

๑. สินค้าขั้นปฐม โดยที่รายได้ประมาณร้อยละแปดสิบห้าถึง เก้าสิบของประเทศ
 กึ่งพัฒนามาจากสินค้าขั้นปฐม เรื่องนี้จึงมีความสำคัญสำหรับประเทศกำลังพัฒนามาก
 โดยเฉพาะในระยะสั้น ทางแก้ไขที่เสนอมีอยู่ ๓ ประการคือ

ก. มาตรการเพื่อยกเลิกสิ่งกีดขวางและการเลือกปฏิบัติที่โหดร้ายของเกษตร
 กรรมและอุตสาหกรรมแปรรูปในประเทศที่รวย เพื่อขยายตลาดสำหรับการส่งสินค้าขั้นปฐม
 ออก และเพื่อเพิ่มการบริโภคและการนำเข้า ซึ่งสินค้าขั้นปฐมในประเทศอุตสาหกรรม

ข. มาตรการเพื่อทำให้ตลาดของสินค้าขั้นปฐมมั่นคงและตรึงราคาไว้ให้อยู่ใน
 ระดับที่เป็นธรรม และให้ส่งออกง่าย ซึ่งรวมถึงการทำความตกลงเรื่องสินค้าขั้นปฐม

ค. มาตรการทางการเงินระหว่างประเทศ รวมทั้งการหาเงินชดเชย และเงิน
 เพิ่มเติมเพื่อความมั่นคงของเงินได้จากกาส่งสินค้าขั้นปฐมออก

เพื่อจะทำให้สินค้าออกที่เป็นสินค้าขั้นปฐมของประเทศจนมีทางเข้าสู่ตลาดของ
 ประเทศพัฒนาแล้ว ได้ดีขึ้น ที่ประชุมเห็นว่าได้แนะนำดังนี้

(๑) ให้มีการทำอย่างที่เป็นอยู่ คือห้ามเพิ่มสิ่งกีดขวางใหม่ ไม่ว่าในหรือนอก พักคา ต่อการส่งสินค้าขั้นปฐมออก

(๒) ยกเลิกสิ่งกีดขวางต่อสินค้าออกของประเทศกำลังพัฒนาไม่ว่าจะเป็นพิกัด ค่าธรรมเนียมเพื่อการขนส่งประมาณภายในประเทศ (เช่นภาษีเงินได้ที่เก็บจากเครื่องจักร และกลวยจากประเทศในเขตรอนของประเทศกลุ่มยุโรป) หรือการจำกัดควยจำนวน

(๓) ประเทศพัฒนาแล้วต้องไม่ดำเนินนโยบายภายใน ซึ่งจะกระตุ้นให้มีการ ผลิตสินค้าขั้นปฐมอย่างไม่ไคประสิทธิภาพ ทั้ง ๆ ที่เป็นสินค้าออกของประเทศกำลังพัฒนา

(๔) เลิกการตกลงให้ประโยชน์พิเศษเฉพาะกรณีที่มีอยู่ระหว่างประเทศพัฒนา แล้วและประเทศกำลังพัฒนาบางประเทศให้เร็วที่สุด โดยมีขอมเวาประเทศที่ไครับ ประโยชน์พิเศษอยู่แล้วจะไครับอาณาประโยชน์เช่นเดิม ๒๒๘

เนื่องจากประเทศพัฒนาแล้วผลิตสินค้าเกษตรกรรมควยต้นทุนที่สูงกว่า การยอม ให้สินค้าของประเทศคอยพัฒนาเข้าสู่ตลาดไคง่ายเข้า ทำให้ประเทศพัฒนาแล้วคองปรับตัว ในเรื่องนี้ แตรัฐบาลส่วนมากของประเทศพัฒนาแล้วไม่ยอกทำเช่นนั้น ประเทศกำลัง พัฒนาจึงทุมความสนใจไปที่การทำควยตกลงระหว่างประเทศในเรื่องสินค้าขั้นปฐม เพื่อ เพิ่มเงินไคจากสินค้าออกที่เป็นสินค้าขั้นปฐม ๒๓๐ ความนุงหมายของความตกลงเรื่อง สินค้าขั้นปฐมก็คือ รักษาราคาขั้นต่ำของผลิตผลสิกรรม และเพื่อมีการกระจายรายได้ ประชาชาติที่เป็นประโยชน์ต่อเกษตรกร ประสพการณ์ไคชี้ให้เห็นว่ามีกรปรวนแปรใน เรื่องราคาของสินค้าขั้นปฐมรุนแรงมาก และผลเสียหายที่มีต่อรายได้ของประเทศที่มีพืชผล

๒๒๘ "International Commodity Arrangements and Removal of Obstacles and Expansion of Trade", Annex A. II 1, I Proceedings, Vol. I, pp. 26 ff.

๒๓๐ Johnson, ฆังกรรณ ๑๘๕ ฆังคน, หน้า ๑๓๘

เพียงอย่างหรือสองอย่างก็มีมาก สองสิ่งนี้ทำให้การใช้อุปสงค์คู่ปทานโดยเสรีในแง่ของ การค้าระหว่างประเทศ มีประโยชน์น้อยมาก ก่อนการประชุมเงินว่าก็มีความตกลง เรื่องสินค้าขั้นปฐมถึงห้าเรื่องคือ ข้าวสาลี กาแฟ คีบูก น้ำตาล และน้ำมันมะกอก และที่ ประชุมเงินว่าก็เห็นว่าวัตถุประสงค์พื้นฐานของความตกลงในเรื่องสินค้าขั้นปฐม คือทำให้ รายได้จากการส่งออกของประเทศกำลังพัฒนาสูงที่สุด โดยอาศัยราคาที่เป็นธรรมและ ให้อำไร และการทำให้ตลาดมั่นคง ^{๒๓๑} การมีรายได้ที่แน่นอนจะช่วยในการวางแผน การลงทุน และการพัฒนาเศรษฐกิจได้ดีขึ้น และทำให้มีการใช้ทรัพยากรได้ที่ดีที่สุด ทำให้ มีการผลิตที่สม่ำเสมอ ^{๒๓๒}

การกู้เงินเพิ่มเติม (Supplementary financing) มีขึ้นเพื่อช่วยลดความ ขาดดุลของประเทศกำลังพัฒนา อันเนื่องมาจากการตกต่ำของเงินได้จากการส่งสินค้า ออก ซึ่งมีสภาพหรือความยาวนานที่ไม่อาจแก้ด้วยการสนับสนุน เพื่อคลังชำระเงินชนิด ที่ทำกันในระยะสั้น ๆ ในภาวะเช่นนี้ ประเทศกำลังพัฒนามีสติหัตถ์เงินจากแหล่งเงิน ระหว่างประเทศ เพื่อช่วยให้ออกพ้นจากความขาดดุลการชำระเงิน และพ้นจาก ความปั่นป่วนในโครงการพัฒนาเศรษฐกิจ การหาเงินเพิ่มเติมอาจทำในรูปของการให้ เครดิตระยะกลาง หรือระยะยาว และการหาเงินเพื่อชดเชยตามกระบวนการของ IMF ซึ่งช่วยเหลือในด้านการชำระเงินในชั่วระยะอันสั้น ^{๒๓๓} ตามแผนของ IMF นั้น

^{๒๓๑} Gosovic 1, p. 31

^{๒๓๒} Ibid., pp. 31 - 32

^{๒๓๓} โดยอาศัยมติของคณะกรรมการบริหาร (Executive Board) IMF ได้เริ่ม ใช้ระบบถอน ซึ่งมีขึ้นเพื่อชดเชยการตกต่ำของเงินได้ จากสินค้าออกของประเทศกึ่งพัฒนา โดยเริ่มใช้เมื่อมีนาคม ค.ศ. ๑๙๖๓ กล่าวคือ เมื่อเงินได้จากการส่งสินค้าออกตกไป ต่ำกว่า ระดับเฉลี่ยในระยะที่เพิ่งผ่านมา IMF อาจให้ยืมถึง ๒๕ เปอร์เซ็นต์ของโควตาใน IMF โดยต้องจ่ายคืนระหว่างสามถึงห้าปี ถ้า IMF เห็นว่าเป็นเรื่องชั่วคราว และอยู่นอกเหนือ การควบคุมของประเทศนั้น ๆ ทั้งนี้โดยไม่กระทบต่อสิทธิถอนปกติของประเทศนั้น ดู Edward M. Bernstein "The International Monetary Fund ใน The Global Partnership, เซิงอรรถ ๑๖๕ ข้างต้น, หน้า ๑๕๐ - ๑๕๑

เงินมาจากทุกประเทศสมาชิก แต่ประเทศกำลังพัฒนาเท่านั้นที่มีสิทธิจะถอนได้^{๒๐๘}

๒. สินค้าสำเร็จรูป การประชุมที่เจนีวาได้ตกลงในหลักการว่าประเทศกำลังพัฒนาจะขยายสินค้าออกของตนในด้านสินค้าสำเร็จรูป และสินค้ากึ่งสำเร็จรูป และควรจะทำให้สินค้าเหล่านี้ซับซ้อนขึ้น (Diversify) ^{๒๓๕ก.} และไม่ควรจะส่งออกแต่สินค้าขั้นปฐมเพียงอย่างเดียว ^{๒๓๕} เพื่อให้บรรลุเป้าดังกล่าว ก็มีข้อเสนอให้มีระบบให้ประโยชน์พิเศษเป็นการชั่วคราว เพื่อการเข้าสู่ตลาดของประเทศพัฒนาแล้ว ในขณะที่เดียวกันก็มีการเสนอว่าผลิตภัณฑ์ของประเทศพัฒนาแล้ว ควรจะถูกผูกมัดโดยพิกัดภาษี โดยที่ประเทศกำลังพัฒนาไม่ต้องให้ขอลดหย่อนใด ๆ เป็นการตอบแทน ที่ประชุมมีความเห็นต่างกันในเรื่องข้อเสนอเกี่ยวกับประโยชน์พิเศษ เพราะหากนับก็เป็นการทิ้งหลัก MFN และเป็นที่ยอมรับโดยแจ้งชัด โดยสังคัมระหว่างประเทศ ว่ามีความไม่เท่าเทียมกันในเรื่องเศรษฐกิจในหมู่รัฐ^{๒๓๖}

^{๒๐๘} ดู I Proceedings Vol I, หน้า ๕๒ - ๕๓ ประกอบด้วย

^{๒๓๕ ก} หมายถึงการผลิตสินค้าให้มีมากขึ้น โดยการใช้กระบวนการในการแปรรูปหรือในการผลิต

^{๒๓๕} ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ เพียงร้อยละสิบของสินค้าออกของประเทศกำลังพัฒนาเป็นสินค้าสำเร็จรูปหรือกึ่งสำเร็จรูป ยอดรวมของประเทศค่อนพัฒนาในด้านสินค้าออกจำพวกนี้คิดได้ร้อยละสี่ของตลาดโลก (ในขณะที่เดียวกันประเทศเหล่านี้ซื้อสินค้าสำเร็จรูปเกือบหนึ่งในสี่ที่ขายในตลาดโลก) โดยส่วนใหญ่เป็นสินค้าอุตสาหกรรมเบาจำพวกที่ใช้แรงงานมาก (สิ่งทอ เครื่องหนัง เสื้อผ้า) หรือมักเป็นการแปรรูปวัตถุดิบพื้นเมือง (โลหะ ไม้อัด ปอ) John Pincus, เจียงอรรถ ๑๙๕ ขางตน หน้า ๑๘๑ ซึ่งอ้างตัวเลขของสหประชาชาติ

^{๒๓๖} ที่ประชุมไม่ไคลงมติใดในเรื่องหลักพิเศษประการที่สามที่ว่าด้วยประโยชน์พิเศษ Final Act, I. Proceedings, Vol. I, หน้า ๒๒ และดูข้อเสนอในเรื่องประโยชน์พิเศษใน Annex A. III. 5, I Proceedings, Vol I, หน้า ๓๘ ซึ่งกล่าวว่าประเทศพัฒนาแล้วบางประเทศคัดค้านหลักนี้ และสนับสนุนให้ใช้หลัก MFN แทนในการขยายตลาดหย่อน โดยประเทศพัฒนาแล้ว และประเทศกำลังพัฒนา

พิจารณาในแง่หนึ่ง ประโยชน์พิเศษก็เป็นความคึกคึกครองนิยมอย่างหนึ่ง ทำให้สินค้าจากประเทศจนมีโอกาสดีขึ้นในตลาดของประเทศพัฒนาแล้ว ยิ่งกว่านั้น การคุ้มครองของประเทศรวยมีอยู่ค่อนข้างมาก การลดพิกัด และการจำกัดด้วยการให้ประโยชน์พิเศษเป็นของที่จำเป็นมาก โดยผลของประโยชน์พิเศษทำให้สินค้าสำเร็จรูปของประเทศกำลังพัฒนาที่อยู่ในฐานะที่จะแข่งขันได้ดีขึ้น แม้ว่าจะมาจากระบวนการผลิตที่ไม่มีประสิทธิภาพ กล่าวโดยพื้นฐานที่เรียกร่องกันในเรื่องนี้ก็คือ การตั้งข้อเรียกร้องให้มีการค้าโดยไม่ต้องเสียภาษีศุลกากรเพียงด้านเดียว คือใช้ในตลาดของประเทศพัฒนาแล้ว สำหรับสินค้าอุตสาหกรรมทุกชนิดที่มาจากประเทศกำลังพัฒนา การนี้จะให้อาณาประโยชน์ในค่านำเข้า สำหรับสินค้าออกของประเทศกำลังพัฒนาเหนือสินค้าที่มาจากประเทศอุตสาหกรรมที่พัฒนาแล้ว อาณาประโยชน์อันใหม่นี้จะทำให้กระบวนการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเข้าไปใกล้แหล่งวัตถุดิบมากขึ้น ทำให้เพิ่มการลงทุนทั้งภายในและจากต่างประเทศ ในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม และเพิ่มการรู้จักส่งสินค้าออก ซึ่งจะส่งผลให้มีการผลิตภายในประเทศ และเทคนิคการค้าที่ดีขึ้น

๓. การโอนเงินทุน แม้ว่าประเทศค่อยพัฒนาอยากได้รายได้จากวิธีการที่มีเกียรติมากขึ้น โดยการค้าในลักษณะที่มีการยกเลิกสาเหตุในทางโครงสร้างของปัญหาของประเทศที่กำลังพัฒนา การเน้นปัญหาเรื่องการหาเงิน และการไหลของความช่วยเหลือก็ยังมียู่ ผู้รวมในการประชุมตระหนักดีในความจริงที่ว่า เริ่มเป็นการยากขึ้นทุกที่ที่ประเทศกำลังพัฒนาจะได้ความช่วยเหลือทวิภาคี หรือพหุภาคีที่พอเพียง พิจารณาในขั้นที่สูงสุดความเคลื่อนไหวของความช่วยเหลือกำลังจะหมดไป และมองในเชิงสัมพัทธ์ (Relative terms) ก็อยู่ในลักษณะเริ่มลดน้อยถอยลง ในขณะที่ประเทศกำลังพัฒนาที่มีความสามารถที่จะใช้ความช่วยเหลือเหล่านั้นมากขึ้น ทั้งนี้ ที่ประชุมจึงได้ตั้งเป้าว่าแต่ละประเทศที่ก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ จะให้การช่วยเหลือทางการเงินแก่ประเทศกำลังพัฒนา ในจำนวนขั้นค่าอย่างน้อยก็ควรเกือบเท่าร้อยละหนึ่งของรายได้ประชาชาติ

ของต๒๓๗) ในข้อกำหนดการให้เงินช่วยเหลือ "การกำหนดระยะเวลาใช้คืนที่สั้น การเสียดอกเบี้ยอัตราสูง การจำกัดให้ใช้เครดิตไปในโครงการใดโดยเฉพาะ และการซื้อจากประเทศผู้ให้เงินทุนเท่านั้น" ทำให้เกิดปัญหาร้ายแรงในเรื่องการชำระหนี้ ในประเทศกำลังพัฒนา ที่ประชุมจึงได้แนะนำให้ใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหา ในบรรดามาตรการเหล่านั้นก็มีการใช้คืนในช่วงเวลายาวนานขึ้น ความช่วยเหลือควรเป็นในรูปเงินให้เปล่าตามเงินกู้ และดอกเบี้ยไม่ควรเกินร้อยละสาม และเงินกู้ไม่ควรผูกมัดให้ต้องซื้อเครื่องจักร จากประเทศผู้ให้ ๒๓๘

๔. การขนส่งทางทะเล การลงมติรับมาตรการร่วมกันแห่งการเข้าใจถึง ปัญหาการขนส่งทางทะเล นับว่าเป็นก้าวแรกที่ระมัดระวังของที่ประชุมเงินว่า ในเรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่ โดยมีปัญหาที่ยังไม่เคยแก้กันมาก และเป็นปัญหาที่ยังเป็นที่โต้เถียงกันอีกมาก ที่ประชุมเงินว่าได้ตกลงในหลักการว่า ควรจะมีการร่วมมืออย่างใกล้ชิด ระหว่างผู้ให้บริการขนส่งทางทะเล และชุมชนเดินเรือ โดยมีที่สำหรับพบปะหารือ ซึ่งจะตั้งขึ้นเพื่อการนี้โดยเฉพาะ เรื่องที่จะหารือกันก็เช่น ให้ชุมชนเดินเรือเผยแพร่อัตราขนส่งและข้อบังคับในเรื่องนั้น ความเพียงพอของบริการ ปฏิบัติการเพื่อปรับปรุงและส่งเสริมการส่งออกของประเทศกำลังพัฒนา มาตรการร่วมกันแห่งการเข้าใจ เน้นว่า การจัดหาเงินระหว่างประเทศ ความช่วยเหลือและความช่วยเหลือทางเทคนิค เพื่อ

๒๓๗) "Growth and Aid", Annex A. IV. 2, I Proceedings, Vol. 1, p. 44 ซึ่งชัดเจนกว่าที่เคยปรากฏในมติของสมัชชาใหญ่ที่ ๑๗๑๑ ซึ่งกล่าวว่า "หนึ่งเปอร์เซ็นต์ของรายได้ประชาชาติรวมของชาติที่ก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ" ซึ่งอาจหมายถึงของทุกชาติที่ก้าวหน้า

๒๓๘) "Terms of Financing" Annex A. IV. 4, I Proceedings, Vol. I, p. 45

ปรับปรุงกิจการท่าเรือ และการขนส่งภายในประเทศ ควรจะให้ในรูปแบบที่มีข้อกำหนดและเงื่อนไขที่เอื้อเพื่อ และกล่าวกันว่าควรพัฒนาการเดินเรือพาณิชย์ในประเทศกำลังพัฒนา (เมื่อสภาพทางเศรษฐกิจอำนวย) และให้การเดินเรือพาณิชย์ดังกล่าวมีโอกาสเข้าร่วมในขบวนการเดินเรือโดยเป็น "สมาชิกเต็มภายใต้ข้อกำหนดที่เป็นธรรม" ๒๓๘

กล่าวโดยย่อแล้ว ในระยะสั้น Final Act มีเป้าหมายสำคัญอยู่ ๓ อย่าง คือ

๑) เพิ่มโอกาสให้แก่อุตสาหกรรมของประเทศกำลังพัฒนา โดยการลดอัตราภาษีและค่าธรรมเนียมในภาคเกษตรกรรมในประเทศที่รวย และนำวิธีการให้ประโยชน์พิเศษมาใช้กับสินค้าสำเร็จรูป และกึ่งสำเร็จรูปของประเทศกำลังพัฒนา

๒) ควบคุมและทำให้ตลาดของสินค้าวัตถุดิบมั่นคง และทำการเพื่อคอบโตแนวโน้มที่ Terms of trade ของสินค้าปฐมจะตกต่ำลงโดยการขึ้นราคาสินค้าปฐมไปถึงระดับที่ให้กำไร

๓) ใช้มาตรการเพื่อเพิ่มการไหลของเงินไปยังประเทศที่จน และลดการไหลออกของรายจ่ายจำบังจากประเทศจน ไปยังประเทศรวย

๒.๒.๓ ปัญหาการจัดตั้งองค์การ UNCTAD การจัดตั้งองค์การถาวรขึ้นนับว่าเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นพื้นฐานสำหรับการอภิปรายที่มีอยู่ต่อไป และกระบวนการกำหนดนโยบายเพื่อหาความเห็นร่วมในหมู่ประเทศรวยและประเทศจน"

๒๓๘

ดู Annex A. IV. 22, I Proceedings, Vol II, หน้า ๕๔ - ๕๕ สำหรับข้อสงวนที่มีต่อ "มาตรการร่วมกันเพื่อการเข้าใจ" ดู Ibid. หน้า ๒๑๕ -

๑. สภาพการก่อนการประชุม กลุ่มประเทศสังคมนิยมเคยเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับ ITO ^{๒๔๐} แต่ไม่ค่อยได้รับความสนใจ เพราะประเทศพัฒนาแล้วไม่ยากให้ มืองค์การคังกลาว และ UNCTAD มีลักษณะการเผชิญหน้าระหว่างประเทศรวยกับ ประเทศจน ส่วนกลุ่มสังคมนิยมนั้น มีปัญหาเกี่ยวข้องกับโดยตรง กลุ่มประเทศคอบพัฒนาก็ยังไม่มีความที่แน่นอน คงเห็นแนวทางการตั้งองค์การพิเศษขึ้นมาจะต้องประสบปัญหา และถ้าจะต้องทำสัญญาที่เกรงว่าจะเข้ารูปเดียวกับ Havana Charter ซึ่งตกไปเพราะ สภาองเกรสของสหรัฐไม่ยอมรับ ^{๒๔๑} แต่คงมีกฏบัตร Alta Gracia เท่านั้น ที่ให้รายละเอียดในเรื่ององค์การ โดยเน้นให้ตั้งองค์การระหว่างประเทศภายใต้ระบบ งานของสหประชาชาติ เพื่อจัดการเรื่องปัญหาการค้าของโลก โดยเฉพาะปัญหาการพัฒนา แต่การหนานั้นให้มีวิธีการระหว่างกาล โดยมีการประชุมเป็นครั้งคราว โดยมีคณะกรรมการถาวร และสำนักเลขาธิการถาวร มีงบประมาณของตนเอง ตลอดจนคณะกรรมการ วิธีการเฉพาะการ ตามแต่จะเห็นสมควร ซึ่งโดยหลักการก็คล้ายกับข้อเสนอของ

^{๒๔๐} บันทึกของไซเวียต (E/CONF. 46/51), I Proceedings, Vol V, หน้า ๔๒๔ - ๔๒๕

^{๒๔๑} มติ Niamey โดยคณะกรรมการสิทธิการเศรษฐกิจและสังคมขององค์การ เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของแอฟริกา (Organization of African Unity - OAU) ในเดือนธันวาคม ๑๙๖๓ - I. Proceedings, Vol VI, หน้า ๕๕-๕๖

มติ تهرانของ ECAFE (50(XX)) ในเดือนธันวาคม ๑๙๖๔, I Proceeding, Vol VII, หน้า ๔๕ และกฏบัตร Alta Gracia จากที่ประชุมของ องค์การรัฐอเมริกัน (Organization of American States-OAS) ในเดือน มีนาคม ๑๙๖๔, I Proceedings, Vol IV, หน้า ๕๗ - ๖๖

Dr. Prebisch ที่เสนอต่อที่ประชุม ๒๔๒

กลุ่มประเทศรายก็ได้สร้างความเห็นของคนใน OECD ก่อนการประชุม
เงินว่า โดยเห็นว่าควรคงสถานะเดิมไว้ และปกป้องการทำงานและอำนาจของ
GATT และในกรณีที่จะตั้งองค์การขึ้นใหม่ก็ไม่ควรให้มีการทำงานซ้ำซ้อนกับองค์การ
ที่มีอยู่แล้ว กล่าวคือเห็นว่ามืองค์การต่าง ๆ พอแล้ว ๒๔๓ และโดยที่คาดว่าจะไม่
มีการยอมในสาระมากนัก ก็น่าเชื่อว่าปัญหาเรื่ององค์การจะเป็นปัญหาที่เผื่อครั้นใน
ขั้นปลายของการประชุมกลุ่มประเทศ OECD จึงสงวนท่าทีไว้ ทั้งนี้เพื่อเป็นอำนาจ
ต่อรอง ๒๔๔

๒. การประชุม ในระยะแรกของการประชุม ยังไม่มีการหยิบยกปัญหา
องค์การขึ้นมาพิจารณาจริงจัง ปัญหาที่พูดกันก็มีเพียงว่า องค์การที่มีอยู่พอเพียงและ
เหมาะสมสำหรับบังคับให้เป็นไปตามมติที่ประชุมหรือไม่ และปัญหาที่พูดกันมากก็คือ GATT ๒๔๕
ซึ่งมีทั้งผู้เห็นควยและไม่เห็นควยในการใช้ GATT ในลักษณะข้างต้น

Prebisch ๒๔๖ ได้สรุปข้อวิจารณ์ที่มีต่อ GATT ในสมัยนั้นไว้ชัดเจน
กล่าวคือ GATT มีสมาชิกถาวร ๖๑ และสมาชิกสมทบอีก ๑๓ ประเทศ จึงไม่มี
ลักษณะสากลที่แท้จริง GATT จัดการกับปัญหาการค้าในลักษณะที่ไม่เป็นขึ้นเป็นอัน

๒๔๒ Prebisch, เชียงอรรถ ๑๗๖ ข้างต้น, หน้า ๕๒ - ๕๔

๒๔๓ Gosovic I, หน้า ๓๖ - ๓๗ ซึ่งอาศัย "Report on the

Activities of the Ad Hoc Working Party of the Trade Committee"

OECD. Doc. TC. (64) 4, (4 February, 1964).

๒๔๔ Ibid., หน้า ๓๗ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดูเชียงอรรถ ๒๔

๒๔๕ Ibid., p. 38; Codovez, pp. 281 - 282

๒๔๖ Prebisch, เชียงอรรถ ๑๗๖ ข้างต้น, หน้า ๕๒

และไม่ได้พิจารณาในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของปัญหาการพัฒนา GATT มิได้เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการควบคุมการค้าระหว่างประเทศที่พัฒนาแล้วกับประเทศที่กำลังพัฒนา และไม่เคยส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศกำลังพัฒนากันเอง และนอกจากเซก-สโลวะเกียแล้ว ประเทศที่ค้าขายโดยรัฐทั้งหมดอยู่นอก GATT เพราะในการร่างความตกลงมีความเห็นว่า การค้าโดยรัฐเป็นข้อยกเว้นและผิดจากหลักการ ความตกลงเกี่ยวกับสินค้าปฐมกัณฑ์นอก GATT ส่วนด้านสนับสนุนประเทศตะวันตกก็แย้งว่า GATT และองค์การอื่น ๆ ได้วิวัฒนาการมาแล้ว ไม่ควรเพิ่มจักรกลใหม่จนกว่าจะรู้แน่ว่ามีความมุ่งหมายอย่างไร และพิจารณาว่าองค์การระหว่างประเทศที่มีอยู่ทำตามความมุ่งหมายเหล่านั้นได้หรือไม่

เดิมนั้น ความเห็นของประเทศกำลังพัฒนามีต่างกันบ้าง เห็นว่าควรจะต้อง ITO ตามข้อเสนอของกลุ่มสังคมนิยม บ้างก็ว่าควรให้มีการประชุมเป็นครั้งคราว เพื่อนำไปสู่การตั้ง ITO บ้างก็จะให้มีการประชุมเป็นครั้งคราวโดยไม่กล่าวอย่างชัดเจนถึงองค์การใหม่บ้างก็ยัง เห็นด้วยกับความคิดของประเทศพัฒนาแล้วที่ให้ปรับปรุงองค์การที่มีอยู่ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ความมุ่งหมายของการประชุมบรรลุด ^{๒๔๓} สถานการณ์ไม่แน่นอนในขณะที่พม่า กานา อินโดนีเซีย ไนจีเรีย และซีเรีย เสนอร่างมติในเรื่องจักรกลทางองค์การอย่างไม่คาดหมาย ^{๒๔๔} ร่างมตินี้เองที่ทำให้ที่ประชุมหันมาพิจารณาปัญหาเรื่องสภาพขององค์การ และกลายเป็นหัวข้อการประชุมที่สำคัญที่สุดในระยะท้ายของการประชุม โดยเหตุที่ไม่มีความเห็นร่วมในเรื่องสาระ ประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายก็เห็นพ้องว่า ปัญหาเรื่องสถาบันที่จะตั้งขึ้น คงจะช่วยให้ความมุ่งหมาย และเป้าหมายของพวกตนมีผล คือหวังจะใช้ของค์การใหม่นี้เพื่อบังคับให้ประเทศตะวันตก เปิดประตูค้าขายให้กว้างขึ้น ^{๒๔๕}

^{๒๔๓} Gosovic 1, pp. 38 - 39

^{๒๔๔} E/CONF, 46/C.4/L.3 (20 April, 1964), I Proceedings, Vol. I, pp. 244-269

^{๒๔๕} Gosovic 1, p. 39

ร่างมติดังกล่าวเรียกร้องให้ประชุมตั้งองค์การถาวรขึ้นในสมัชชาใหญ่ (เพื่อ
 เลี่ยงไม่ให้ ECOSOC อย่างจงใจ) และให้เป็นองค์การชำนาญพิเศษสูงสุดใน
 สหประชาชาติที่มีอำนาจเกี่ยวกับการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ ในด้านการ
 ค่าและการพัฒนา และให้องค์การดังกล่าวเป็นศูนย์ประสานสำหรับนโยบายของรัฐบาล
 ต่าง ๆ และการรวมตัวทางเศรษฐกิจ และควรจะมีสำนักเลขาธิการที่ถาวรและเป็นอิสระ
 โดยมีงบประมาณแยกต่างหาก คณะมนตรีการค้าและการพัฒนาจะเป็นหน่วยพิจารณา
 บริหารและประสานงานของการประชุม UNCTAD รวมทั้งการแก้ไข GATT ตามที่ที่
 ประชุมเห็นว่าเห็นว่าการทำ และอาจถูกนำมาอยู่ใต้อาณัติของการควบคุมขององค์การใหม่ กล่าวคือ
 GATT จะกลายเป็นคณะกรรมการว่าด้วยพิทักษ์ของการประชุม UNCTAD โดยอนุโลม
 องค์การใหม่จะทำหน้าที่ในการประสานงาน และการรวมตัวขององค์การที่มีอยู่แล้ว

ในความคิดของประเทศตะวันตก ข้อเสนอที่น่าโดยพม่านี้ เป็นการสร้าง
 องค์การชำนาญพิเศษที่ซ่อนรูป ดังนั้น จึงไม่อาจรับได้ แต่การเสนอคราวนี้มีเบื้องหลัง
 กล่าวคือ ประเทศกำลังพัฒนายังหาแนวร่วมในเรื่องปัญหาองค์การไม่ได้ การเสนอ
 คราวนี้จึง เป็นการกระตุ้นประเทศกำลังพัฒนาที่ไม่สนใจปัญหานี้ กล่าวคือ ผู้เสนอได้หารือ
 กับเลขาธิการชั่วคราวของการประชุมแล้ว และเห็นว่าประเทศตะวันตกจะไม่ยอมรับ
 แนวนโยบายร่วมในเรื่ององค์การ นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่ควรมีก่อนการเจรจาใด ๆ กับ
 ประเทศตะวันตก และการที่เสนอโดยพม่าที่สุด ก็เพื่อหาอำนาจต่อรองกับประเทศฝ่าย
 ตะวันตกด้วย ถ้าพิจารณาในแง่ของนโยบายรวมแล้ว ก็นับว่าร่างของพม่าได้ผล เพราะ
 กลุ่มลาตินอเมริกา ๑๕ ประเทศก็เสนอร่างมติของตนตามกฎบัตร Alta Gracia บ้าง
 โดยมีสำเนียงที่อ่อนกว่าร่างมติของพม่า เพราะไม่ได้มีข้อเสนอโดยเฉพาะในเรื่อง
 GATT หรือความเป็นอิสระของสำนักเลขาธิการ หรือในเรื่องบทบาทในทางบริหาร
 ของคณะมนตรี กลุ่มทั้งสองจึง เริ่มต้นยู่ร่างมติทั้งสองเป็นฉบับเดียวกัน ๒๕๐

ประเทศพัฒนาแล้วก็เริ่มแสดงท่าทีของตนเป็นครั้งแรก โดยปฏิบัติตามข้อยุติ
 ที่พิจารณากันใน OECD คือให้เปลี่ยนนโยบายจากเดิม กล่าวคือ ยอมรับในหลักการ
 ว่าจะไม่คัดค้านการตั้งการประชุมเป็นครั้งคราว คณะกรรมาธิการถาวร และการจัดแจง
 ความสมควร เพื่อให้มีสำนักเลขาธิการ^{๒๕๑} แต่โดยสภาพแล้ว ร่างมติของประเทศ
 พัฒนาแล้วต่างจากร่างทั้งสองของประเทศกำลังพัฒนา คือไม่กล่าวว่าจักรกลที่มีอยู่สืบไป
 น่าจะนำไปสู่ ITO และกล่าวถึงว่าจักรกลใหม่ควรเป็นส่วนหนึ่งของ ECOSOC ซึ่ง
 ร่างของประเทศกำลังพัฒนามีแต่ฉบับลาตินอเมริกาที่กล่าวถึง ECOSOC ในฐานะต้อง
 ช่วยให้ความมุ่งหมายของการประชุมบรรลุผล และตามร่างของประเทศตะวันตก ประเทศ
 เหล่านี้ไม่ต้องการให้มีสำนักเลขาธิการอิสระ คือให้ขยายงานสำนักเลขาธิการสหประชาชาติ
 เพื่อทำงานของการประชุม และคณะกรรมการว่าด้วยการค้าและการพัฒนาระหว่างประเทศ
 ซึ่งจะตั้งขึ้นมาโดยมีสมาชิก ๓๔ คนจากประเทศกำลังพัฒนา และประเทศที่พัฒนาแล้ว
 (รวมเอาชาติค้าขายสำคัญ ๆ เข้ามา) ในสัดส่วนที่เท่ากัน ^{๒๕๒}

เมื่อมีการเสนอร่างมติในเรื่ององค์การแล้ว การเจรจาเรื่องอื่น ก็พลอยซังก
 ไปเป็นการชั่วคราว และโดยที่มีการหารือเป็นการภายใน และมีการตั้งกลุ่ม Group of
 Seventy-five ^{๒๕๓} ประเทศคอยพัฒนาได้เสนอร่างมติฉบับแก้ไขเข้ามาใหม่

^{๒๕๑}
 E/CONF. 46/C.4/L. 9 (6 May, 1964), I Proceedings, Vol.I

pp. 244 - 269

^{๒๕๒}
 Cordovez, pp. 292 - 294

^{๒๕๓}
 ซึ่งเป็นฉายาเรียกกลุ่มประเทศคอยพัฒนาที่มีอยู่ ๓๕ ประเทศที่ได้ลงนามใน
 ปฏิญญา แนวกันขมิติของสมัชชาที่ ๑๘๘๗ (XVIII), (11 November, 1963) ใน
 เรื่องเกี่ยวกับการประชุม ต่อมากลุ่มนี้มีสมาชิกเพิ่มอีก ๒ ประเทศ ก็มีการตั้งฉายาว่า
 กลุ่ม ๓๗ แต่ในขณะนี้ประเทศคอยพัฒนาใน UNCTAD มีมากกว่า ๓๗ แล้วก็ตาม ฉายา
 กลุ่ม ๓๗ คงกล่าวก็ยังไม่เปลี่ยน

ในขณะที่กลุ่มตะวันตกและกลุ่มสังคมนิยมก็เสนอร่างฉบับแก้ไขเข้ามาเช่นกัน ๒๕๔ โดย
 ที่ท่าทีของกลุ่มสังคมนิยมเปลี่ยนมาคล้ายของประเทศกำลังพัฒนามากขึ้น คือให้มีการประชุม
 ครึ่งคราว ซึ่งเป็นวิธีการชั่วคราว เพื่อไปสู่การสร้าง ITO ดังนั้น ร่างมติที่สำคัญจึง
 มีสองฉบับ คือฉบับกลุ่มตะวันตก และฉบับกลุ่มค่อนพัฒนา ซึ่งก็เริ่มจะโอนอ่อนเข้าหากัน
 แต่ก็ยังมีข้อโต้เถียงกันไต่อกันมากในปัญหาต่าง ๆ เช่นปัญหาการตั้ง ITO, UNCTAD ควร
 อยู่ใต้อำนาจประชาชาติ โดยอาศัยบทบัญญัติของกฎบัตรสหประชาชาติที่ประชุมจะรายงาน
 ไปยังสมัชชาโดยผ่าน ECOSOC หรือไม่ ใครตั้งคณะกรรมการถาวร ที่ประชุมหรือ
 ECOSOC งานของคณะกรรมการถาวร และของที่ประชุมควรกว้าง แคบเพียงใด
 การตั้งคณะกรรมการพิเศษ เพื่อจัดการเรื่องสินค้าขั้นปฐม สินค้าสำเร็จรูป การจุน
 เจือและการค้าจำบัง ว่านาจในการเจรจาและทำเอกสารทางกฎหมาย ปัญหาสำนัก
 เลขาธิการจะขึ้นอยู่กับใคร คณะกรรมการถาวรควรชื่อว่าอะไร Executive Council
 หรือ Trade Commission มีองค์ประกอบอย่างไร และปัญหาการออกเสียง ซึ่งดูจะ
 มีความสำคัญที่สุด ประเทศค่อนพัฒนาเสนอให้ใช้เสียงข้างมากสองในสามสำหรับ
 เรื่องสาระและเสียงข้างมากปกติสำหรับเรื่องวิธีการและการลงมติในคณะกรรมการ
 ถาวร แต่ประเทศพัฒนาแล้วให้ใช้เสียงข้างมากสองในสามของสมาชิกที่มา และลงคะแนน
 เสียง และใช้คะแนนเสียงข้างมากปกติในที่ประชุมกรรมการถาวร แต่ทั้งสองกรณีต้อง
 ได้รับเสียงครึ่งหนึ่งของประเทศค้าขายสำคัญ ๆ ๑๒ ประเทศ ๒๕๕

๒๕๔ :
 ร่างมติดังกล่าวของทุกฝ่ายสามคู่ได้จาก I. Proceedings, Vol I,
 หน้า ๒๖๘ - ๒๘๗ ซึ่งตีพิมพ์ในลักษณะเปรียบเทียบ

๒๕๕
 รายละเอียดเรื่องนี้ดูได้จาก Cordovez, หน้า ๒๙๗ - ๓๐๓

ประเทศกำลังพัฒนายื่นกรณให้ตั้ง ITO ในขั้นที่คู่ แต่ประเทศพัฒนาแล้วคงยอมเพียงว่า "ให้มีการทบทวนเรื่อยไปในเรื่องการจัดแจงเรื่ององค์การ โดยคำนึงถึงประสิทธิภาพของงานและกิจการ" ประเทศคอยพัฒนาเห็นว่า UNCTAD ควรเป็นองค์การของสมัชชา ทั้งนี้ตาม Art. 22 ของกฎบัตรสหประชาชาติ แต่ประเทศพัฒนาแล้วเห็นว่าองค์การใหม่ควรจะอาศัย Art. 13 และ Chapter IX และ X ของกฎบัตรฯ ซึ่งเป็นนัยว่าอยู่ที่สมัชชา และ ECOSOC ตามร่างของประเทศพัฒนาแล้ว งานของ UNCTAD ควรจะไต่แก

๑) ส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ และวางหลักการและนโยบายของการค้าเสรี

๒) ศึกษาหลักในทางกฎหมายเกี่ยวกับความสัมพันธ์การค้าพหุภาคีระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่มีระบบองค์กรทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน และอยู่ในขั้นของการพัฒนาต่าง ๆ กัน

๓) โดยอาศัยการศึกษาขององค์การ องค์การควรแนะนำ ECOSOC ในเรื่องการตั้งองค์กรพิเศษเฉพาะกิจ เพื่อการเจรจาจัดทำเอกสารทางกฎหมาย

แต่ตามร่างของประเทศคอยพัฒนากลับให้สถาบันใหม่มีความรับผิดชอบทุกด้านคือ

๑) พัฒนานโยบายเพื่อขยายการค้าระหว่างประเทศทุกประเทศ

๒) จัดตั้งหลักเกณฑ์และนโยบายอีกทั้งวิธีในการปฏิบัติ และเครื่องมือเพื่อทำให้หลักเกณฑ์และนโยบายมีผล

๓) การตั้งจักรกลในการเจรจา ซึ่งจะเหมาะสมแก่การทำความตกลงพหุภาคีและ

๔) ทบทวน ประเมิน และประสานกิจการของสถาบันอื่น ๆ ในด้านการค้าและการพัฒนา

ประเทศคอบพัฒนาอยากให้มีคณะกรรมการพิเศษ ๓ ชุดคือ กรรมการว่า
ควยสินค้าชั้นปฐม คณะกรรมการสินค้าสำเร็จรูป และคณะกรรมการว่าควยการ
เงินและการค้าจำบัง แต่ประเทศพัฒนาแล้ว คงอยากใ้กรรมการชุดเดียว คือชุด
สินค้าชั้นปฐม โดยกำหนดเงื่อนไขว่าคณะกรรมการชุดนี้อาจตั้งขึ้นในภายหลัง กลุ่ม
เจ็ดสิบห้าเสนอ ให้คณะกรรมการถาวรประกอบด้วยสมาชิก ๕๒ คน โดยแบ่งให้
แก่ภาคพื้นต่าง ๆ อย่างเป็นธรรมตามที่ใ้ก่อรูปขึ้นแล้วในการประชุม กล่าวคือใ้
ประเทศกำลังพัฒนา ๓๒ คน ประเทศพัฒนาแล้ว ๑๔ คน และอีก ๖ คนสำหรับประเทศ
กลุ่มสังคมนิยมแต่ประเทศพัฒนาแล้ว แม้จะไม่ยืนยันในหลักแบ่งที่พึง เเทยกันระหว่าง
ประเทศรวยกับประเทศจน แต่ยังคงอยากให้มี ๕๐ คนโดยประเทศค้าขายสำคัญ ๆ
๑๒ ชาติคงใ้ ๑๒ คน แต่ปัญหาที่สำคัญที่สุดก็คงใ้แกปัญหาการออกเสียงคงกล่าวแล้ว
ข้างตน ๒๕๖

ภาคีต่าง ๆ คงเจรจากันต่อไปอย่างไม่เป็นทางการ โดยอาศัยร่างมติฉบับ
แก้ไขเหล่านั้น แต่ก็หาขอยุติไม่ได้ ประเทศคอบพัฒนาไม่เห็นควยกับที่จะจำกัดความ
เป็นอิสระขององค์การใหม่ หรือการเอาไปใ้ ECOSOC และไม่เห็นควยกับความ
คิดที่ว่าจะใ้้องค์การใหม่ทำเฉพาะเรื่องที่ไม่มีใครทำอยู่แล้ว โดยชี้ให้เห็นว่าประเทศ
คอบพัฒนาหลายประเทศ และประเทศสังคมนิยมใ้ใ้ GATT หรือองค์การอื่นที่
คล้ายคลึงกัน ในเรื่ององค์ประกอบของคณะกรรมการถาวรนั้น ประเทศคอบพัฒนา
คงยืนยันความเห็นเดิมที่จะแบ่งตามภาคพื้นภูมิศาสตร์ที่เป็นธรรม ในเรื่องปัญหาการ
ออกเสียง ประเทศกำลังพัฒนาเห็นว่าขอเสนอของประเทศพัฒนาแล้วใ้ใ้ไม่ใ้
เพราะประเทศค้าขายสำคัญ ๆ ๖ ประเทศอาจใ้อ่านาจยับยั้งเมื่อถึง เรื่องสำคัญ ๆ

ทั้งในที่ประชุม UNCTAD และในคณะกรรมการถาวร^{๒๕๗} แต่โทษของฝ่าย
 ประเทศพัฒนาแล้วก็ถือว่าประเทศพัฒนาแล้วมีส่วนในการค้าถึงร้อยละแปดสิบของการค้า
 ทั่วโลก และการตั้งจักรกลถาวร ทำให้ต้องรับนโยบายที่มีผลกระทบต่อสถานการณ์ภายใน
 และหวังว่าความเห็นของฝ่ายตนจะได้รับการพิจารณา กล่าวคือ กล่าวว่าจะถูกบีบคั้นให้ทำ
 อะไรโดยเสียดายมาก จึงอยากอยู่ในฐานะที่เสมอกัน โดยอาศัยวิธีการลงคะแนนพิเศษ^{๒๕๘}

โดยที่เวลาก็เหลือน้อยลง ไม่มีทางจะประนีประนอมที่พอจะเห็นได้ และคณะ
 กรรมการที่สี่ว่าด้วยองค์การ ก็เริ่มกังวลที่จะทำงานของตนให้เสร็จ กลุ่มรุนแรงใน
 กลุ่ม ๙๕ จึงมีชัยในการบีบบังคับในร่างของประเทศด้อยพัฒนา^{๒๕๘} โดยได้รับ
 คะแนนเสียงรับรองในคณะกรรมการที่สี่ว่าด้วยคะแนนเสียง ๘๓ ต่อ ๒๐ โดยไม่ออก
 เสียง ๓^{๒๖๐} การลงมติดังกล่าวแสดงถึงความเคียดแค้น และความเป็นอันหนึ่งอันเดียว
 กันของกลุ่มประเทศด้อยพัฒนา และด้วยแรงผลักดันนี้ แม้อุตสาหกรรมของประเทศพัฒนาแล้ว
 จะไม่พอใจก็จำเป็นต้องยินยอมเจรจา เพื่อหาข้อประนีประนอม ในขณะเดียวกัน ประเทศ
 ที่อยากประนีประนอมในกลุ่มเจ็ดสิบห้าก็เริ่มมีบทบาทมากขึ้น เพราะความตึงเครียด
 และความเป็นศัตรูค่อย ๆ ผ่อนคลายลง^{๒๖๑}

^{๒๕๗} Gosovic 1, p. 42

^{๒๕๘} Statement by Norway on Behalf of Developed Countries.

E/CONF. 46/C.4/L 19, I Proceedings, Vol, I., p. 239

^{๒๕๘}

E/CONF. 46/C.4/L.12/Rev. 1, I Proceedings Vol I,
 pp. 241 - 243

^{๒๖๐}

การลงมติคราวนี้ กลุ่มสังคมนิยมสละสิทธิของตน ในการที่จะให้ลงมติ
 ในร่างมติของตนที่เสนอก่อนประเทศที่ไม่ออกเสียงคือ นิวซีแลนด์ โอลิซีและไทย ดู
 Cordovez หน้า ๓๐๔

^{๒๖๑}

Gosovic 1, p. 43

๓. ขั้นสุดท้ายของการประชุม การประนีประนอมในขั้นสุดท้ายของการประชุม เพื่อหาข้อยุติของที่ประชุมในเรื่องสถาบันนั้น นับว่าได้ทำกันอย่างสุดเหวี่ยง ภายใต้ การนำของ Dr. Prebisch โดยมีผู้แทนกลุ่มเล็กที่โคเจอร์จาปัญหาเรื่องนี้มาโดยตลอด^{๒๖๒} และบุคคลเหล่านี้ก็กลับไปรายงานในหมู่พวกตน การเจรจาเพื่อหาข้อยุตินี้ทำหลังจากที่มีการลงมติรับร่างมติของกลุ่มประเทศคอบพัฒนา และทำกันอยู่นานถึง ๑๑ ชั่วโมง^{๒๖๓} ปัญหาเรื่องการลงคะแนนเสียงเป็นเรื่องใหญ่แต่ก็ยุติลงโดยวการที่ประเทศพัฒนาแล้ว ยอมไม่ใช้อำนาจขัดขวาง คือใช้คะแนนเสียง ๒ ใน ๓ สำหรับเรื่องเนื้อหา และ คะแนนเสียงข้างมากปกติสำหรับเรื่องวิธีการและในคณะกรรมการการถาวร แต่โดยที่ ต้องเพิ่มบทบัญญัติว่าด้วยวิธีการประสานเรื่องราว^{๒๖๔} (Procedure of Concilia- tion) ซึ่งได้มีการร่างเค้าโครงของวิธีการนี้ (แต่ปัญหารายละเอียดร่างไม่ทัน จึง ปล่อยให้เป็นการที่ทำโดยคณะกรรมการพิเศษเฉพาะกิจเพื่อการนี้หลังการประชุม) นอกจากนี้ ก็ยังได้พิจารณาหาข้อยุติในเรื่องความสัมพันธ์ของ UNCTAD กับ ECOSOC ชื่อและขนาดของคณะกรรมการการถาวร ชื่อและงานของหน่วยงานใต้คณะกรรมการ การถาวร ปัญหาเหล่านี้กว่าจะตกลงกันได้ก็ต้องเจรจากันอยู่นาน

แต่เรื่องสำคัญที่สุดในการหาข้อยุติ คงได้แต่เรื่องวิธีการประสานงานเรื่องราว กล่าวคือ ในที่ประชุมเจนีวานั้น มีสมมติฐานว่าสถาบันหรือองค์การที่ตั้งขึ้นใหม่จะทำหน้าที่ พิจารณาขอเสนอ ๒ ชนิดคือ ชนิดแรกแสดงถึงปัญหาของประเทศคอบพัฒนา และชนิด

^{๒๖๒} ไคแก Gardner (U.S.A.), Unwin (U.K.) Viaud (France), Motes (Yugoslavia), La carte (Uruguay), Jolles (Switzerland), De Seynes (ECOSOC).

^{๒๖๓} Cordovez, p. 304

^{๒๖๔} ซึ่งอาศัยหลักของกฎบัตร ITO ดู Cordovez, หน้า ๓๐๕

ที่สองหาวิธีปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาเหล่านั้น ซึ่งมักจะมีผลกระทบต่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจและการคลังของบางประเทศ การหาวิธีปฏิบัติ โดยเฉพาะตามข้อเสนอแนะที่สอง ต้องทำโดยที่จะหาความตกลงให้ได้โดยทุกวิถีทางเสียก่อน เท่าที่ควรจะทำตามสภาพและขอบข่ายของวิธีก่อนปฏิบัตินั้น ๆ จึงจะมีการลงมติ ^{๒๖๕} ก็จะเห็นได้จากข้อวิจารณ์ของ Prebisch ที่มีต่อวิธีการประสานเรื่องราวว่า "ไม่ได้ประโยชน์ในทางปฏิบัติ ถ้าจะลงมติในข้อเสนอใด โดยอาศัยเสียงข้างมากของประเทศกำลังพัฒนา โดยไม่ได้เสียงสนับสนุนจากประเทศพัฒนาแล้ว ในเมื่อการปฏิบัติตามข้อเสนอขึ้นอยู่กับการยอมรับของประเทศพัฒนาแล้ว" ^{๒๖๖}

เมื่อที่ประชุมเพื่อหาข้อยุติตกลงได้หมดทุกเรื่องแล้ว ก็มีการเสนอข้อยุติไปสู่ที่ประชุมเต็มของการประชุม ในฐานะที่เป็นข้อเสนอของประธานคณะกรรมการวิชาการชุดที่สี่ ^{๒๖๗} ซึ่งเมื่อที่ประชุมดังกล่าวรับควมมติเอกฉันท์ ก็รวมอยู่ใน Final Act ในฐานะเป็นข้อเสนอ (Recommendation) ^{๒๖๘} และข้อเสนอกังกล่าวเมื่อได้เอาไปรวมกับข้อเสนอของคณะกรรมการพิเศษว่าด้วยการประสานเรื่องราว ก็กลายมาเป็นมติสมัชชาใหญ่ที่ ๑๙๙๕ (XIX) ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๖๔ ควบคู่กันเสียงเอกฉันท์ ซึ่งทำให้ UNCTAD เป็นองค์การถาวรของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ ^{๒๖๙}

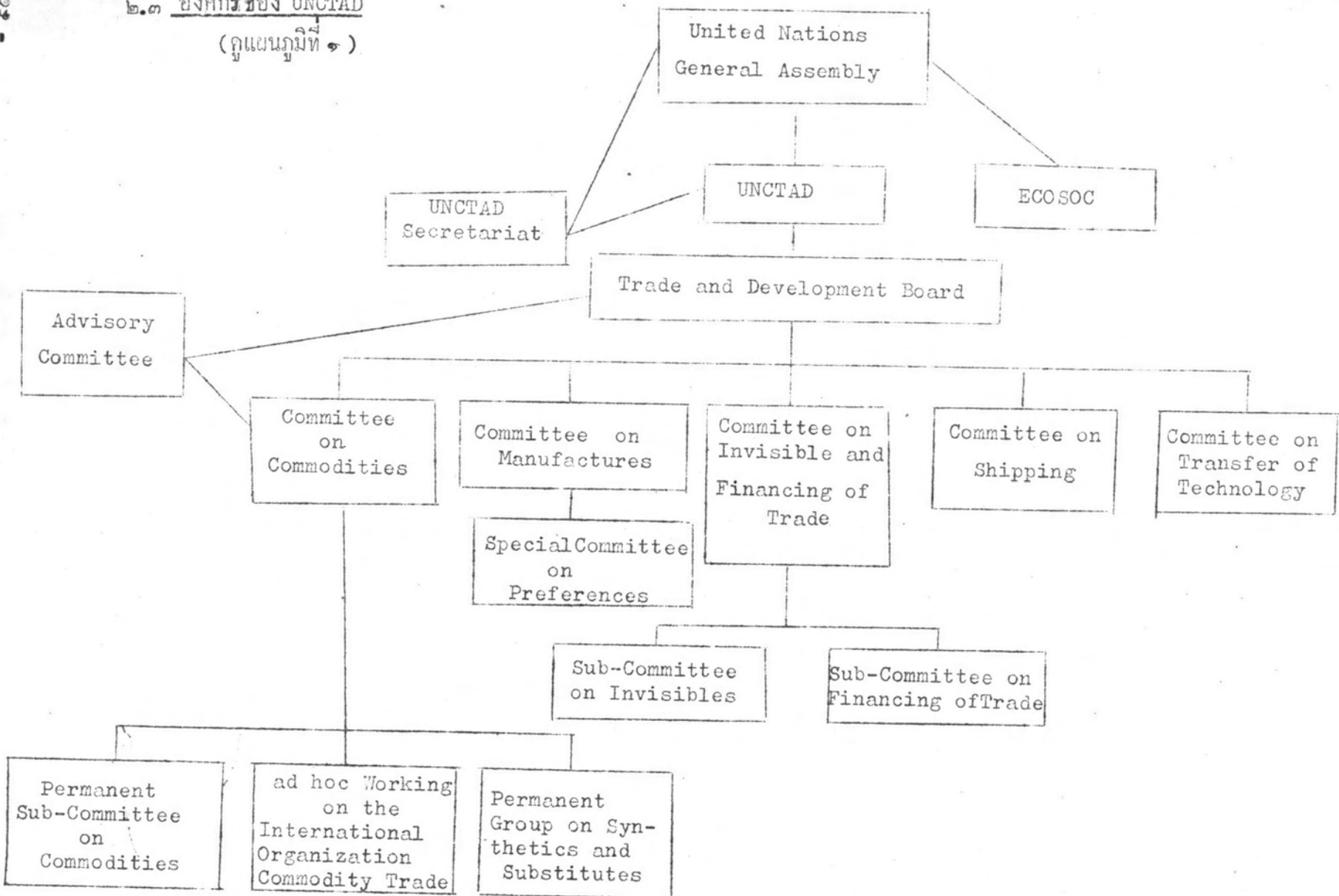
^{๒๖๕} Cordovez, pp. 305 - 306

^{๒๖๖} "The Significance of the United Nations Conference on Trade and Development", Report to the Secretary General of the United Nations by the Secretary - General of the Conference, I Proceedings, Vol II, p. 551

^{๒๖๗} E/CONF 46/L. 22

^{๒๖๘} A.V. 1., I. Proceedings, Vol I, pp. 58 - 62

^{๒๖๙} Gosovic 1, p. 42

๒.๓.๑. ความทั่วไป การตั้งองค์การ UNCTAD เป็นไปตามมติสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ ที่ ๑๔๕๕ (สมัยประชุมที่ ๑๔) ซึ่งทำขึ้นเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๖๔ ในอารัมภบทของมติดังกล่าว มีข้อความที่กล่าวถึงการจัดตั้งองค์การ UNCTAD ดังนี้ คือ

๑. ระบุว่าจำเป็นต้องมีการจัดแจงในเรื่องสถาบันต่อไปเพื่อที่จะทำงานที่ริเริ่มไว้โดยการประชุมต่อไปได้ และเพื่อจะบังคับให้เป็นไปตามข้อ เสนอแนะ และข้อสรุปของการประชุม

๒. ตั้งข้อสังเกตว่า มีความต้องการอย่างกว้างขวางในหมู่ประเทศกำลังพัฒนา ให้มีองค์การว่าด้วยการค้าที่มีลักษณะสมบูรณ์

๓. บังใจเชื่อว่าควร จะมีการทบทวนทั้งการ จัดแจงคานองค์การ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน (จักรกลที่มีในขณะตั้งองค์การ UNCTAD และที่จะเสนอให้มีขึ้น (คือตัว UNCTAD) โดยอาศัยประสบการณ์จากงานและกิจการ ของการ จัดแจงคานองค์การ เหล่านั้น องค์การที่สำคัญใน UNCTAD ก็ได้แก่การประชุมซึ่งเป็นประชุมเต็มของสมาชิก คณะกรรมการการค้าและการพัฒนา ซึ่งมีองค์กรบริหารที่สำคัญอีก ๕ องค์กร สำนักงาน เลขาธิการซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสำนักงานเลขาธิการ สหประชาชาติ แต่ทำงานเพื่อ UNCTAD เท่านั้น และศูนย์การค้าระหว่างประเทศ ซึ่งไม่ใช่หน่วยงานใต้ UNCTAD โดยเฉพาะ แต่อยู่ใต้อาณัติและความควบคุมร่วมกันของ GATT และ UNCTAD

๒.๓.๒ การประชุม (The Conference) การประชุมเป็นองค์การสูงสุดขององค์การ สมาชิกของการประชุมได้แก่รัฐที่เป็นสมาชิกของสหประชาชาติ หรือที่เป็นสมาชิกขององค์การชำนาญ พิเศษอื่น หรือเป็นสมาชิกขององค์การพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ ทำให้ UNCTAD มี ลักษณะเกือบเป็นสากล เจ็ดร้อยห้าสิบเอ็ดรัฐทำให้ UNCTAD ไม่เป็นสากลโดยสมบูรณ์ ก็คือการ ต้องเป็นสมาชิกขององค์การใดองค์การหนึ่งในหน่วยงานของสหประชาชาติ ซึ่งหมายความว่าประเทศที่ไม่เป็นสมาชิกสหประชาชาติก็เป็นสมาชิกของ UNCTAD^{๒๓๖} และทำนองเดียวกับวิธีปฏิบัติที่เคย ทำกันมา ประเทศหนึ่งยอมเป็นสมาชิกของ UNCTAD ทันทีที่ได้เข้าองค์การใดองค์การหนึ่งของ UNCTAD ตามที่ระบุในมติสมัชชาใหญ่เพื่อจัดตั้ง UNCTAD

^{๒๓๖} เช่นกรณีของประเทศสวีเดนและแคนาดา โอลิมเปียและเดนมาร์ก โมนาโก การปฏิบัติ เช่นนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ เพราะ EEC. และ ECAFE ก็เคยปฏิบัติทำนองเดียวกันนี้

๔ ปี^{๒๔๗๑} ความมติ ฯ การประชุมนั้นจะต้องทำกันทุกสามปี แต่ในทางปฏิบัติประชุมกันทุก และในทางการก็เรียกว่าสมัยประชุมที่เท่าใด

มติ ฯ ไม่ได้กำหนดว่าการประชุมครั้งขึ้นตาม Article ที่เท่าใดของกฎบัตรสหประชาชาติ ซึ่งเป็นผลของการประนีประนอม แต่ควรสังเกตว่าองค์การของสหประชาชาติ ความปกติไม่อาจบัญญัติในเรื่องธรรมนูญหรือเรื่องนิติบัญญัติไว้ในมติหรือเอกสารอื่นที่คล้ายคลึงกันกับมติ การอ้างในร่างมติจึงเป็นแต่การแสดงความถูกต้องตามกฎหมายและความรัฐธรรมนูญเท่านั้น แต่โดยสรุปเอาการตั้ง UNCTAD อยู่ใต้บทบัญญัติของ Art.22 ซึ่งเป็นบทเดียวที่กล่าวถึงการบริหารของสมัชชาใหญ่^{๒๔๗๒} และมติ ฯ ไม่ได้กล่าวว่าการประชุมต้องรายงานต่อสมัชชาไว้ชัดแจ้งอย่างในกรณีของคณะกรรมการว่าด้วยการค้าและการพัฒนา แต่ในทางปฏิบัติองค์การบริหารก็ต้องรายงานตรงต่อองค์การแม่ เว้นแต่จะมีการบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น^{๒๔๗๓} และในวิธีการประสานเรื่องราว ได้กล่าวถึงเนื้อหาของ "รายงานของการประชุมต่อสมัชชา"^{๒๔๗๔}

งานของที่ประชุมก็เป็นไปตามร่างของประเทศกำลังพัฒนา แต่ก็มีข้อขยายและข้อจำกัดเพิ่มขึ้นมาบ้างโดยผลของการเจรจา ความที่บัญญัติไว้ในมติ ฯ ก็กล่าวชัดว่า ในรายงานของสหประชาชาติ UNCTAD มีบทบาทในฐานะเป็นแกนกลางของงานด้าน

^{๒๔๗๑} UNCTAD in Brief, . p. 40.

^{๒๔๗๒} Cordovez, p. 309.

^{๒๔๗๓} Ibidem.

^{๒๔๗๔} Ibidem.

ความร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศ จึงมีข้อกำหนดในมติ ฯ ว่า "ส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อเร่งรัดการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการค้าระหว่างประเทศที่อยู่ในขั้นค้างกันของการพัฒนา ระหว่างประเทศกำลังพัฒนาและระหว่าง ประเทศที่มีระบบขององค์กรทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน โดยคำนึงถึงงานที่ทำโดย องค์กรระหว่างประเทศอื่น ๆ ที่มีอยู่แล้ว" ความที่ยุ่ยากและละเอียดละออตอนนี้เป็นผลของการประนีประนอมที่ยุ่ยาก ซึ่งเป็นผลมาจากความต้องการของกลุ่มตะวันตกที่จะรักษาเขตอำนาจของ GATT ในเรื่องความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างประเทศ เศรษฐกิจเสรีที่พัฒนาแล้ว ดังนั้น แม้โดยเฉพาะจะหมายความว่า UNCTAD มีเขตอำนาจครอบคลุมในเรื่องการค้า แต่ก็ได้มีความหมายว่าเน้นเฉพาะเรื่องการค้าระหว่างประเทศที่พัฒนาแล้วกับประเทศที่กำลังพัฒนา ระหว่างประเทศกำลังพัฒนา และระหว่างประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจสังคมต่างกัน การกล่าวถึงองค์กรระหว่างประเทศที่มีอยู่แล้วก็เป็นไปตามท่าทีของประเทศตะวันตก การประชุมยังได้รับมอบหมายให้ทำเรื่องนโยบาย และหลักการของการค้าระหว่างประเทศ และปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจ และทำเรื่องการใช้หลักการและนโยบายเหล่านั้น และการประชุมอาจริเริ่มปฏิบัติการ เพื่อการเจรจาและลงมติรับเอกสารทางกฎหมายพหุภาคีในเรื่องของการค้า "โดยคำนึงถึงความเพียรพยายามขององค์กรที่มีอยู่สำหรับการเจรจา และโดยไม่ทำงานซ้อนกับกิจการขององค์กรเหล่านั้น" ซึ่งก็เป็นการอ้างถึง GATT อย่างเปิดเผยอีกครั้งหนึ่ง กล่าวโดยทั่วไปการประชุม UNCTAD จำต้องเป็นแหล่ง ในฐานะเป็นศูนย์กลางเพื่อประสมประสานนโยบายของรัฐบาลต่าง ๆ และของกลุ่มเศรษฐกิจภาคพื้น ในเรื่องการค้าและการพัฒนา เพื่อปฏิบัติตาม Art. I ของกฎบัตรสหประชาชาติ (นั่นก็คือใช้ UNCTAD เพื่อบรรลุความหมายและวัตถุประสงค์ของสหประชาชาติที่กล่าวไว้ใน Art. I.)

ในด้านการประสานงานก็มีความคลุมเคลืออยู่ คือที่ประชุม UNCTAD ต้องตรวจตราและอำนวยความสะดวกในเรื่องการประสานงานของกิจการต่าง ๆ ของสถาบันอื่นภายในระบบของสหประชาชาติ บรรดาที่เกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศและปัญหาที่เกี่ยวข้อง

ในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ แต่ UNCTAD ก็ต้องร่วมมือกับสมาชิกใหญ่และ ECOSOC ในเรื่องการทำตามความรับผิดชอบของสมาชิกและของ ECOSOC เพื่อการประสานงานภายใต้กฎบัตรสหประชาชาติ^{๒๗๕}

ความคลุมเคลือในเรื่องอำนาจในการประสานงานเป็นผลของการประนีประนอมระหว่างฝ่ายผู้ต้องการรักษอำนาจของ ECOSOC ในการประสานงานและฝ่ายที่ต้องการให้ UNCTAD มีอำนาจประสานงานกว้างขวาง^{๒๗๖}

ความมุ่งหมายคงเป็นว่าต้องการให้ UNCTAD มีความรับผิดชอบในการประสานงานเรื่องการค้าระหว่างประเทศและเรื่องอื่นที่เกี่ยวข้องในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ แต่ต้องทำภายใต้หน้าที่ประสานงานทั่วไปของสหประชาชาติ

ในด้านการส่งเสริมการค้า UNCTAD ให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคผ่าน United Nations Development Programme (UNDP) เลขาธิการของ UNCTAD จึงเป็นสมาชิกของ Inter-Agency Consultative Board ของ UNDP ด้วย^{๒๗๗} และสมาชิกใหญ่สหประชาชาติได้มีมติให้อำนาจแก่เลขาธิการของการประชุม UNCTAD เข้าฟังการประชุมปกติของ Trade Negotiation Committee ของ GATT และขององค์กรบริหารอื่น ๆ และมีสิทธิเอกสารทุกชนิด

^{๒๗๕} Ibid., p. 310.

^{๒๗๖} Ibidem.

^{๒๗๗} General Assembly Res. 2207. (XXI)

ของ GATT^{๒๓๘}

๒.๓.๓ คณะกรรมการการค้าและการพัฒนา (Trade and Development Board) คณะกรรมการการค้าและการพัฒนาเป็นกรรมการถาวร เดิมมีสมาชิก ๕๕ คน ปัจจุบันมี ๖๔ คน สมาชิกทั้งขึ้นโดยที่ประชุม ให้มีวาระอยู่ได้สามปี^{๒๓๙} โดยมีองค์ประกอบตามสัดส่วนที่แบ่งควยความเป็นธรรม และตามภาคพื้น^{๒๔๐}

งานของคณะกรรมการการค้าและการพัฒนา ก็คือ ทำให้งานต่าง ๆ ติดต่อกัน โดยการทำตามขอแนะนำ ปฏิญญาหรือมติของการประชุม หรือทำสิ่งเหล่านั้นเอง และยังทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการเตรียมการเพื่อการประชุมที่จะมาถึง คณะกรรมการ ฯ เป็นองค์กรสำคัญทางเทคนิคของการประชุม เพราะองค์การชำนาญพิเศษอื่น ๆ ของ UNCTAD จะรายงานต่อคณะกรรมการ ฯ และเป็นแต่เพียงองค์กรบริหารของคณะกรรมการ ฯ คณะกรรมการ ฯ มีอำนาจตั้งองค์กรบริหารตามที่เห็นว่าจำเป็น เพื่อความสำเร็จของงานของคณะกรรมการ ฯ มติ ฯ กำหนดให้คณะกรรมการ ฯ จัดตั้งคณะกรรมการว่าควยสินค้าวัตถุดิบ สินค้าสำเร็จรูป และการค้าจำบังและการเงินเกี่ยวกับการค้า และมติ ฯ ได้กล่าวถึงการจัดตั้งสถาบันเพื่อจัดการกับปัญหาการขนส่งทางทะเล คณะกรรมการ ฯ จึงได้ตั้งคณะกรรมการว่าควยการขนส่งทางทะเลเมื่อ

^{๒๓๘} General Assembly Res. 3310 (XXIX) สันนิษฐาน ๑๐๖ ประเทศ ถัดกัน ๑๓ ประเทศ ไม่ออกเสียง ๘ ประเทศ สำหรับประเทศที่คัดค้าน ได้แก่ แคนาดา เคนเนดาร์ก ฝรั่งเศส สหพันธรัฐเยอรมัน ไอร์แลนด์ อิตาลี ญี่ปุ่น ลักซิมเบอร์ก สหราชอาณาจักรและสหรัฐอเมริกา

^{๒๓๙} ใช้คำว่า Board เพื่อเลี่ยงคำว่า Council เพื่อเอาใจประเทศพัฒนาแล้ว คือไม่พ้องกับ ECOSOC ซึ่งใช้คำว่า Council และประเทศก่อยพัฒนามักยอมรับคำว่า Board เพราะเป็นคำที่ใช้ในกฎบัตร ITO

^{๒๔๐} รายละเอียดได้จาก Gosovic I, หน้า ๘. โดยเฉพาะอย่างยิ่งเชิงบรรณ ๘ และเรื่องเดียวกันบทที่ ๑๒.

สมัยประชุมครั้งแรกของคณะกรรมการ ๑^{๒๔๑} และได้ตั้งคณะกรรมการว่าด้วยการโอนเทคโนโลยี เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๑^{๒๔๒} คือเปลี่ยนจาก Intergovernmental Group ซึ่งเป็นกรรมการเฉพาะกิจมาเป็นกรรมการถาวร คณะกรรมการ ๑ ได้ตั้ง คณะกรรมการที่ปรึกษา (Advisory Committee) เพื่อให้คำปรึกษาแก่คณะกรรมการ ๑ และคณะกรรมการว่าด้วยสินค้าวัตถุดิบ ในเรื่องการจัดแจงในเรื่องสินค้าวัตถุดิบ หรือเรื่องอื่นตามแต่ที่จะส่งมาพิจารณา และคณะกรรมการที่ปรึกษานี้ทำงานแทน Interim Coordinating Committee for International Commodity Arrangement (ICCICA)^{๒๔๓}

คณะกรรมการ ๑ จะต้องประชุมกันปีละ ๒ ครั้ง และต้องรายงานต่อสมัชชา ๑ โดยผ่าน ECOSOC ซึ่งเป็นผลของการประนีประนอม ในระหว่างการประชุม UNCTAD I. ระหว่างฝ่ายประเทศกำลังพัฒนาที่ต้องการให้รายงานตรงต่อสมัชชา ๑ กับฝ่ายประเทศพัฒนาแล้วที่ต้องการให้รายงานต่อ ECOSOC ด้วย

การลงมติในที่ประชุมกรรมการ ๑ ใช้เสียงข้างมากปกติ แต่ก่อนการลงมติจะต้องดำเนินการตามกระบวนการประสานเรื่องราวเสียก่อน ถ้าข้อเสนอที่มีขึ้นในคณะกรรมการหรือในองค์กรบริหารมีลักษณะกระทบต่อเรื่องที่เป็นผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือการคลังของบางประเทศอย่างรุนแรง ตัวอย่างเช่น แผนเศรษฐกิจ การค้า นโยบายการเงิน หรือภาษีศุลกากร คุดยชำระเงินนโยบายความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจหรือการโอเอชพีการระดับการจ้างงาน รายได้ภาษีสรรพากรหรือการลงทุน สิทธิและความผูกพันตามความตกลงระหว่างประเทศและสนธิสัญญา

^{๒๔๑} Gosovic 1, p.47.

^{๒๔๒} U.N. Monthly Chronicle XI : 9 (1974), 28.

^{๒๔๓} คุรายละ เอียคได้จาก Cordovez, หน้า ๓๑๔ - ๓๑๕.

ส่วนข้อเสนอที่ไม่ต้องทำการประสานเรื่องราวก็ได้แก่เรื่องวิธีการ การศึกษา การสืบสวน การตั้งองค์กรบริหารตามอำนาจของคณะกรรมการ การทำข้อเสนอแนะที่มีลักษณะทั่วไป ซึ่งไม่กำหนดให้ต้องปฏิบัติตามใดโดยเฉพาะ หรือข้อเสนอให้ปฏิบัติตามข้อเสนอที่ได้รับไว้โดยคะแนนเสียงเอกฉันท์ในการประชุม UNCTAD^{๒๘๔}

วิธีการประสานเรื่องราวมีลักษณะกึ่งอัตโนมัติ กล่าวคือ ทำได้โดยมีคำร้องในการประชุม, ในคณะกรรมการ, หรือในคณะกรรมการสิทธิการ (บริหาร) โดยต้องมีผู้รับรองคำร้องนั้น ๑๐, ๕ และ ๓ ตามลำดับ เมื่อมีคำร้องเช่นว่าต้องลงมติไว้ชั่วคราว แล้วส่งเรื่องไปยังคณะกรรมการประสานเรื่องราว ซึ่งเป็นคณะกรรมการเฉพาะกิจอันประกอบด้วยผู้ที่มีประโยชน์เกี่ยวของเท่านั้น โดยที่ในการกำหนดตัวจะใช้หลักภาคพื้นเข้าพิจารณาคำขอร้อง ซึ่งความปกติก็จะเป็นคณะกรรมการขนาดเล็ก คณะกรรมการประสานเรื่องราวจะไม่ลงมติแต่จะรายงานไปยังคณะกรรมการในสมัยประชุมหน้า ซึ่งถ้าเห็นสมควร คณะกรรมการก็จะยื่นคำสั่งตั้งคณะกรรมการประสานเรื่องราวออกไปอีกหนึ่งสมัยประชุม คณะกรรมการ อาจลงมติเอกฉันท์หรือเสียงข้างมาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผลสำเร็จของการประสานเรื่องราว มีข้อนำสังเกตว่าการแก้ไขหลักการในมติที่ ๑๕๕๕ ของสมัชชาฯ ก็ต้องใช้วิธีการประสานเรื่องราวนี้เป็นเรื่องสำคัญพื้นฐาน (Fundamental) ซึ่งกำหนดด้วยมติข้างมากปกติ ในการประชุมหรือในคณะกรรมการ^{๒๘๕}

^{๒๘๔} Gosovic I, pp. 47 - 48.

^{๒๘๕} Ibid., p. 48. รายละเอียดอื่นในการประสานเรื่องราวดูได้จาก

R. Krishnamurti and D. Cordovez, "Conciliation Procedures in UNCTAD" Journal of World Trade Law. 2 : 4 (1968), 445 - 466.

๒.๓.๔ สำนักงานเลขาธิการ (Secretariat) สำนักงานเลขาธิการนั้น คงเป็นเพียง หน่วยงานในสำนักงานเลขาธิการของสหประชาชาติ หัวหน้าสำนักงานเลขาธิการคือ เลขาธิการของการประชุม UNCTAD ซึ่งตั้งโดยเลขาธิการของสหประชาชาติโดยความยินยอม และความเห็นชอบของสมัชชาใหญ่ และมีตำแหน่งเป็น Under-Secretary ของสหประชาชาติด้วย

คณะเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเลขาธิการของ UNCTAD เป็นส่วนหนึ่งของพนักงานของสำนักงานเลขาธิการ สหประชาชาติ

สำหรับการงบประมาณของ UNCTAD นั้น สมัชชาใหญ่ได้จัดสรรให้เป็นส่วนสักในฐานองค์การหนึ่ง ซึ่งต่างจากงบประมาณของสหประชาชาติ ซึ่งคิดตามประเภทของการใช้จ่าย^{๒๘๖}

ที่ตั้งของสำนักงานเลขาธิการอยู่ที่เจนีวา โดยมีสำนักงานประสานงาน ซึ่งปัจจุบัน ทำงานเรื่องการเงินเกี่ยวกับการค้าอีกด้วย^{๒๘๗}

สำนักงานเลขาธิการประกอบด้วยหน่วยงานต่าง ๆ ดังนี้

๑. Office of the Secretary - General of the Conference.
๒. Office of Administration (ซึ่งรวม Division of Financing related to Trade)
๓. New York Liaison Office)

^{๒๘๖} Cordovez, p. 321.

^{๒๘๗} เป็นผลของการประชุมสามสมัยของคณะกรรมการการค้าและการพัฒนา คือสมัยที่ ๑-๒ และสมัยวิสามัญ (๒๔ - ๒๕ ตุลาคม ๑๙๖๕) และต่อมาโดยการลงมติในสมัยวิสามัญ ทั้งนี้เพราะกลุ่มประเทศด้อยพัฒนาเห็นว่าเจนีวาเหมาะสมกว่า

- ๔. Division for Conference Affairs and External Relations.
- ๕. Research Division.
- ๖. Division for Trade Expansion and Economic Integration.
(เดิมเรียกว่า Trade Policies Division)
- ๗. Commodities Division.
- ๘. Manufactures Division.
- ๙. Division for Invisibles.
- ๑๐. Division for Trade With Socialist Countries. (ดูแผนภูมิ ที่ ๒)
- ๒.๓.๕ ศูนย์การค้าระหว่างประเทศ (International Trade Center) ^{๒๘๘}

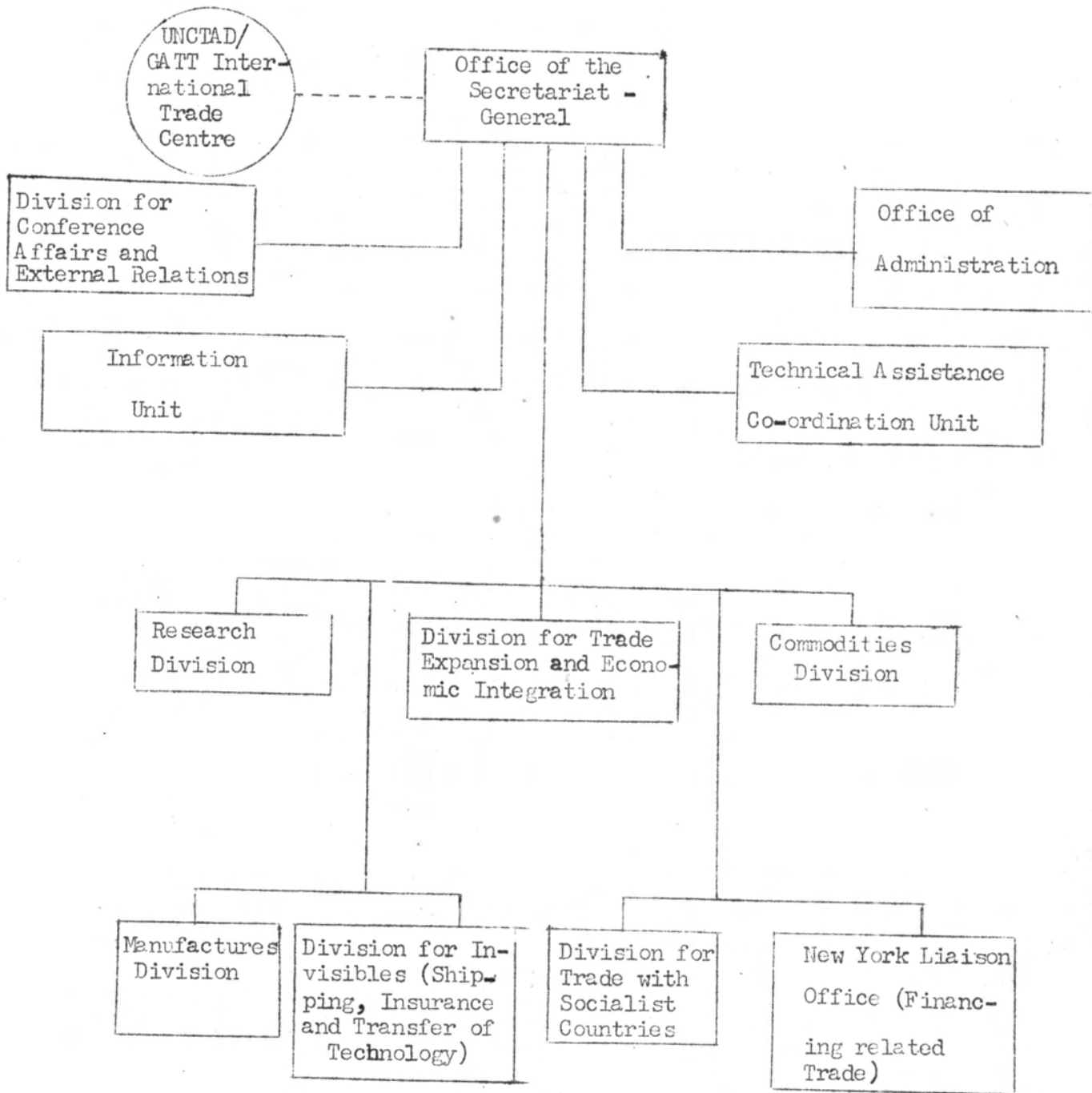
ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ UNCTAD ตั้ง Trade Promotion Center เพื่อทำการวิจัยตลาดและให้บริการข่าวสาร และต่อมาให้คำแนะนำในการส่งเสริมการค้าและให้ความช่วยเหลือทางเทคนิค ในปีเดียวกัน GATT ก็ได้ตั้ง International Trade Center เพื่อให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคในด้านการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นการขยายโอกาสหาซื้อเสียงให้แก่ GATT เพราะก่อนหน้านี้ ๑๙๖๖ UNCTAD ยังไม่สามารถให้ความช่วยเหลือทางเทคนิค เพราะข้อกำหนด (Terms of Reference) ในการตั้ง UNCTAD ไม่เปิดช่อง แต่ต่อมาในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๖๗ GATT กับ UNCTAD ได้ตกลงหาทางจะรวมหน่วยงานขององค์กรทั้งสองในส่วนที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศเข้าด้วยกัน ทั้งนี้โดยฝ่าย UNCTAD เห็นว่า GATT มีความชำนาญในเรื่องนี้ แต่ GATT เห็นว่าจำเป็นต้องทำเพื่อขู่ชื่อเสียงของ GATT ดังจะเห็นได้จากท่าทีที่ถกเถียงของ Wyndham White ผู้อำนวยการ GATT ในที่สุดสมัชชาใหญ่ก็ได้ลงมติให้ International Trade Center ทำงานภายใต้ความควบคุมร่วมกันของ GATT และ UNCTAD ^{๒๘๘} และปรากฏว่า GATT/UNCTAD

^{๒๘๘} ความในเรื่องศูนย์การค้าระหว่างประเทศนี้ ถัดแปลงมาจาก Gosovic I, หน้า ๒๐๗ - ๒๑๒.

^{๒๘๙} General Assembly Res. 2297 (XXII) 12 Dec. 1967.

แผนภูมิที่ ๒

สำนักงานเลขาธิการของ UNCTAD

International Trade Center ทำงานได้ผลมาก แม้จะมีปัญหาในระยะจำกัด
และยังมีปัญหาอยู่ในเรื่อง งบประมาณ เพราะคิซซ์ค้อยู่ที่งบประมาณของ UNCTAD
ซึ่งเป็นงบประมาณของสหประชาชาติซึ่งล่าช้า

๓. กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund-IMF)

๓.๑ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ขอตกลงว่าด้วยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (Articles of Agreement of the International Monetary Fund) ^{๒๕๐} เป็นบทบัญญัติที่ก่อตั้ง

^{๒๕๐} มีผู้แปลคำว่า "Articles of Agreement of the International Monetary Fund" ว่าขอตกลงว่าด้วยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ แต่มีใช้ในลักษณะเป็นคำนิยามโดยเฉพาะเช่น ในมาตราสามและมาตราอื่นบางมาตราของพระราชบัญญัติให้อำนาจปฏิบัติการเกี่ยวกับกองทุนการเงินและธนาคารระหว่างประเทศ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๖๘ ตอนที่ ๖ หน้า ๑๖ วันที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔) และถ้อยคำในกฎหมายที่ออกใช้ภายหลัง ก็ใช้คำต่างกันเช่น มาตราสองของพระราชบัญญัติให้อำนาจและกำหนดการปฏิบัติบางประการเกี่ยวกับสิทธิพิเศษถอนเงินในกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ก็ใช้คำว่า ขอตกลงเกี่ยวกับกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๘ ตอนที่ ๔๔ หน้า ๒๑๖ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๔) แต่ผู้เขียนไม่เห็นด้วยกับการแปลทั้งสองอัน ซึ่งมีความไม่เหมือนกัน ดังกล่าว เพราะความไม่ครบถ้วน และคำว่า Agreement นั้น พระเจ้าจอร์จที่หกทรงหมั้นในราชปฏิปดย์ประพันธ์ ได้ให้ความหมายไว้ในหนังสือการเมืองและการทูตว่า "ความตกลง" ส่วนคำว่าขอตกลงนั้นมาจากคำว่า Arrangement ผู้เขียนเห็นว่าหากจะแปลชื่อความตกลงก่อตั้งกองทุนการเงินระหว่างประเทศโดยมิให้ความชัดไปควรจะแปลว่า ข้อบัญญัติแห่งความตกลงว่าด้วยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ แต่เพื่อความไม่สับสนและเพื่อความสะดวกต่อไปนี้จะใช้คำย่อในภาษาไทยว่าบทบัญญัติฯ หรือบทบัญญัติแห่งขอตกลงฯ ส่วนในภาษาอังกฤษใช้ Articles หรือ Articles of Agreement ส่วนคำว่า "กองทุน" หรือคำว่า "IMF" หมายถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศในฐานะองค์การหรือในฐานะเป็นทรัพย์สินแล้วแต่กรณี

กองทุนการเงินระหว่างประเทศขึ้น และมีความสำคัญทั้งในค่านกฎหมายระหว่างประเทศ และในค่านการเงินระหว่างประเทศ Mann กล่าวว่า "พัฒนาการสมัยใหม่ของกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมืองว่าด้วยเงินที่มีประสิทธิภาพเกิดจากข้อบัญญัติแห่งความตกลงว่าด้วยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ"^{๒๕๑} และ Aufricht กล่าวว่า

ความตกลงกองทุนเป็นความตกลงระหว่างประเทศที่ทำให้เรื่องบางเรื่อง เช่นอัตราแลกเปลี่ยนเงิน ซึ่งแต่เดิม (ก่อนหน้าที่จะมีการก่อตั้งกองทุน ฯ) เคยเป็นเรื่องที่ถือกันว่าเป็น เรื่องที่อยู่ในเขตอำนาจของรัฐ เมื่อพิจารณาในแง่กฎหมายระหว่างประเทศ กลับกลายเป็นเรื่องระหว่างประเทศ ^{๒๕๒}

บทบัญญัติเป็นผลของการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการเงินและการคลัง (United Nations Monetary and Financial Conference) ที่ Bretton Woods สหรัฐนิวแฮมเชียร์ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๔๔ และมีผลใช้บังคับ ๒๗ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ เมื่อมีประเทศ ๒๙ ประเทศ ^{๒๕๓} ที่มีโควตาารวมกัน ๗,๗๐๘.๕ ล้าน

^{๒๕๑} F.A. Mann, "Money in Public International laws" The British Yearbook of International Law 26 (1949), 265 - 266.

^{๒๕๒} Hans Aufricht, The International Monetary Fund : Legal Bases, Structure and Functions (London : Steven and Sons Ltd., 1964), p. 10. ต่อไปจะเรียก Aufricht 1.

^{๒๕๓} ประเทศที่เข้าร่วมการประชุม Bretton Woods มี ๔๔ ประเทศ และเป็นประเทศพัฒนาเสีย ๒๘ ประเทศ

เหรียญสหรัฐ ซึ่งมากกว่า ๖๕ เปอร์เซ็นต์ของโควตาทั้งหมด (๖๕% = ๕,๗๒๕ ล้านเหรียญสหรัฐตามข้อกำหนดใน Art XX.) และทราบเท่าที่เดือนมีนาคม ค.ศ. ๑๙๗๕ IMF มีสมาชิก ๑๒๒ ประเทศ การกล่าวถึงประวัติ บทบัญญัติ ฯ และ IMF โดยย่อ หลักการพื้นฐาน และลักษณะทางกฎหมายของข้อตกลง ฯ ตลอดจนการจัดองค์การในกองทุน ย่อมทำให้เข้าใจถึงความเป็นมาและบทบาทของ IMF และบทบัญญัติ ฯ ได้ดีขึ้น^{๒๕๖}

๓.๒ ประวัติของ IMF และบทบัญญัติแห่งข้อตกลงว่าด้วยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ

๓.๒.๑ เบื้องหลังของการประชุม Bretton Woods

หน้าที่สำคัญของระบบการเงินระหว่างประเทศ ก็คือช่วยอำนวยความสะดวก และเป็นหลักประกันแก่การขยาย^{การค้า}ทางการค้าของโลก แต่ระบบการเงินของโลกที่มีอยู่ระหว่างสงครามโลกทั้งสองก็ไม่ดีพอ ไม่มีการควบคุมระหว่างประเทศในลักษณะที่เรียกว่า เป็นระบอบ ประเทศต่าง ๆ หันเข้าสู่ระบบมาตรฐานทองคำ

^{๒๕๕} J. Keith Horsefield et. al., The International Monetary Fund 1945 - 1965, (3 Volumes, Washington D.C. International Monetary Fund 1969), Vol I, หน้า 116 - 117

ต่อไปนี้จะเรียกว่า Horsefield

^{๒๕๕} ในจำนวนนี้เป็นประเทศกำลังพัฒนาเสีย ๕๕ ประเทศ - International Financial Statistics, Vol. XXVIII : 4 (April 1975) 10-13.

^{๒๕๖} หนังสือที่กล่าวถึงประวัติ IMF โคละ เอียดที่สุดแต่งโดย Horsefield และคนอื่นดั่งอ้างแล้วในเชิงอรุณ ๒๕๔๕ข้างต้น แต่หนังสือดังกล่าวกล่าวถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยละเอียดทราบเท่าปี ค.ศ. ๑๙๖๕ คือ Vol. I กล่าวถึงเหตุการณ์ Vol.II วิเคราะห์เหตุการณ์ และ Vol.III รวบรวมเอกสารที่สำคัญ.

(Gold Standard) โดยตกลงกำหนดกันเองว่าเงินของตนมีค่าเป็นทองคำเท่าไร และการกำหนดค่าของเงินปอนด์สเตอร์ลิงก็ไม่คำนึงถึงความเป็นจริง จึงนำไปสู่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก ในทศวรรษ ๑๙๓๐ ซึ่งพลอยทำให้การการระหว่างประเทศลดไปด้วย และเชื่อจะหาเงินไปซื้อสินค้าที่จำเป็น บางประเทศก็หันไปใช้การลดทองคำสำรองและเงินตราต่างประเทศสำรอง ในขณะที่เดียวกันก็พยายามสงวนเงินสำรองเหล่านี้ไว้ด้วยวิธีการต่าง ๆ บางก็ห้ามไม่ให้เอกชนซื้อสินค้าจากต่างประเทศ บางก็ใช้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนหลายอัตรา เพื่อทำให้ราคาสินค้าเขาแตกต่างกัน แมวราคาตามเงินตราต่างประเทศจะเท่ากัน บางประเทศก็ใช้วิธีลดค่าของเงิน แทนโยบายเหล่านี้ ซึ่งมีลักษณะที่จะบีบความทุกข์ยากไปยังเพื่อนบ้าน (Beggars my neighbour) คำนี้ได้ไม่นานเพราะต่างก็เอาอย่างกัน ทำให้เศรษฐกิจทั่วโลกทรุดลงไปอีก ดังจะเห็นได้ว่าในปี ค.ศ. ๑๙๒๕ การค้าของโลกน้อยกว่า ๕๖ พันล้านเหรียญสหรัฐเล็กน้อย แต่ในปี ค.ศ. ๑๙๓๒ น้อยกว่า ๒๒ พันล้านเหรียญสหรัฐ และในปี ค.ศ. ๑๙๓๔ ก็ยังมีเพียง ๒๔.๓ พันล้านเหรียญสหรัฐ^{๒๕๓} ความหวาดกลัวว่าเศรษฐกิจจะตกต่ำอีก เป็นเหตุให้ประเทศต่าง ๆ หารือกันที่จะร่วมมือกันทางเศรษฐกิจ ทั้งที่สงครามยังไม่สิ้น และคามรู้สึกกังวลกลัวรุนแรงมากในประเทศสหรัฐและสหราชอาณาจักรนี้จึงเป็นที่มาของ แผน White และแผน Keynes^{๒๕๔} ซึ่งกลายมาเป็นบทบัญญัติ ฯ ในที่สุด

เมื่อ ๘ เมษายน ค.ศ. ๑๙๔๓ รัฐมนตรีคลังของสหรัฐอเมริกา ได้เผยแพร่เอกสารซึ่งร่างโดย Dr. Harry D. White คือ Preliminary Draft Outline of a Proposal for an International Stabilization Fund of the United and Associated Nations.

^{๒๕๓} Richards, เชิงอรรัตน ขางคน, หน้า ๕๕-๕๕ และ Horsefield, Vol. I. หน้า ๔ - ๖.
^{๒๕๔} Horsefield, Vol. I, P.6.

ซึ่งต่อมารู้จักกันในนามแผน White^{๒๕๕} และในวันเดียวกัน รัฐบาลสหราชอาณาจักรก็เผยแพร่เอกสาร International Clearing Union ซึ่งเป็นความคิดของ Lord Keynes และต่อมารู้จักกันในนามแผน Keynes^{๓๐๐} ความจริงเอกสารทั้งสองฉบับมีการเตรียมการกันมาก่อนหน้านานพอสมควร กล่าวคือแผน White เป็นผลจากการประชุม Inter-American Financial and Economic Advisory Committee เมื่อ ๗ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๐ ได้มีมติให้มีการตั้งธนาคาร Inter - American Bank ขึ้น โดยมีการเสนอร่างอนุสัญญาเรื่องนี้ต่อรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ในทวีปอเมริกาใต้

Dr. White เป็นบุคคลหนึ่งที่ทำงานในฐานะผู้เชี่ยวชาญจากหน่วยงานของสหรัฐอเมริกา ที่เข้าร่วมในการเตรียมร่างฉบับนี้และ Dr. White ได้เอาความคิดนี้มาเตรียมร่างแผน White เมื่อนาย Henry Morgenthau Jr. รัฐมนตรีคลังของสหรัฐ^{๓๐๑} ได้ขอให้ Dr. White เข้าเตรียมร่างแผนกองทุนเพื่อความมั่นคงเพื่อใช้ทั้งระหว่างและหลังสงคราม ตลอดจนสร้างเงินระหว่างประเทศขึ้นด้วย^{๓๐๒} แผนของ White ร่างขึ้นครั้งแรกเมื่อ เมษายน ค.ศ. ๑๙๔๒ โดยมีความกล่าวถึงทั้งกองทุนระหว่างประเทศและธนาคารระหว่างประเทศ มีชื่อเรียกว่า Preliminary Draft Proposal for a United Nations Stabilization Fund and a Bank for Reconstruction and Development of the United and Associated Nations^{๓๐๓}

^{๒๕๕} ดูรายละเอียด White Plan ได้จาก Ibid., Vol. III, หน้า ๔๓-๕๖.

^{๓๐๐} ดูรายละเอียด Keynes Plan ได้จาก Ibid., Vol. III หน้า ๑๕-๒๖.

^{๓๐๑} กล่าวกันว่า การโจมตีที่อ่าวเพอร์ล เป็นเหตุให้ Morgenthau ให้ความสนใจแก่ปัญหานี้

^{๓๐๒} Horsefield, Vol. I, pp. 10-12.

^{๓๐๓} เฉพาะความที่เกี่ยวกับกองทุน คีพิมพ์ใน Horsefield, Vol. III. หน้า ๓๗-๔๒.

หลังจากที่มีการแก้ไขหลายครั้งโดยสอดคล้องกับความคิดของ Cordell Hull ปลัดกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐ ซึ่งเน้นเรื่องการทำให้การค้าเสรี และการเข้าถึงความจำเป็นต้องมีการบูรณะและการพัฒนา ในฐานะเป็นนโยบายเศรษฐกิจต่างประเทศ^{๓๐๔} ทั้งนี้ในระหว่างนั้นรัฐบาลสหรัฐก็ได้หารือกับรัฐบาลอังกฤษในเรื่องนี้ ด้วยการส่งนักเศรษฐศาสตร์ชั้นนำคือ Alwin N. Hansen จากมหาวิทยาลัย Harvard และ Mr. Luther Gulick จาก National Planning Board ไปอังกฤษ เมื่อต้นปี ค.ศ. ๑๙๔๒ ส่วนแผน Keynes นั้นเริ่มเมื่อฤดูร้อนปี ค.ศ. ๑๙๔๑ Keynes ไปเจรจาทำสัญญาขีมีเช่า และได้แสดงท่าทีที่มานหูต่ออังกฤษประจำสหรัฐว่า เพื่อเป็นการตอบแทนสหรัฐอังกฤษยินดีร่วมมือกับสหรัฐ ในการลดหย่อนสิ่งขัดขวางต่อการติดต่อทางเศรษฐกิจโดยเสรี และไปไกลถึงขนาดเสนอว่าจะให้ตั้งคณะกรรมการแองโกลอเมริกัน เพื่อพิจารณาเรื่องนี้ แต่นายกรัฐมนตรีอังกฤษเห็นว่ายังไม่สมควรที่จะตั้งคณะกรรมการดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๔๑ กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐได้ส่งร่างความตกลง เกี่ยวกับความช่วยเหลือที่สหรัฐจะให้แก่อังกฤษ ต่อ Lord Keynes โดยมีบทบัญญัติกำหนดให้อังกฤษ ดึงข้อจำกัดการค้าที่มีอยู่ระหว่างประเทศตัวเอง และส่งเสริมความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน และเป็นผลดีแก่ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจของโลก ทั้งนี้ในฐานะเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนความช่วยเหลือจากสหรัฐ^{๓๐๕} เมื่อกลับไปอังกฤษ Keynes ได้รายงานความเห็นของตนต่อรัฐบาลอังกฤษว่า ควรใช้แผนที่กว้างกว่าคือเป็นแผนที่ทั่วโลกในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ แต่ด้วยเหตุที่อังกฤษกำลังต้องการความช่วยเหลือจากสหรัฐ ๓ ภูมิภาคแอตแลนติก ที่ทำขึ้นเมื่อ ๑๔ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๑ จึงมีข้อกำหนดข้อที่สี่และห้า - การร่วมมือระหว่างสองประเทศและการร่วมมือในระดับโลกโดยลำดับ แผนของ Keynes เริ่มเผยแพร่เมื่อ ๔ กันยายน ค.ศ. ๑๙๔๑ และเสนอต่อบรรคารัฐมนตรีของอังกฤษ เมื่อ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๑๙๔๒ โดยมีชื่อว่า Proposals for an International Currency (or Clearing) Union แต่เป็นที่น่าเชื่อถือว่าในขณะร่าง คือเมื่อ ค.ศ. ๑๙๔๑ Lord Keynes ไม่ได้ล่วงรู้ถึงแผน White เพราะ Keynes เคยกล่าวถึงสิ่งที่

^{๓๐๔}โดยที่นาย Edward M. Bernstein ซึ่งขณะนั้นทำงานที่กระทรวงการคลังสหรัฐฯ และต่อมาเป็นผู้อำนวยการวิจัยของ IMF ช่วยในด้านรายละเอียดเกี่ยวกับเทคนิคและการชักจูง Ibid., Vol. I, หน้า ๑๓ - ๑๔.

คล้ายกับกองทุนเพื่อการทำให้มั่นคง (Stabilization fund.) ในรูปของธนาคาร
ที่อยู่ในระดับเหนือประเทศ ในหนังสือ Treatise on Money (1930)^{๓๐๕}
และเจ้าหน้าที่ระดับสูงของกระทรวงการคลังอังกฤษ คือ Sir Frederick Philipps
ขัดกับ Dr. White มาก และน่าเชื่อว่า Lord. Keynes ไม่ได้รับแผนของ Dr. White
จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๔๒ ในทำนองเดียวกัน Dr. White
ได้รับแผน Keynes เมื่อปลายเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๒ เพื่อส่งต่อไปยังนาย Morge-
nthau รัฐมนตรีคลัง^{๓๐๖}

ความแตกต่างระหว่างแผน White กับแผน Keynes มีดังนี้คือ แผน
Keynes มุ่งอยู่ที่สหภาพชำระเงินระหว่างประเทศ (International Clearing
Union) โดยมีเครื่องมือชำระหนี้ ระหว่างประเทศเรียกว่า bancor ซึ่งเป็นที่
ยอมรับของธนาคารกลางทุกแห่ง ประเทศทุกหนี่งได้เงินระหว่างประเทศนี้ โดยการ
ขอเบิกเงินเกินบัญชี จากสหภาพชำระเงินระหว่างประเทศซึ่งเบิกค่อนข้างง่าย และป้อง
กันการดำเนินนโยบายไม่สมดุลด้วยการเก็บค่าธรรมเนียมเล็กน้อยจากเงินที่เบิกเกินบัญชี
และค่าธรรมเนียมเช่นว่าจากส่วนที่เกินบัญชีด้วย ส่วนแผน White ไม่ใช้หลักการเบิก
เงินเกินบัญชี แต่เสนอให้มีการตั้งขุมรวมเงินสกุล (Currency pool)
ซึ่งสมาชิกจะต้องช่วยกันออกส่วนของตน และมีสิทธิที่จะยืมเพื่อแก้การขาดดุลชำระเงิน
ระยะสั้น แผนทั้งสองมีส่วนคล้ายคลึงกันตรงที่ว่า คาดว่าทั่วโลกจะไม่ค่อยมีการควบคุม
การเงินระหว่างประเทศ (ในลักษณะที่ประเทศต่าง ๆ เป็นผู้ทำ) แผนทั้งสองต้องการ
ให้มีอัตราแลกเปลี่ยนเงินที่มั่นคง โดยไม่ต้องกลับไปใช้มาตรฐานทองคำ แต่รักษาไว้
ซึ่งความเป็นเอกราชของชาติในค่านโยบายการเงินและการคลัง นโยบายทั้งสองเป็น
แต่เอกสารเบื้องต้น ซึ่งแสดงความคิดของผู้เชี่ยวชาญ โดยไม่มีผลผูกมัดรัฐบาล คง

^{๓๐๕}
John Maynard Keynes, Treatise on Money (London 1930),
Vol. II, หน้า ๓๘๘ - ๔๐๒ ซึ่งอ้างใน Horsefield Vol. I, หน้า ๑๖.

^{๓๐๖}
Horsefield, Vol. I pp. 14-16.

เป็นแต่เพียงพื้นฐานสำหรับการหารือและการวิจารณ์^{๓๐๗}

หลังจากที่ Keynes ได้ศึกษาแผน White แล้วเห็นว่าส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกับแผน Keynes และตั้งข้อสังเกตว่าแผน White เป็นประโยชน์แก่ประเทศที่มีทองคำสำรองมาก หรือผลิตทองคำได้ และมีวิธีการออกเสียงตามน้ำหนัก Keynes ก็ได้แก่แผนของเขาอีก อังกฤษจึงได้ส่งแผนฉบับร่างครั้งที่ห้านี้ ไปให้สหรัฐอเมริกาพิจารณาเมื่อเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๕๒ ซึ่งกล่าวแล้วข้างต้น ฝ่ายสหรัฐยังเห็นว่าแผนของ White ดีกว่า^{๓๐๘} Dr. White จึงได้ไปพบ Lord Keynes เมื่อ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๕๒ และ Lord Keynes ก็ได้เสนอร่างฉบับใหม่ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๕๒ ให้แก่ Dr. White หลังจากนั้นก็มี การแก้ไขแผน White หลายครั้ง จนกระทั่งเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๓ สหรัฐอเมริกาก็ส่งแผนดังกล่าวให้กระทรวงการคลังของสหราชอาณาจักร และในวันที่ ๔ มีนาคม ปีเดียวกันนั้นก็ได้ส่งแผน White ไปยังอีก ๓๗ ประเทศ พร้อมคำเชิญ

^{๓๐๗}Richards, เชิงอรรถ ๓ ข้างต้น , หน้า ๕๕ สำหรับปัญหาความล่าช้าของการนำเอาความคิดของผู้เชี่ยวชาญทางเศรษฐศาสตร์มาใช้ มีผู้เห็นว่ากระบวนการทางการเมืองนั้นแหละที่เป็นสิ่งทำให้เกิดความล่าช้า โดยได้ยกตัวอย่างกรณีสิทธิพิเศษถอนเงิน Stephen D. Cohen, International Monetary Reform 1964 - 69 : The Political Dimension (New York : Praeger, 1970), โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้า XVII-XVIII.

^{๓๐๘}ขอแตกต่างของแผนทั้งสองคู่ได้จาก Horsefield, Vol. I, หน้า ๒๔-๒๕. และฉัตรทิพย์ นาถสุภา , เศรษฐศาสตร์การเงินระหว่างประเทศ (พระนคร : บริษัท ไทวันวัฒนาพานิช จำกัด ๒๕๑๔) หน้า ๓๓-๓๕ ต่อไปจะเรียกว่า ฉัตรทิพย์ ฯ

ให้มาประชุมอย่างไม่เป็นทางการ นายMorgenthau รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การคลังสหรัฐ ได้เสนอให้เผยแพร่แผนWhite แต่ประธานาธิบดีสหรัฐสั่งให้ปิดไว้เป็น
ความลับ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ค.ศ. ๑๙๔๓ แต่แผน White ได้รับการตีพิมพ์โดยย่อใน
หนังสือพิมพ์ Financial News ที่ลอนดอน เมื่อวันที่ ๕ เมษายน และวันที่ ๗ เมษายน
ก็มีการเผยแพร่แผน White และแผน Keynes ที่กรุงวอชิงตัน และกรุงลอนดอน^{๓๐๕}

หลังจากนั้นก็มีการปรับปรุงแผน White อีก ๔ ครั้ง หลังจากที่มีการเริ่มหารือ
กับผู้แทนจากประเทศต่าง ๆ ๔๖ ประเทศ ที่ประจำในวอชิงตัน เมื่อเดือนพฤษภาคม
ค.ศ. ๑๙๔๓ และระหว่างวันที่ ๑๕-๑๗ มิถุนายน ก็มีการหารือเป็นกลุ่มอย่างไม่เป็น
ทางการกับผู้แทนจาก ๑๘ ประเทศ^{๓๐๖} และระหว่างวันที่ ๒๒-๒๔ มิถุนายน ๑๙๔๓
ก็มีการหารือระหว่างผู้แทนสหรัฐอเมริกาและผู้แทนสหราชอาณาจักรเท่านั้น และหลังจากนั้นก็
ยังมีการหารือเป็นการภายในระหว่างรัฐบาลทั้งสอง^{๓๐๗}

ผู้แทนของบางประเทศที่เข้าร่วมประชุมที่วอชิงตันได้เสนอขอให้แก้ไขแผนของ
White หลายเรื่องด้วยกันคือ ยอดรวมของโควตา ขนาดของโควตา จำนวนคะแนน
เสียง (ซึ่งมักมีความเห็นไปในทางขยายขนาด และไม่เห็นด้วยกับการใช้สิทธิยับยั้งของ
สหรัฐ ๑) อัตราแลกเปลี่ยน (ซึ่งบางประเทศเห็นว่าไม่อาจทำได้ทันทีในระยะหลังสงคราม)
ขนาดของจำนวนที่จะถอนและซื้อคืน (บางประเทศเช่นโบลิเวีย บราซิล และนอร์เวย์

^{๓๐๕} Horsefield, Vol I, pp. 26-30.

^{๓๐๖} ออสเตรเลีย เบลเยียม บราซิล แคนาดา จีน เชคโกสโลวาเกีย
เดนมาร์ก อียิปต์ ฝรั่งเศส ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ ปารากวัย
ฟิลิปปินส์ โปแลนด์ สหราชอาณาจักร สหภาพโซเวียตรัสเซีย และเวเนซุเอลา

^{๓๐๗} Horsefield, Vol I, pp. 31 - 32.

เห็นว่าเล็กเกินไป) ปัญหาเงินสกุลที่ขาดแคลน (Scarce currency)
ปัญหาการบริหารกองทุน ตลอดจนปัญหาอื่น ๆ อีก^{๓๑๒} และบางประเทศก็ได้เสนอแผน
ของตนเอง เช่น แคนฝรั่งเศส แคนแคนาดา^{๓๑๓}

สำหรับแผน Keynes นั้นมีการปรับปรุงน้อยมาก เมื่อเทียบกับแผน White
และส่วนใหญ่ทำหลังจากที่ Lord Keynes ได้หารือกับผู้แทนจากประเทศในเครือจักรภพ
คือ ออสเตรเลีย แคนาดา อินเดีย นิวซีแลนด์และแอฟริกาใต้ ระหว่างวันที่ ๒๖-๒๘
ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๔๒ และเมื่อเขาได้หารือกับ Dr. White ระหว่างปลายเดือนตุลาคม
และต้นเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๔๒ และหลังจากนั้นก็มีการแก้ไขอีก จนกระทั่งตีพิมพ์
เมื่อ เมษายน ค.ศ. ๑๙๔๓ และ Keynes ได้นำแผนของเขาไปชี้แจงในรัฐสภาอังกฤษ
ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๔๓^{๓๑๔}

ในเดือนกรกฎาคม นั้นเอง สหรัฐอเมริกาก็ได้เผยแพร่แผน White ฉบับแก้ไข
โดยเอาความคิดของผู้แทนบางประเทศใส่เข้าไปด้วย และระหว่างวันที่ ๑๔ กันยายน -
๕ ตุลาคม ได้มีการหารือระหว่างผู้แทนของ อังกฤษและผู้แทนของสหรัฐอเมริกาที่กรุงวอชิงตัน
๕ ครั้ง โดยมี Lord Keynes และ Dr. White เป็นหัวหน้าของแต่ละฝ่ายที่ประชุมดังกล่าว
ได้หารือกันในปัญหาสำคัญ ๑๔ ประการ แต่ตกลงกันได้เพียง ๒ ประการ^{๓๑๕} ก็จะ
ออกแถลงการณ์เกี่ยวกับผลของการประชุมในลักษณะใด ขนาดของโควตา การแบ่งส่วน

^{๓๑๒} Horsefield, Vol I, pp. 33-36.

^{๓๑๓} ทรายนละเอียดได้จาก Horsefield, Vol. II, หน้า ๕๗-๑๑๘ และ Ibid.,
Vol I, หน้า ๓๗-๓๘.

^{๓๑๔} Ibid., Vol. I pp. 48 - 51.

^{๓๑๕} Ibid., pp. 54 - 59.

โควตา การเปลี่ยนค่าของ UNITAS^{๓๑๖} การถอนตัวออกจากกองทุน และ เงินสกุลที่
 อาจถอนออกจากกองทุน ความตกลงในที่ประชุมโลกกลายมาเป็นต้นร่างของแถลงการณ์ร่วม
 ซึ่งยกร่างกันหลายครั้ง ในร่างฉบับที่ ๘ ซึ่ง Lord Keynes ส่งไปให้ Dr.
 White เมื่อ ๑๘ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๓ ก็ไม่ไกลกล่าวถึงเรื่อง UNITAS
 อีกต่อไป ระหว่างเดือนมกราคมถึงกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๔ มีการยกร่างแถลงการณ์ร่วม
 อีก ๓ ครั้ง และร่างครั้งสุดท้ายทำเสร็จเมื่อ ๔ เมษายน ค.ศ. ๑๙๔๔ เพื่อเพิ่มเอา
 ความคิดเห็นที่ตกลงกันได้เพิ่มขึ้นอีก ในเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๓ ๔ ข้อ เดือน
 กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๔ ๒ ข้อ และเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๔๔ อีก ๑ ข้อ รวม ๗ ข้อ
 คือขนาดของการชำระค่าสมาชิกด้วยทองคำ การทำให้ส่วนที่สมาชิกจ่ายมาเพื่อเป็นค่าสมาชิก
 ไม่อาจใช้หมุนเวียนได้ต่อไป (สหราชอาณาจักรเสนอให้ทำในรูปจำนำ แต่ในที่สุดเห็นด้วย
 กับสหรัฐที่ว่าจำต้องให้กองทุนเอาทองคำออกใช้เพื่อดำเนินการ) การเปลี่ยนอัตราแลกเปลี่ยน
 เงินตรา การจ่ายด้วยทองคำสำหรับการถอน การถอนเพื่อได้ประโยชน์ในทางเป็นเงินทุน
 การซื้อคืน การทำให้ UNITAS เป็นเงิน (ซึ่งสหราชอาณาจักรยอมให้ไม่มี UNITAS
 ในขั้นที่สุดเมื่อคณะรัฐมนตรีของสหราชอาณาจักรได้พิจารณาปัญหานี้ในเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๔๓)^{๓๑๗}

ในที่สุดก็มีแถลงการณ์ร่วมของผู้เชี่ยวชาญว่าด้วย การจัดตั้งกองทุนการเงินระหว่าง
 ประเทศ (Joint Statement by Experts on the Establishment of an Inter-
 national Monetary Fund)^{๓๑๘}

^{๓๑๖} เป็นหน่วยเงินระหว่างประเทศตามแผนของ White ซึ่งอาจแลกเปลี่ยนทอง
 หรือใช้ทองแลกเปลี่ยน UNITAS ได้ซึ่งต่างจาก Bancor ตามแผน Keynes
 ซึ่งไม่อาจแลกเปลี่ยนทองได้ ดูรายละเอียดได้จาก Horsefield, Vol I, หน้า ๘๘

^{๓๑๗} Ibid., pp. 60-66.

^{๓๑๘} Ibid., Vol. III, pp. 128-135.

ซึ่งเป็นโครงการของทบณัฐติ ฯ แสดงการนัดรวมดั่งกล่าวออกมาเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ค.ศ. ๑๙๔๕^{๓๑๕} เป็นที่นำสังเกตุว่าระหว่างวันที่ ๓ มกราคม - ๑๐ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ ผู้แทนโซเวียตรัสเซีย ได้หารือกับเจ้าหน้าที่สหรัฐอเมริกาในเรื่องการจัดตั้งกองทุนการเงินระหว่างประเทศด้วย

เมื่อได้มีแสดงการนัดรวมเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๔๕ แล้ว กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐก็ได้เชิญผู้แทน ๔๔ ประเทศไปประชุมที่เมือง Bretton Woods ในมลรัฐนิวแฮมเชียร์ โดยออกค่าเชิญเมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม และให้เริ่มประชุมวันที่ ๑ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ เพื่อกำหนดข้อเสนอขั้นสุดท้าย เพื่อ (ตั้ง) กองทุนการเงินระหว่างประเทศ และถ้าเป็นไปได้ ธนาคารเพื่อการบูรณะและการพัฒนา ก่อนหน้าการประชุมที่ Bretton Woods ได้มีการประชุมกลุ่มย่อยเพื่อเตรียมการร่างทบณัฐติ ฯ ที่เมืองแอตแลนติก ซิตี้ ในปลายเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๔๕ โดยมีผู้แทนจำนวนกว่า ๓๐ คน จาก ๑๗ ประเทศ ซึ่งล้วนเป็นนักเทคนิค (Technician)

คณะกรรมาธิการเตรียมการร่างที่เมืองแอตแลนติก ซิตี้ ได้แบ่งออกเป็น ๔ คณะกรรมาธิการตามหัวข้อที่พิจารณา คือ

- ๑) ความมุ่งหมาย นโยบาย และการเข้าเป็นสมาชิก
- ๒) การทำงานของกองทุน
- ๓) องค์การและการจัดการ
- ๔) การตั้งกองทุน

ที่ประชุมดั่งกล่าวหวังที่จะพิจารณาแสดงการนัดรวม ฯ ในต้นเนื้อหาก่อนเสนอเข้าสู่ที่ประชุม Bretton Woods ซึ่งก็มีความเห็นถึง ๗๐ ข้อ ให้แก้ไข ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ คือ วัตถุประสงค์ การถอน ค่าธรรมเนียม การเคลื่อนไหวเงินทุน การจัดการ

^{๓๑๕} โดยมีลักษณะ คือนามทางแผน White -Richards เจริญบรรณ ๓, ข้างบน

ที่ตั้งของกองทุน แม้ว่าความเห็นเหล่านี้ บางข้อไม่ต่างจากที่ปรากฏในแถลงการณ์ร่วม ๆ มากนักก็ตาม ทุกความเห็นก็ได้รับการเสนอเข้าสู่ที่ประชุม Bretton Woods^{๓๒๐}

๓.๒.๒ การประชุม Bretton Woods และวิวัฒนาการของสหประชาชาติ และ IMF หลังจากการประชุม Bretton Woods.

๑. การประชุม Bretton Woods การประชุมนี้ทำระหว่างวันที่ ๑-๒๒ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๔๔ ที่เมือง Bretton Woods มลรัฐนิวแฮมเชียร์ โดยมีผู้เข้าร่วมประชุม ๓๓๐ คน จาก ๔๔ ประเทศสมาชิกของ United and Associated Nations Relief and Rehabilitation Administration สันนิบาตชาติและ United Nations Interim Commission on Food and Agriculture เข้าร่วมด้วย ภาษาที่ใช้ในการประชุมคือ ภาษาอังกฤษ ซึ่งก่อความยุ่งยากแก่ผู้แทนบางคนที่ไม่คุ้นกับภาษานี้

ที่ประชุมซึ่งมีชื่อ เป็นทางการว่า United Nations Monetary and Financial Conference^{๓๒๑} มีนาย Morgenthau เป็นประธานถาวรของการประชุม โดยผู้แทนจากออสเตรเลีย เม็กซิโก บราซิล และโซเวียตส์เซีย ได้รับเลือกเป็นรองประธาน ที่ประชุมทำการประชุมโดยผ่านคณะกรรมการ สามชุดคือ

^{๓๒๐} Horsefield, Vol. I, Ch.4.

^{๓๒๑} รายงานการประชุมดังกล่าวตีพิมพ์โดยกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐ มีชื่อว่า Proceedings and Documents of United Nations Monetary and Financial Conference, Bretton Woods, New Hampshire, July 1 - 22, 1944 (Department of State, Washington, 1948) ต่อไปจะเรียกว่า Proceedings (1948).

กรรมการชุดที่หนึ่ง (Commission I) ว่าด้วย กองทุน มี Dr. White
เป็นประธาน^{๓๒๒}

กรรมการชุดที่สอง (Commission II) ว่าด้วย ธนาคาร มี Lord Keynes
เป็นประธาน

กรรมการชุดที่สาม (Commission III) ว่าด้วยวิธีการอื่น
เกี่ยวกับบรรษัทการเงินระหว่างประเทศ มีนาย Eduardo Suarez แห่งเม็กซิโก
เป็นประธาน

กรรมการชุดที่หนึ่ง มีนาย Louis Rasminsky จากแคนาดาเป็นผู้
รายงาน โดยกรรมการชุดที่หนึ่งยังแบ่งออกเป็น ๔ คณะกรรมาธิการคือ

๑. คณะกรรมาธิการว่าด้วยความมุ่งหมาย นโยบาย และโควตาของกองทุน
(Purposes, Policies and Quotas of the Fund) มีนาย Tingfu F.
Tsiang จากประเทศจีน เป็นประธาน โดยมีนาย Kyriakos Varvaressos
จากกรีซเป็นผู้รายงาน

๒. คณะกรรมาธิการว่าด้วยการดำเนินงานของกองทุน (Operations
of the Fund) มีนาย N.A. Maletine จากโซเวียตเซียเป็นประธาน โดยมี
นาย Robert Mossé จากฝรั่งเศสเป็นผู้รายงาน

๓. คณะกรรมาธิการว่าด้วยองค์การและการจัดการของกองทุน (Organization
and Management of the Fund) มีนาย Arthur de Souza Costa
จากบราซิลเป็นประธาน โดยมีนาย Ervin Hexner จากเชโกสโลวาเกียเป็นผู้รายงาน

๔. คณะกรรมาธิการว่าด้วยแบบและสถานะของกองทุน มีนาย Manuel B.
Llosa จากเปรูเป็นประธาน โดยมีนาย Wilhelm Keilhau จากนอร์เวย์

^{๓๒๒}ต่อไปจะกล่าวถึงเฉพาะกรรมการชุดที่หนึ่งเท่านั้น เพราะเป็นกรรมการชุด
ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการก่อตั้งกองทุน

เป็นผู้รายงาน^{๓๒๓}

นอกจากนี้ยังมีคณะกรรมการประสานงานโดยเป็นนาย Morgenthau เป็นประธาน ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม อันเป็นวันประชุมเพื่อจัดรูปการประชุม นอกจากนี้ยังมีการตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจ อีก ๒ คณะ และมีการตั้งคณะกรรมการยกร่าง เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม กำหนดการประชุมที่ Bretton Woods แน่นมาก ทุกคนทำงานกันเต็มที่ โดยเริ่มพิจารณาจากเอกสารของที่ประชุมเตรียมการที่เมืองแอคแตนติคิซิตี หลังจากที่ถูกดึงในรายละเอียด^{๓๒๔} ที่ประชุมก็บรรลุความตกลงทั้งในเรื่องกองทุนและธนาคาร Final Act ของการประชุมจึงมีทั้งบทบัญญัติความตกลงของกองทุนและของธนาคาร และผู้แทนที่เข้าร่วมประชุม Bretton Woods ก็ได้ลงนาม เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๔๔ ใน Final Act บทบัญญัติความตกลงของกองทุน ได้หลักการจากแถลงการณ์ร่วมของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญหลายประการ แต่ความในบทบัญญัติ ฯ ยังมีที่คลุมเครืออยู่บาง^{๓๒๕} บางครั้งก็เป็นเพราะเข้าใจผิด บางครั้งก็เป็นการจงใจ

๒. วิวัฒนาการหลังการประชุม Bretton Woods. หลังจากการประชุม Bretton Woods แล้วก็มี การให้สัตยาบันแก่บทบัญญัติแห่งข้อตกลง ฯ จนครบตามเงื่อนไขของ

^{๓๒๓}Horsefield Vol I, pp. 89-91.

^{๓๒๔}ความย่อของรายละเอียดการตกลงได้จาก Horsefield, Vol I, หน้า ๘๓ - ๑๑๐ แต่รายงานการประชุมฉบับสมบูรณ์ไม่มี ดู Horsefield, Vol I, หน้า ๘๓.

^{๓๒๕}ตามความเห็นของนาย Raminsky ซึ่งเป็นผู้รายงานของคณะกรรมการ-
ที่หนึ่ง และประธานคณะกรรมการยกร่าง

Art. XX^{๓๒๖} จนเป็นเหตุให้บทบัญญัติ ๖ เริ่มมีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ และการประชุมครั้งแรกของคณะกรรมการผู้ว่าการ (Board of Governors) ที่ทำกันที่เมือง Savannah มลรัฐจอร์เจีย เมื่อมีนาคม ค.ศ. ๑๙๔๖ และที่ประชุมดังกล่าวได้ร่างระเบียบ (By-laws) ของ IMF และกำหนดที่ตั้งสำนักงานใหญ่^{๓๒๗} คือที่กรุงวอชิงตัน และมีการตั้งคณะกรรมการบริหาร (Executive Board)^{๓๒๘} ภาย

นับแต่บทบัญญัติแห่งข้อตกลง ๖ มีผลใช้บังคับเมื่อ ค.ศ. ๑๙๔๕ จนบัดนี้ มีการแก้ไขข้อความในบทบัญญัติ แห่งข้อตกลงเพียงครั้งเดียวคือ การเพิ่มเติม Art. XXI - XXXII ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิพิเศษถอนเงิน (Special Drawing Rights) และการแก้ไขส่วนอื่นของบทบัญญัติแห่งความตกลง ๖ ให้สอดคล้องกับเรื่อง สิทธิพิเศษถอนเงินที่เพิ่มเข้ามาใหม่ ทั้งนี้เป็นการปฏิบัติตามมติของคณะกรรมการที่เพิ่มเข้า มาใหม่ ทั้งนี้เป็นการปฏิบัติตามมติของคณะกรรมการผู้ว่าการที่ ๒๓ - ๕ (๒๑ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๖๔) และการแก้ไขดังกล่าวมีผลเมื่อ ๒๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๖๕ การแก้ไข

^{๓๒๖} Articles of Agreement, Art. XX, section 1.

การมีผลใช้บังคับความตกลง ๖ นี้ จะมีผลใช้บังคับเมื่อมีการลงนามโดยรัฐบาลที่มีส่วน อยู่ถึง ๖๕ เปอร์เซนต์ ของยอดโควตาตามที่กำหนดในตาราง A. และเมื่อมีการมอบ เอกสารตาม Section 2 (a) แต่ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ จะไม่มีผลใช้บังคับก่อน วันที่ ๑ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๔๕.

^{๓๒๗} สำนักงานใหญ่ที่ตั้งภายในดินแดนของชาติที่มีโควตาใหญ่ที่สุด ทั้งนี้เป็นไป

ตาม Articles of Agreement, Art XIII, Section 1.

^{๓๒๘} Richards, เริงอรธ ๓ ข้างต้น, หน้า ๕๖.

บทบัญญัติ ฯ ครั้งนี้เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งของการเรียกร้องให้มีการแก้ไขระบบการเงินระหว่างประเทศ ซึ่งเริ่มเมื่อทศวรรษ ๑๙๖๐ และการแก้ไขบทบัญญัติ ฯ คงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นเมื่อจำเป็นต้องมีการแก้ไข ระบบการเงินระหว่างประเทศให้สอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกประเทศในด้านการเพิ่มสภาพคล่องตัว (Liquidity) นอกจากการจัดตั้งสิทธิพิเศษถอนเงินแล้ว IMF ยังได้หาทางเพิ่มสภาพคล่องตัว โดยวิธีการต่าง ๆ อีก ๕ ประการคือ

๑) การเพิ่มโควตา IMF ทำการเพิ่มโควตาเป็นกรณีพิเศษหรือเฉพาะรายให้แก่ประเทศผู้ขอ และ IMF ยังได้เพิ่มโควตาเป็นการทั่วไปรวมสามครั้งด้วยกันคือ

ครั้งที่หนึ่ง เมื่อ ๙ กันยายน ค.ศ. ๑๙๕๕ เป็นการเพิ่มโควตาเป็นการทั่วไป ๕๐ เปอร์เซ็นต์ จากโควตาเดิม^{๓๒๔}

ครั้งที่สอง เมื่อ ๒๓ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๖ มีการเพิ่มเป็นการทั่วไป ๒๕ เปอร์เซ็นต์ และมีการเพิ่มเป็นกรณีพิเศษ สำหรับอีก ๑๖ ประเทศ^{๓๓๐}

ครั้งที่สาม เมื่อ ๙ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๗๐ คณะกรรมการผู้ว่าการได้มีมติที่ ๒๕ - ๓ ให้เพิ่มโควตาอีกประมาณ ๗.๖ พันล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งทำให้ขนาดของกองทุนเพิ่มเป็น ๒๔.๕ พันล้านเหรียญสหรัฐ (เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๐) ทั้งนี้โดยที่สมาชิกของยินยอมภายใน ๑๕ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๗๑^{๓๓๑} และเมื่อ ๓๐ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๗๑ มีการเพิ่มโควตาตามมติที่ ๒๕ - ๓ จำนวน ๗,๑๐๖ ล้านเหรียญสหรัฐ^{๓๓๒}

^{๓๒๔} Horsefield, Vol I, pp. 446-451.

^{๓๓๐} Ibid., p. 585. และ Richards, เจียงอรรถ ๓ ช่างคน, หน้า ๕๖-๕๗.

^{๓๓๑} IMF Annual Review, 1970, pp. 33 and 177.

^{๓๓๒} IMF Annual Review, 1971, p. 43.

๒) ขอตกลงทั่วไปเพื่อขอยืม ในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ ได้เจรจากับกลุ่มสิบ^{๓๓๓} (Group of Ten) เพื่อนำขอตกลงทั่วไปเพื่อขอยืม (General Arrangement to Borrow - G.A.B.) เพื่อขอยืมเงินสกุลของประเทศเหล่านั้นโดยเสียดอกเบี้ยร้อยละ ๑.๕ ต่อปี เพื่อเอาเงินเหล่านั้นมาให้สมาชิกถอนไปใช้ IMF ใช้ G.A.B. ตั้งแต่ ปี ค.ศ. ๑๙๖๒ และยังใช้อยู่จนทุกวันนี้^{๓๓๔}

๓) การจุนเจือเพื่อชดเชย ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ IMF ได้ตั้งกองทุนเพื่อชดเชย (Compensatory Finance) ขึ้น เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาสามารถถอนเงินได้คราวละถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของโควตา และอาจถอนได้ทั้งหมดเกิน ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์ของโควตา ถ้าประเทศนั้นเกิดขาดแคลนเงินเพราะรายได้จากสินค้าออกตกต่ำ^{๓๓๕}

๔) การอำนวยความสะดวกเพื่อการตั้งกองทุนมูลค่าตั้งกันชน ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ IMF ได้ตั้งการอำนวยความสะดวกเพื่อการตั้งกองทุนมูลค่าตั้งกันชนขึ้นเพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาสามารถเอาเงินจาก IMF ไปใช้ตั้งกองทุนมูลค่าตั้งกันชนขึ้น โดยคำตัดสินของคณะกรรมการบริหารลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๖๕ โดยกองทุนอาจไม่ใช้ซ้ำจำกัดโควตา ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์ ก็อาจให้ทรัพยากรนี้ของกองทุนได้มากกว่า ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์ของโควตา^{๓๓๖}

๕) การอำนวยความสะดวกเพื่อช่วยสมาชิกที่ประสบปัญหายุ่งยากด้านการชำระเงินเพราะผลระยะต้นของการเพิ่มราคาของสินค้าเข้าปิโตรเลียมและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม คือเมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๖๔ คณะกรรมการบริหารของ IMF ได้ลงมติที่ ๘๖๔๑ - (๗๔/๖๗) เพื่อช่วยประเทศที่ประสบปัญหาราคาปิโตรเลียมเพิ่มขึ้นโดยขอเงินมาจากประเทศผู้ค้าน้ำมันมาตั้งเป็นกองทุนเพื่อการอำนวยความสะดวกดังกล่าว^{๓๓๗}

^{๓๓๓} ประกอบด้วยเบลเยียม แคนาดา ฝรั่งเศส สหพันธ์รัฐเยอรมัน อิตาลี ญี่ปุ่น เนเธอร์แลนด์ สวีเดน สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา

^{๓๓๔} Richards, เชียงอรณ ๓ ข้างต้น, หน้า ๖๔-๖๕.

^{๓๓๕} Ibid., p. 74.

^{๓๓๖} Decision No. 2772 - (69-47), June 25, 1969, IMF

Annual Report (1970), 175.

^{๓๓๗} IMF Annual Review (1974) 52, 122 -123.

๓.๓ หลักการพื้นฐานของบทบัญญัติแห่งข้อตกลงว่าด้วยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ

วัตถุประสงค์ของความตกลง ฯ มีอยู่ใน Art.I ซึ่งบัญญัติดังนี้

ความมุ่งหมายของกองทุนการเงินระหว่างประเทศคือ

(I) ส่งเสริมการรวมมือทางการเงินระหว่างประเทศโดยอาศัยสถาบันการ
ซึ่งมีจักรกล เพื่อการปรึกษาหารือและการกระทำร่วมกันในเรื่องปัญหาการเงิน
ระหว่างประเทศ

(II) อำนวยความสะดวกแก่การขยายและการเติบโตที่โคจรของการค้า
ระหว่างประเทศ และโดยอาศัยการแนะนำจะเกื้อต่อการส่งเสริมและการ
รักษาไว้ซึ่งระดับที่สูงของการมีงานทำและของรายได้ที่แท้จริง และจะเกื้อ
ต่อการพัฒนาทรัพยากรที่ไหลผลผลิตของสมาชิก ทั้งนี้ในฐานะเป็นวัตถุประสงค์
ขั้นต้นของนโยบายเศรษฐกิจ

(III) ส่งเสริมความมั่นคงของการแลกเปลี่ยนเงิน รักษาไว้ซึ่งการตกลง
ในเรื่องการแลกเปลี่ยนเงินที่เป็นระเบียบเหมาะสม และหลีกเลี่ยงการ
ลิดคาของเงินแข่งกัน

(IV) ช่วยในการตั้งระบบการชำระเงินพหุภาคี โดยพิจารณาถึงธุรกรรม
กระแสรหว่างสมาชิก และช่วยในการจัดข้อจำกัดการแลกเปลี่ยนเงิน
ตราต่างประเทศซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเติบโตของการค้าของโลก

(V) ให้ความมั่นใจแก่สมาชิกโดยทำให้สมาชิกสามารถเข้ามาใช้ทรัพยากร
ของกองทุนชั่วคราว โดยมีมาตรการป้องกันที่พอเพียง ดังนั้นจึงเปิด
โอกาสให้แก่สมาชิกในอันที่จะแก้ความบกพร่องในดุลการชำระเงินของ
สมาชิกโดยไม่ต้องกลับไปใช้มาตรการที่เป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติและของ
นานาชาติ

(VI) โดยสอดคล้องกับที่กล่าวข้างต้นจะทำให้ระยะ เวลาสั้นเข้า และทำให้
การไม่สมดุลในดุลการชำระเงินระหว่างประเทศของบรรดาสมาชิกนั้นลดลง

กองทุนจะดำเนินนโยบายและลงมติตามความมุ่งหมายที่กล่าวไว้ใน
Article นี้ ^{๓๓๘}

^{๓๓๘} การ เสนอนี้เขียนเพิ่มขึ้นเอง

และใน Art. XIV ซึ่งบัญญัติเกี่ยวกับระยะเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อ
ไว้งั้น

Section 1 ความนำ

กองทุนไมโครมิ่งที่จะจัดการอำนวยความสะดวกเพื่อ
ปลดปล่อยหรือบูรณะ หรือจัดการความเป็นหนี้สินระหว่างประเทศ
ที่เกิดจากสงคราม (โลกครั้งที่สอง)

จากบทบัญญัติทั้งสองข้างต้นกล่าวได้ว่ากองทุนการเงินระหว่างประเทศมี
วัตถุประสงค์เพื่อจัดระบบการเงินระหว่างประเทศให้เป็นระเบียบและมั่นคงเพื่อ
ส่งเสริมและเป็นหลักประกันต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยอาศัย
การเติบโตของการค้าระหว่างประเทศ

กองทุนการเงินระหว่างประเทศดำเนินการ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว
โดยอาศัยการสร้างความมั่นคงของการแลกเปลี่ยนเงินตรา การทำให้การแลกเปลี่ยน
เงินตราทำได้โดยเสรี และการสร้างสภาพคล่องตัวระหว่างประเทศ^{๓๓๘}

กองทุนการเงินระหว่างประเทศสร้างความมั่นคงของการแลกเปลี่ยนเงินตรา
โดยการควบคุมอัตราแลกเปลี่ยนโดยใช้วิธี

๑. กำหนดค่าเสมอภาคของเงินโดยเปรียบเทียบกับมูลค่าของทองคำ
จำนวนหนึ่ง ทั้งนี้โดยมีการกำหนดราคามาตรฐานของทองคำ^{๓๔๐} หรือใช้วิธีกำหนด
ค่าเสมอภาคของเงิน โดยเทียบกับเงินดอลลาร์ของสหรัฐ เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม
ค.ศ. ๑๙๔๔^{๓๔๑}

^{๓๓๘} เรื่องเหล่านี้จะนำไปกล่าวโดยละเอียดในบทที่ ๓ ข้อ ๓.๒, ๓.๓ และ ๓.๔

^{๓๔๐} ราคามาตรฐานของทองคำที่เคยกำหนดกัน ก็เช่น ทองคำ
๑ เอวอน เท่ากับ ๓๕ เทรียสหรัฐ

^{๓๔๑} Art. IV, Sect. 1

๒. ความคุ้มครองการเปลี่ยนแปลงค่าเสมอภาคของเงินให้ทำได้เฉพาะที่จำเป็นเพื่อ
แก้ปัญหาดุลย์ชำระเงิน^{๓๔๒}

๓. เนื่องจากค่าเสมอภาคของเงินผูกพันอยู่กับค่าของทองคำไม่โดยตรง
ก็โดยอ้อม IMF จึงควบคุมการค้าทองคำของสมาชิก^{๓๔๓} และรักษามูลค่าของ
ทองคำที่กองทุน โดยกำหนดให้สมาชิกผู้ลดค่าของเงินคงชดเชยมูลค่าของเงินที่
ขาดหายไปเพราะการลดค่าด้วยเงินสกุลของตน^{๓๔๔}

กองทุนการเงินระหว่างประเทศทำให้การแลกเปลี่ยนของเงินเป็นไปโดยเสรี
โดยกำหนดให้สมาชิกหลีกเลี่ยงการจำกัดการแลกเปลี่ยนเงิน^{๓๔๕} และหลีกเลี่ยงการ
แลกเปลี่ยนเงินที่มีลักษณะเลือกปฏิบัติ และให้ข่าวสารแก่ IMF ในเรื่องการแลกเปลี่ยน
เงิน^{๓๔๖}

กองทุนการเงินระหว่างประเทศสร้างสภาพคล่องตัว (Liquidity)
ระหว่างประเทศ โดยการสร้างทรัพยากรขึ้นที่กองทุน โดย

๑. เรียกค่าสมาชิก (Subscription) จากสมาชิกเป็นทองคำ
ร้อยละ ๒๕ ของโควตา และเงินสกุลของประเทศอื่กร้อยละ ๗๕ รวมหมดทุกประเทศ
เก็บเข้าไว้ในบัญชีทั่วไป (General Account)

๒. สร้างสิทธิพิเศษถอนเงิน (Special Drawing Rights) ให้แก่
ประเทศสมาชิกโดยรวมไว้ในบัญชีสิทธิพิเศษถอนเงิน (Special Drawing Rights
Account)

^{๓๔๒} Art. IV, Sect. 5

^{๓๔๓} Art. IV, Sect. 2

^{๓๔๔} Art. IV, Sect. 8

^{๓๔๕} Art. VIII, Sect. 2

^{๓๔๖} Art. VIII, Sects. 3 and 5

๓. เงินจากสมาชิกประเทศ และจากแหล่งเงินอื่น เช่น กรณี

General Arrangements to Borrow และกรณีกองทุนน้ำมัน (Oil Facility) เมื่อสร้างทรัพยากรขึ้นแล้ว IMF ก็ให้สมาชิกประเทศอยู่ในกรณีปกติเพื่อแก้ภาวะขาดดุลชำระเงินระยะสั้น หรือเพื่อความจำเป็นอย่างอื่นเช่น เพื่อชดเชยรายได้ที่ขาดไปอันเนื่องมาจากราคาสินค้าขึ้นปฏุมของประเทศสมาชิกผู้คอยพัฒนาตกต่ำมากหรือเพื่อตั้งกองทุนฉุกเฉินที่ทันสมัยสำหรับสินค้าขึ้นปฏุมหรือเพื่อแก้ปัญหาขาดดุล เนื่องจากราคาน้ำมันปิโตรเลียมถีบตัวสูงขึ้นมาก

๓.๔ ลักษณะทางกฎหมายของบทบัญญัติแห่งข้อตกลง ฯ

๓.๔.๑ ส่วนประกอบของบทบัญญัติ ฯ บทบัญญัติแห่งข้อตกลง ฯ ประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ที่ส่วนควบกันคือ บทบัญญัติแห่งข้อตกลง ฯ (Articles of Agreement) ตาราง (Schedule) ซึ่งโดยลักษณะเป็นส่วนหนึ่งของบทบัญญัติแห่งข้อตกลง ฯ และอุบายบทบัญญัติ ฯ ระเบียบ (By - laws) กฎและข้อบังคับ (Rules and Regulations)

บทบัญญัติแห่งข้อตกลง ฯ เดิมบทบัญญัติ ฯ มีเพียง ๒๐ Art. แต่ต่อมาได้เพิ่มเรื่องสิทธิพิเศษถอนเงิน เมื่อปี ค.ศ. 1969 อีก ๑๒ Art. รวมเป็น ๓๒ Art. ทั้งนี้ไม่รวม Introductory Article อีกหนึ่ง ซึ่งการแก้ไขครั้งนั้นนอกจากจะให้สอดคล้องกับการเพิ่มเติมเรื่องสิทธิพิเศษถอนเงินแล้ว ยังมีการแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับความเห็นที่ความควบ เช่นการแก้ไข Art. I (V) และการเพิ่มเติม Art. 5, Sect. 3 (c) และ (d) เป็นต้น บทบัญญัติแห่งข้อตกลง ฯ จำแนกออกได้เป็นสี่จำพวกคือ กล่าวถึงวัตถุประสงค์ ความผูกพันหรือหน้าที่ของสมาชิก ประโยชน์ที่ได้รับจากกองทุนและการบริหารกองทุน^{๓๔๗}

ตาราง มีลักษณะเป็นส่วนหนึ่งของบทบัญญัติ ฯ โดยเป็นความต่อบทบัญญัติ ฯ เมื่อเริ่มใช้ความตกลงนั้นมีตาราง A ถึงตาราง E แต่ปัจจุบันมีตาราง F ถึง I มาต่อบทควบ ความที่บัญญัติไว้ในตารางมีเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

๓๔๗

- ๑. ตาราง A บัญชีถึงขนาดของโควตาเริ่มแรกของสมาชิกดั้งเดิม
- ๒. ตาราง B มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการที่สมาชิกซื้อคืนซึ่งเงินสกุลของตน

จากกองทุน

- ๓. ตาราง C เกี่ยวกับการเลือกตั้งกรรมการบริหาร
- ๔. ตาราง D เป็นเรื่องการระดมบัญชีของสมาชิกผู้กำลังจะถอนตัวออกไป
- ๕. ตาราง E เกี่ยวกับการดำเนินการเพื่อการชำระบัญชีกองทุน
- ๖. ตาราง F (Designation) เกี่ยวกับการกำหนดขนาดของ SDR

ที่สมาชิกต้องถือ

- ๗. ตาราง G เป็นเรื่องการกลับคืนไปถือ SDR ตามจำนวนที่ได้รับมอบ

หรือการปรับสถานะ (Reconstitution)

- ๘. ตาราง H เกี่ยวกับการหยุดไม่เข้ามีส่วนในบัญชีสิทธิพิเศษถอนเงิน
- ๙. ตาราง I เป็นเรื่องการดำเนินการเพื่อการชำระบัญชีสิทธิพิเศษ

ถอนเงิน

ระเบียบ เป็นสิ่งที่มีขึ้นโดยอาศัยอำนาจและเพื่อประกอบบทบัญญัติแห่ง
 ข้อตกลง ฯ และต้องตีความให้สอดคล้องกับข้อตกลง ฯ ในกรณีที่มีความใดในระเบียบ
 ขัดกับบทบัญญัติ ฯ หรือข้อกำหนดใดในตัวข้อตกลง ฯ ให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งข้อตกลง ฯ
 มีผลเหนือกว่า ระเบียบในัจจุบันมีอยู่ ๒๖ ข้อ ซึ่งกล่าวถึงการดำเนินการภายใน
 ขององค์การ IMF ๓๘๘

๓๘๘

ถูกรายละเอียดได้จากจุลสาร International Monetary Fund:

By - Laws, Rules and Regulations

ปัจจุบันออกมาแล้ว ๑๒ ครั้ง

กฎและข้อบังคับ^{๓๔๘} มีขึ้นเพื่อเสริมบทบัญญัติ ฯ และระเบียบ เกิดขึ้น โดยการลงมติของคณะกรรมการผู้ว่าการมิได้มีขึ้นเพื่อแทนบทบัญญัติของบทบัญญัติ แห่งข้อตกลง ฯ หรือระเบียบ กฎและข้อบังคับมีขึ้นเพื่อจัดให้มีกฎ วิธีการ ข้อบังคับ และการตีความ ทั้งนี้เพื่อการปฏิบัติตามที่จำเป็นและที่ควรจะมี เพื่อดำเนินการใน เรื่องความมุ่งหมายและอำนาจที่มีอยู่ในข้อตกลง ฯ ตามที่เสริมไว้โดยระเบียบ ตามบทบัญญัติของกฎและข้อบังคับขัดกับบทบัญญัติของข้อตกลง ฯ หรือระเบียบ ในที่นี้ว่าข้อตกลงและระเบียบมีอำนาจเหนือ และควรมีการแกกฎและข้อบังคับตามความ เหมาะสม^{๓๕๐} การเพิ่มและการเปลี่ยนกฎและข้อบังคับ ให้ทำเมื่อประสพการณ์ชี้ให้เห็นปัญหาใหม่ หรือแนะให้มีการแก้ไขในวิธีการที่ทำกันมาแล้ว^{๓๕๑} ปัจจุบันมีกฎและ ข้อบังคับ A ถึง R โดยที่กฎและข้อบังคับบางข้อยังแบ่งขอยกลงไปอีก ความบัญญัติ ของกฎและข้อบังคับก็เป็นเรื่องการค้าเนกิจการภายในของกองทุนเช่นเดียวกับระเบียบ

๓.๔.๒ ผลของการเข้าเป็นสมาชิกของกองทุน Art. XX, Sect. 2 (a)
 "รัฐบาลผู้ใดลงนามในข้อตกลง ฯ นี้จะมอบไว้กับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาซึ่งเอกสารที่มีข้อกำหนดว่ารัฐบาล (ผู้ลงนาม) ใ้รับข้อตกลง ฯ นี้ โดยสอดคล้องกับกฎหมาย ของตน และใ้ดำเนินการทุกชั้นที่จำเป็นเพื่อทำให้รัฐบาลนั้นสามารถปฏิบัติตามข้อผูกพัน ของตนภายใต้ความตกลง ฯ นี้"^{๓๕๒} Art. XX Sect. 2 (a) นี้ทำให้รัฐต้องทำให้ กฎหมายภายในของตนสอดคล้องกับข้อตกลง ฯ ก่อนที่จะรับข้อตกลง ฯ ไม่วาควยการ รับบทบัญญัติแห่งข้อตกลง ฯ เป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายภายใน หรือโดยการตรากฎหมาย รับรองพันธะตามข้อตกลง ฯ^{๓๕๓} และบทบัญญัติดังกล่าวยังเป็นแหล่งที่ให้อำนาจในการ

^{๓๔๘} ฎรายละเอียคใ้จาก Ibidem

^{๓๕๐} Rules and Regulations, A - 1

^{๓๕๑} Rules and Regulations, A - 2

^{๓๕๒} การ เสนอเขียนเพิ่มขึ้นเอง

^{๓๕๓} Lufricht 1, pp. 1๕ - 11

กำหนดกฎที่ใช้แก่ทุกสมาชิกของกองทุน คือมีผลเป็นการจัดตั้งแผนการซึ่งกำหนดหน้าที่
อย่างละเอียดละออแก่รัฐผู้เข้าร่วมเป็นฝ่าย และทำให้มีข้อจำกัดต่อเอกสารในเรื่อง
เงินตรา ในลักษณะรูปรอยเดียวกัน^{๓๕๔} และมีผลเป็นการใช้หลักนิติธรรม (Rules of
Law) ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศด้านการเงิน ที่แต่เดิมเคยถือว่าเป็น
เป็นเรื่องที่อยู่ในขอบอำนาจของรัฐโดยแท้^{๓๕๕} แต่ก็ยังมีผู้เห็นว่า^{๓๕๖} หน้าที่ของสมาชิก
ในกองทุนหาได้เหมือนกันหมดทุกประการไม่ซึ่งจะโคกลาวต่อไป

๑. หน้าที่ที่เหมือนกันของสมาชิก หน้าที่ของสมาชิกกองทุนที่มีอยู่ใน
บทบัญญัติ ๖ เดิมที่มีอยู่ในขณะที่ตนเข้าเป็นสมาชิกหรือข้อตกลง ๖ ที่แก้ไข^{๓๕๗} ตลอดจน
ความผูกพันอื่นที่เกิดขึ้นโดยอาศัย Art. XX, Sect. 2 (a) อาจสรุปได้ดังนี้

ก. หน้าที่กระทำการร่วมกับกองทุน ๖ (Collaboration)
คือร่วมมือกับกองทุนในการรักษาความมั่นคงและความเป็นระเบียบในเรื่องการแลกเปลี่ยน

^{๓๕๔} Mann, เชิงอรรถ ๒๔๑ ขางตน, หน้า ๒๒๔

^{๓๕๕} Joseph Gold, The International Monetary Fund and International Law: An Introduction, IMF Pamphlet Series, No. 5 (Washington D.C.: International Monetary Fund) หน้า ๑๐ ต่อไปจะเรียกว่า Gold 1.

^{๓๕๖} Hans Aufricht, The Fund Agreement: Living Law and Emerging Practice, Princeton Studies in International Finance, No. 23 (New Jersey: Princeton University 1969), pp. 6 - 10-
ต่อไปจะเรียกว่า Aufricht 2

^{๓๕๗} Introductory Article (i)

เปลี่ยนเงิน ๓๕๘

ข. หน้าที่ในเรื่องอัตราแลกเปลี่ยน คือตกลงกับกองทุนในการกำหนด^{๓๕๘} และเปลี่ยนแปลง^{๓๖๐} ค่าเสมอภาคของเงินสกุลของตน ตลอดจนการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินที่เกี่ยวข้องกับเงินสกุลของตน ให้อยู่ในขอบที่กองทุนกำหนด^{๓๖๑}

๓๕๘

Art. I (iii) และ Art. IV, Sect. 4 (a) หน้าที่ดังกล่าวมีลักษณะเป็นความผูกพันตามกฎหมายไม่ใช่การวิงวอนเช่นกองทุนเคียวอง Art. IV, Sect. 4 (a) เพื่อกำหนดนโยบายให้ควบคุมการค้าของนอกกองทุนซึ่งใดราคาดีทั้งที่ไม่มีข้อห้ามชัดเจนในบทบัญญัติ ฯ โดยอาจจะเป็นการทำลายความมั่นคงของการแลกเปลี่ยน (ดู IMF Annual Report (1947), หน้า ๗๘ - ๗๙) และทำนองเดียวกันกองทุนเคยตัดสินว่าการใช้การคัดแปลงระบบอัตราแลกเปลี่ยนหลายอัตราโดยไม่ขออนุมัติกองทุนก่อน แม้จะอยู่ในระยะหัวเลี้ยวหัวตอก็ไม่อาจอ้างเอา Art. XIV ซึ่งยอมให้ปรับปรุงหรือใช้ขอจำกัดว่าด้วยการชำระเงินหรือโดยเงินเพื่อธุรกรรม ระหว่างประเทศกระแสรในบางกรณีมาใช้แก้ตัว กล่าวคือต้องขออนุมัติจากกองทุน เพราะเป็นเรื่องการร่วมมือในการรักษาความมั่นคงทางการแลกเปลี่ยนเงิน (ดู Decision No. 237 - 2 and attachment in Selected Decisions of the Executive Directors and Selected Documents (Washington, third issue, January 1965) pp. 84-91 ต่อไปจะเรียกว่า Selected Decision

๓๕๘

Art. XX, Sect. 4 และ Art. IV, Sect. 1

๓๖๐

Art. IV, Sect. 5.

๓๖๑

Art. IV, Sect. 3 และ 4 (b)

แต่มีข้อควรสังเกตุว่าการเปลี่ยนแปลงค่าเสมอภาคยังเป็นอธิปไตยของรัฐสมาชิก^{๓๖๖}
นอกจากนี้สมาชิกยังมีหน้าที่จัดให้มีอัตราแลกเปลี่ยนเพียงอัตราเดียว^{๓๖๗} เว้นแต่จะ
เขาชวยกเว้นระยะหัวเดียวหัวต่อ (Transitional Period) แต่สมาชิกก็ต้อง
เลิกระบบหลายอัตราโดยเร็วที่สุด^{๓๖๘}

ค. หน้าที่ในเรื่องการค้าทองคำ (Gold Transaction)

การค้าทองคำอาจมีผลกระทบต่อค่าเสมอภาคซึ่งผูกพันอยู่กับทองคำ บทบัญญัติ ฯ จึง
กำหนดหน้าที่ไม่ให้สมาชิกซื้อทองคำในราคาที่สูงกว่าค่าเสมอภาคบวกขอบที่กำหนด
หรือขายทองคำในราคาต่ำกว่าค่าเสมอภาคลบขอบที่กำหนด^{๓๖๙} ควรสังเกตุว่าสมาชิก
อาจขายในราคาสูงกว่าที่กำหนด (Premium sale) หรือซื้อต่ำกว่าราคาที่กำหนด
(Discount purchase) ควบคู่กันที่ผู้กรณียึดฝ่ายหนึ่งไม่ใช่สมาชิก^{๓๖๖}

^{๓๖๖} คือสมาชิกเจ้าของเงินสกุลนั้นเท่านั้นที่จะขอเปลี่ยนแปลงค่าเสมอภาคได้
(Art. IV, Sect. 5 (b)) แต่การเปลี่ยนแปลงทั้งที่กองทุนไม่เห็นด้วย จะทำให้สมาชิก
ไม่สามารถใช้ทรัพยากรของกองทุนไปได้อีกต่อไป

^{๓๖๗} Art. VIII, Sect 3

^{๓๖๘} Art. XIV, Sect. 2 และดูเรื่องการไม่ใช้หรือการไม่คิดแปลงระบบ
หลายอัตราในเชิงอรรถ ๓๕๘ ประกอบด้วย

^{๓๖๙} Art. IV, Sect. 2 สำหรับขอบที่กำหนดซึ่งเป็นเรื่องค่าใช้จ่ายใน
การค้าทองคำดู Rule F - 4

^{๓๖๖} เพราะถ้าผู้กรณียึดฝ่ายหนึ่งเป็นสมาชิกผู้กรณียึดนั้นก็ทำผิด Art. IV,
Sect. 2 การซื้อขายนั้น ๆ ก็เป็นการขัดต่อวัตถุประสงค์ประสงค์ของกองทุนในการรักษา
ความมั่นคงของอัตราแลกเปลี่ยน Gold เห็นว่าการค้าทองคำโดยองค์กรที่มีอำนาจ
หน้าที่ทางการเงิน การคลังของรัฐสมาชิกที่ซื้อทองคำเสมอภาคเป็นการที่ไม่ชอบด้วย
บทบัญญัติ ๖ - Gold 1, หน้า ๑๕

ง. หน้าที่ในการทำให้การชำระเงินระหว่างประเทศเป็นไปโดยเสรี
 รัฐมีหน้าที่ไม่ตั้งข้อจำกัดในเรื่องการชำระเงินหรือโอนเงินระหว่างประเทศเพื่อ
 ชุกรกรรม ระหว่างประเทศกระแส (Current international transaction)
 เว้นแต่กองทุนจะยินยอม^{๓๖๗} หรือเว้นแต่เมื่อกองทุนประกาศว่าเงินสกุลใดเป็นเงิน
 หายาก รัฐอาจตั้งข้อจำกัดการแลกเปลี่ยนเงินสกุลนั้นชั่วคราวหลังจากที่ไต่ทาร์กับ
 กองทุน^{๓๖๘} หรือเว้นแต่เมื่อประเทศนั้นยังมีการจัดแจงในระยะหัวเดียวหัวต่อ^{๓๖๙}
 หมายความว่ารัฐไม่อาจจำกัดหรือหน่วงเหนี่ยวโดยไม่จำเป็น หรือห้ามการชำระเงิน
 หรือโอนเงินระหว่างประเทศ เมื่อเป็นชุกรกรรมกระแส^{๓๗๐} แต่ทั้งนี้ไม่ห้ามรัฐ
 ตั้งข้อจำกัดในกรณีเป็นการโอนเงินทุนตราบนานการจำกัดนั้นไม่ทำให้การชำระเงิน
 หรือการโอนเงินในชุกรกรรมกระแสสาขาโดยไม่สมควรหรือถูกจำกัด^{๓๗๑} ข้อตกลง
 ใดให้คำนิยามชุกรกรรมระหว่างประเทศกระแสไว้อ่อนชวยกว้าง^{๓๗๒}

จ. หน้าที่ของรัฐสมาชิกในการซื้อเงินสกุลของตนกัน กล่าวคือสมาชิกจะ
 ต้องซื้อเงินสกุลของตนที่อยู่ในความครอบครองของสมาชิกอื่นถ้าสมาชิกอื่น (ผู้ครอบ
 ครอง) ร้องขอให้ซื้อ โดยอ้างว่าเป็นเงินที่ได้มาจากชุกรกรรมกระแส หรือจำเป็น

^{๓๖๗} Art. VIII, Sect. 2

^{๓๖๘} Art. VIII, Sect. 2 และ Art. VII, Sect. 3 (a) และ(b)

^{๓๖๙} Art. VIII, Sect. 2 และ Art. XIV, Sect. 2

^{๓๗๐} Gold 1, p. 16.

^{๓๗๑} Art. VI, Sect. 3

^{๓๗๒} Art. XIX (i) บัญญัติว่า "ก็อเซมว่า (and includes, without limitation)..."

ต้องมีการเปลี่ยนกลับคืน (Conversion) เช่นว่าจำเป็นเพื่อการจ่ายสำหรับชำระ
กรรมกระแสร์ สมาชิกผู้ซื้ออาจเลือกจ่ายด้วยเงินสกุลของผูรองขอ หรือจ่ายด้วย
ทองคำ^{๓๑๓}

แต่ในทางปฏิบัติไม่มีการใช้วิธีการนี้เพราะตลาดแลกเปลี่ยนเงินมีอยู่ทั่วไป
และเข้มแข็งมาก และเกมส์หรัก็ยอมเอาทองคำแลกเงินเหรียญของตนอยู่แล้ว และ
คู่แข่งทำให้การของเงินสกุลสำรอง (Reserve currency) ตกต่ำตาตองคอยให้มีการ
เปลี่ยนคืนซึ่งเงินของตนโดยไรทรัพยากรของกองทุน^{๓๑๔}

แต่หน้าที่ซื้อเงินสกุลของตคนก็มีขอยกเวนอยู่หาประการ^{๓๑๕}

ฉ. หน้าที่ต้องไม่เลือกปฏิบัติในเรื่องการชำระหรือการโอนเงินสำหรับ
ธุรกรรมระหว่างประเทศกระแสร์ คือ มีหน้าที่ไม่ใชขอตกลง (Arrangement)
ที่มีลักษณะเลือกปฏิบัติ หรือใช้อัตราแลกเปลี่ยนหลายอัตรา เว้นแต่จะมีบัญญัติยกเวน
ในขอตกลง ฯ หรือได้รับอนุมัติจากกองทุน^{๓๑๖} ถ้ามีวิธีปฏิบัติเช่นว่าอยู่ก็ต้องหาหรือ
กองทุนเพื่อเลิกโดยเร็ว เว้นแต่จะเข้ากรณีอยู่ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ ก็ต้องเลิกโดย
ปฏิบัติตาม Art. XIV, Sect. 4^{๓๑๗}

^{๓๑๓} Art. VIII, Sect. 4

^{๓๑๔} Gold 1, p. 17

^{๓๑๕} กู Art. VIII, Sect. 4 (b)

^{๓๑๖} ในทางปฏิบัติกองทุนไม่อนุมัติการเลือกปฏิบัติและยังคัดค้านด้วย
แม้ว่าผู้ขอจะมีอำนาจทำโลกตามบทบัญญัติแห่งขอตกลง ฯ กู Decisions No.

201 - (53/29), 433 - (55/42), 955 (59/45) ใน Selected Decisions,
หน้า ๗๖ - ๘๑

^{๓๑๗} Art. VIII, Sect. 3

๒. สิทธิและหน้าที่ที่ต่างกัน แม้ว่า Gold จะเห็นว่าการเข้าเป็นสมาชิก กองทุนจะทำให้สมาชิกมีหน้าที่เหมือนกันดังกล่าวข้างต้นแล้วก็ตาม แต่ Aufricht^{๓๗๘} ก็ชี้ให้เห็นว่ามีหลายกรณีที่มีสิทธิและหน้าที่ของสมาชิกต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน คือ

ก. ความแตกต่างระหว่างสมาชิกดั้งเดิมกับสมาชิกใหม่ สมาชิกใหม่ ที่เขาเป็นสมาชิกกองทุนหลังวันที่ ๓๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๕^{๓๗๙} ต้องอยู่ใต้ออกกำหนด ที่กองทุนกำหนดขึ้น^{๓๘๐} ซึ่งอาจจะต่างจากบทบัญญัติในข้อตกลง ฯ

ข. ความแตกต่างระหว่างสมาชิกที่เลือกใช้วิธีการในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ (Art. XIV) กับสมาชิกที่เลือกมีสิทธิหน้าที่เต็ม (Art. VIII) สมาชิกตาม Art. XIV^{๓๘๑} ได้รับความยกเว้นจากข้อผูกพันตาม Art. VIII, Sect. 2 และ 3 คือไม่ต้องผูกพันที่จะช้อนุมัติจากกองทุนเมื่อใช้ข้อจำกัดบางอย่าง เกี่ยวกับวิธีการแลกเปลี่ยนเงินหรือใช้อัตราหลายอัตรา (Multiple currency practice) หรือมีข้อตกลงในเรื่องการแลกเปลี่ยนเงินที่เป็นการเลือกปฏิบัติ หรือไม่ต้องเปลี่ยนคืน เงิน สกของคนที่ชาติอื่นถืออยู่ กล่าวคือ Art. XIV, Sect. 2 ให้อำนาจสมาชิก ประเภทนี้ ที่จะคงไว้หรือปรับตามเหตุแวดล้อมซึ่งข้อจำกัดเกี่ยวกับการชำระและโอนเงิน ในธุรกรรมระหว่างประเทศกระแสนั้น ส่วนสมาชิกที่มีหน้าที่เต็มตาม Art. VIII คงต้องปฏิบัติตาม Art. VIII ทุกประการ

^{๓๗๘} Aufricht 2, pp. 6 - 10

^{๓๗๙} Art. II, Sect. 1 และ Art. XX, Sect. 2 (e)

^{๓๘๐} Art. II, Sect. 2 การรับสมาชิกใหม่ทำโดยมติของคณะกรรมการ
ผู้ว่าการ

^{๓๘๑} คือสมาชิกที่เลือกจะใช้วิธีการพิเศษในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อและได้แจ้งให้
กองทุนทราบ (Art. XIV, Sects. 2, 3)

ค. ความแตกต่างระหว่างสมาชิกที่ไ้รับอนุมัติจากกองทุนว่าไ้รับ การยกเว้นจากความผูกพันบางประการกับสมาชิกปกติ ความแตกต่างนี้เกิดจากการที่ กองทุนอนุมัติให้สมาชิกบางประเทศไ้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามข้อผูกพันซึ่งหากไม่มี การอนุมัติเช่นว่า การกระทำของสมาชิกนั้นจะเป็นการผิดบทบัญญัติแห่งข้อตกลง ๑ ตัวอย่างเช่น Art. VIII, Sect. 2 (a)

ง. ความแตกต่างระหว่างสมาชิกที่มีคะแนนเสียงมากกับสมาชิกที่มี คะแนนเสียงน้อย เนื่องจากกองทุน ๑ ใช้ระบบการออกเสียงตามน้ำหนัก (Weighted Voting) คือสมาชิกที่ถือหุ้นในกองทุนมากก็มีเสียงมาก จึงเป็นผลให้สมาชิกที่มี คะแนนเสียงมากอาจใช้สิทธิที่สมาชิกที่มีคะแนนเสียงน้อยไม่มีทางใช้ได้ นั่นคือสิทธิ ยับยั้ง เพราะมติในเรื่องสำคัญของกองทุนต้องใช้คะแนนเสียงข้างมากพิเศษ^{๓๘๖}

๓.๕.๓ การตีความ การตีความของข้อตกลง ๑ มีลักษณะที่เด่นในแง่ ของกฎหมายระหว่างประเทศ กล่าวคือ กองทุนมีอำนาจเด็ดขาดในการตีความ โดยที่ การตีความนั้นถึงที่สุดก็ในกองทุนนั่นเอง แต่มีปัญหาในเรื่องเทคนิคที่ใช้ในการตีความ เพราะกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมืองเกี่ยวกับเรื่องเงินเป็นเรื่องที่ยังใหม่ อยู่มาก และนอกจากการตีความแล้ว กองทุนยังให้ความเห็นปรึกษาแก่ผู้ขอความเห็น ปรึกษา เชนรัฐบาล ภาคภายใน และองค์กรระหว่างประเทศอื่น ๆ โดยเฉพาะ GATT (สำหรับความเห็นปรึกษาที่ให้แก่ GATT ในเรื่องภาวะดุลยชำระเงิน กับการจำกัดควยจำนวน จะนำไปกล่าวในบทที่ ๓. ข้อ ๓.๓.๓ บทบาทของกองทุน และบทบัญญัติแห่งข้อตกลง ๑ ในด้านการจำกัดควยจำนวนตามความตกลงทั่วไปว่าควย พิกัดศุลกากร และการค้า)

๑. อำนาจเด็ดขาดในการตีความ ตามบทบัญญัติ๑ กองทุนมีอำนาจเด็ดขาด ในการตีความครั้งที่บัญญัติไว้ใน Art. XVIII (a) ว่า

^{๓๘๖} คุรายละเอียดใน ข้อ ๓.๕.๕ เรื่องการออกเสียงตามน้ำหนัก

ปัญหาใจของการตีความบทบัญญัติของข้อตกลง ฯ ที่เกิดขึ้นระหว่างสมาชิกกับกองทุน หรือระหว่างสมาชิกของกองทุน จะคงส่งให้แก่คณะกรรมการบริหารเพื่อตัดสิน และถ้าปัญหานั้นมีผลกระทบต่อสมาชิกใดที่ไม่มีอำนาจแต่งตั้งกรรมการบริหารคนหนึ่ง สมาชิกนั้นก็จะมีสิทธิเข้าร่วมโดยสอดคล้องกับ Art. XII, Sect. 3 (j)

การตีความของคณะกรรมการบริหารถึงที่สุด เว้นแต่สมาชิกจะขอภายในสามเดือน ให้คณะกรรมการผู้ว่าการทบทวนและความเห็นของคณะกรรมการผู้การนี้ยอมถึงที่สุด^{๓๘๓} แต่ *Aufricht* ว่าในทางปฏิบัติแล้วไม่มีสมาชิกขอให้ทบทวน^{๓๘๔} อย่างไรก็ตามการตีความของกองทุนไม่ได้มีอยู่แต่เฉพาะกรณีตาม Art. XVIII (a) เท่านั้น ยังมีมติของคณะกรรมการบริหารที่ตีความบทบัญญัติในข้อตกลง ฯ โดยไม่ได้อาศัย Art. XVIII และมีการตีความของเจ้าหน้าที่ของกองทุนโดยการให้ความเห็นและการตีความอาจทำได้โดยการขยายความของข้อตกลง ฯ โดยอาศัยระเบียบ กฎ และข้อมบังคับของกองทุน^{๓๘๕}

๒. การตีความโดยมติเชิงตีความของคณะกรรมการบริหาร แม้ว่า การตีความข้อตกลง ฯ โดยมติของคณะกรรมการบริหาร จะถือว่าเสร็จเด็ดขาด แต่ก็มีความเห็นว่าอาจมีการตีความอีกชั้นหนึ่งได้^{๓๘๖}

^{๓๘๓} Art. XVIII (b)

^{๓๘๔} *Aufricht* 2, p. 16

^{๓๘๕} Joseph Gold, Interpretation by the Fund, IMF.

Pamphlet Series, No. 11 (Washington D.C. International Monetary Fund), หน้า ๑๔ - ๑๖ ต่อไปจะเรียกว่า Gold 2.

^{๓๘๖} *Aufricht* 2, p. 16.

และอาจเพิ่มเติมโดยมติของคณะกรรมการบริหารที่ออกมาภายหลัง^{๓๘๗} และน่าเชื่อว่า
 คดีที่ว่า กฎที่ออกมาหลังมีอำนาจเหนือกฎที่ออกก่อน ย่อมนำมาใช้กับมติเดิมที่ความของ
 คณะกรรมการบริหาร^{๓๘๘} ตัวอย่างเช่น มติที่ ๗๑ - ๒ (๒๖ กันยายน ค.ศ. ๑๙๘๖)
 กำหนดให้ทรัพย์สินของกองทุนเพื่อแลกเปลี่ยนสกุลยวาระเงิน แก้มติที่ ๑๒๓๘ -
 (๖๑/๘๓) (๒๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๖๑) ขยายความว่าไม่ห้ามการใช้ทรัพย์สินของ
 กองทุน เพื่อการโอนเงินทุนที่สอดคล้องกับบทบัญญัติของข้อตกลงฯ รวมทั้ง Art. VI^{๓๘๙}
 นอกจากนี้ยังอาจมีมติที่ออกมาเพื่อแก้ไข^{๓๙๐} หรือที่ยกเลิกมติเดิม^{๓๙๑}

๓. การพิจารณาคำอุทธรณ์ของสมาชิก เมื่อสมาชิกอุทธรณ์ความเห็นของ
 คณะกรรมการบริหารต่อคณะกรรมการผู้ว่าการแล้ว คณะกรรมการผู้ว่าการจะมอบเรื่อง
 ให้แก่คณะกรรมการที่ความของคณะกรรมการผู้ว่าการ ซึ่งสมาชิกแต่ละคนของ
 คณะกรรมาธิการนี้มีคะแนนเสียงหนึ่งคะแนน คณะกรรมการผู้ว่าการจะกำหนดสมาชิก
 วิธีการดำเนินการ คะแนนเสียงข้างมากของคณะกรรมการ^{๓๙๒}

^{๓๘๗}
Ibidem.

^{๓๘๘}
Ibidem.

^{๓๘๙}
 ฎ Selected Decision หน้า ๘๘

^{๓๙๐}
 Decision No. 2192 (66/81) of September 20, 1966,

"Compensatory Financing of Export Fluctuations: Amendment of 1963,
 Decision" IMF Annual Report (1967) , p. 159 - 161

^{๓๙๑}
 Aufrecht 2, p. 17

^{๓๙๒}
 ทรายเทา ๑๐ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๘๕ ยังไม่ได้กำหนด ฎ By-Laws,
 Rules and Regulations, Thirty - Second Issue, หน้า ๑๖

มติของคณะกรรมการจัดการให้ถือเป็นมติของคณะกรรมการผู้ว่าการ เว้นแต่คณะกรรมการผู้ว่าการจะลงมติด้วยคะแนนเสียงข้างมากแปดสิบห้าเปอร์เซ็นต์ของคะแนนเสียงทั้งหมดว่าเห็นเป็นอย่างอื่น แต่ในระหว่างคอยฟังความเห็นของคณะกรรมการผู้ว่าการนี้ สมาชิกอาจทำคามที่เห็นว่าจำเป็นตามมติของคณะกรรมการบริหาร^{๓๘๓}

๔. การตีความเมื่อมีความเห็นไม่ตรงกันนี้ในกรณีสมาชิกผู้ถือหุ้นในกรณีชำระบัญชี เมื่อมีความเห็นไม่ตรงกันระหว่างกองทุนกับสมาชิกในกรณีดังกล่าวข้างต้นต้องส่งเรื่องไปดำเนินการด้วยวิธีอนุญาโตตุลาการ โดยมีอนุญาโตตุลาการสามคน คือแต่ละฝ่ายตั้งหนึ่งคน คนที่สามตั้งโดยประธานของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ เว้นแต่กรณีที่จะตกลงกันเป็นอย่างอื่น^{๓๘๔}

๕. แนวความคิดที่ใช้ในการตีความ บทบัญญัติแห่งข้อตกลง ฯ เป็นเอกสารทางกฎหมายที่มุ่งควบคุมกิจการของรัฐในด้านการเงินและเศรษฐกิจ ร่างขึ้นโดยนักกฎหมายและนักเศรษฐศาสตร์ด้วยกัน จึงเต็มไปด้วยถ้อยคำทางเศรษฐศาสตร์ และทำให้มีการตีความที่เป็นแบบฉบับของมันเองโดยเฉพาะ^{๓๘๕} การตีความโดยใบคำหนึ่งถึงลักษณะในทางเศรษฐกิจของข้อบัญญัติ ฯ ทำให้เกิดผลเสีย เช่นกรณีคดี Banco do Brasil, SA. v. AC. Israel Commodity Co., Inc., et. al. 239 N.Y.S. 2d 872 (1963) ศาลอุทธรณ์นิวยอร์กตีความ Art. VIII, Sect. 2(b) ในความเห็นนอกประเด็น (Obiter dictum) ไม่ยอมรับความเห็นที่ว่า หลักเกณฑ์ในการกำหนดว่าสัญญาว่าด้วยการแลกเปลี่ยนเกี่ยวข้องกับเงินสกุลของสมาชิกก็ถือว่าสัญญาเหล่านั้นมีผลกระทบต่อทรัพยากร เพื่อแลกเปลี่ยนของสมาชิกหรือไม่

^{๓๘๓} Art. XVIII (b)

^{๓๘๔} Art. XVIII (c) วิธีการนำไปใช้กับกรณีของสิทธิพิเศษก่อนเงินค้ำ

By - Laws, Sect. 24

^{๓๘๕} Gold 2, p. 16

(ทั้งที่เป็นเรื่องความคิดทางเศรษฐศาสตร์หรือความมั่นคงของเงินสกุลได้รับผลกระทบจากทรัพยากรเพื่อการแลกเปลี่ยนที่เงินทุนเงินนั้นอยู่ถูกกด (drain) ออกไป)

๖. เทคนิคที่ใช้ในการตีความ Aufrecht ^{๓๕๖} โคสรูปเทคนิคที่ควรใช้ในการตีความข้อบัญญัติ ฯ คือ

ก. การตีความตามข้อความ (Textual Approach) ซึ่งความเห็นของคณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศแห่งสหประชาชาติก็คล้ายตามความคิดนี้ที่ว่า "ต้องถือว่าข้อความเป็นการแสดงออกที่แท้จริงของเจตนาของคู่กรณี คือไม่สาวไปถึงเจตนาของคู่กรณีที่มีมาแต่คน" แต่การตีความตามข้อความก็ต้องคำนึงว่าถ้าคำมีความหมายพิเศษ ก็ความหมายทางเทคนิคและถ้าพิจารณาจากถ้อยคำในสนธิสัญญาเห็นได้ว่าคู่กรณีมีเจตนาให้ความหมายเช่นนั้น ก็ให้คำนั้นมีความหมายเช่นนั้น และคณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศ ฯ ยังเห็นว่าควรคำนึงถึงความตกลงระหว่างคู่กรณี และวิธีปฏิบัติในการใช้ความตกลง ฯ บรรดาที่มีในภายหลัง ตลอดจนหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และอาจนำมาใช้กับความสัมพันธ์ของคู่กรณี ก็ควรได้รับการหยิบยกขึ้นพิจารณา

ข. การใช้หลักเกณฑ์ทั่วไป เช่นกฎที่ออกโดยผู้มีอำนาจเห็นอกว้ายอมมีผลเห็นอกกว่า กฎที่เกินมีผลเห็นอกทั่วไป กฎที่สร้างในภายหลังมีผลเห็นอกที่สร้างขึ้นก่อน เป็นต้น

ค. การใช้งานเตรียมการ (Travaux préparatoires) งานเตรียมการของข้อบัญญัติ ฯ มีอยู่มากตั้งแต่กลางแล้วในหัวข้อที่ว่าด้วยประวัติของ IMF และบทบัญญัติแห่งข้อตกลงว่าด้วยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ แต่เนื่องจากไม่มีบันทึก (Minute) ของการประชุม Bretton Woods คงมีแค่ว่ารายงานผลการประชุม (Proceedings) และเนื่องจากการประชุมเพื่อทำบทบัญญัติแห่งความตกลง ฯ นั้นมีมากครั้งทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ทั้งที่ลับและเปิดเผย การใช้งาน

^{๓๕๖}
Aufrecht 2, pp. 11 - 15

เตรียมการเพื่อตีความบทบัญญัติ ฯ จึงเป็นสิ่งที่ทำได้ยากและไม่สมบูรณ์

นอกจากเทคนิค ๓ ประการดังกล่าวแล้ว Gold ^{๓๔๗} ยังเห็นว่าจำเป็นต้องใช้กฎหมายเอกรณภายในและการเทียบเคียง (Analogies) มาใช้ เพราะกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมืองที่เกี่ยวกับเรื่องเงินนั้นมีอยู่น้อยมาก และบางครั้งโดยอาศัยวิธีการ เปรียบเทียบกฎหมายอาจสามารถค้นกรองหลักเกณฑ์และความคิดที่เหมือน ๆ กันจากระบบกฎหมายต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้เกิดความเห็นร่วมในหมู่กรรมการบริหาร และสมาชิกของกองทุน แต่ควรคำนึงด้วยว่า บทบัญญัติบางเรื่องในบทบัญญัติ ฯ เป็นเรื่องที่มีเอกลักษณ์ จึงไม่อาจเทียบเคียงกฎหมายภายในมาใช้ตีความเรื่องนั้น

๓.๔.๔ การแก้ไขข้อตกลง ฯ ตาม Art. XVII (a) สมาชิก ผู้ว่าการ หรือคณะกรรมการบริหารอาจแจ้งขอแก้ไขข้อบัญญัติ ฯ ไปยังประธานของคณะกรรมการผู้ว่าการ ซึ่งจะนำเรื่องแจ้งกรรมการผู้ว่าการ ซึ่งถ้าคณะกรรมการผู้ว่าการเห็นด้วย กองทุนก็จะส่งหนังสือเวียนหรือโทรเลขตามสมาชิกว่ายอมรับการแก้ไขที่เสนอหรือไม่ และเมื่อสามในห้าของสมาชิก และซึ่งมีคะแนนเสียงสี่ในห้ายอมรับ กองทุนก็จะแจ้งให้สมาชิกทราบ

ส่วน Art. XVIII (b) ไม่นำบังคับกรณี (a) ข้างต้น ต้องมีการยอมรับโดยทุกสมาชิกในการแก้ไขที่จะมุ่งเปลี่ยนแปลงสิทธิที่จะถอนตัวจากกองทุน (Art. XV, Sect. 1) บทบัญญัติ ฯ ห้ามแก้ไขโดยปราศจากความยินยอมของสมาชิกนั้น ๆ (Art. II, Sect. 2) บทบัญญัติห้ามแก้ไขสภาพของเงินสกุลของสมาชิกเว้นแต่ตามขอเสนอของสมาชิกนั้น (Art. IV, Sect. 5 (b))

สำหรับ Art. XVIII (c) นั้นการแก้ไขข้อตกลงสมาชิกทั้งหมดสามเดือนหลังจากที่มีการแจ้งเป็นทางการ เว้นแต่จะมีระยะเวลาที่สั้นกว่านั้นระบุไว้ในหนังสือเวียนหรือโทรเลข

จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นว่า ข้อตกลง ๗ นั้นมีลักษณะแก้ไขยาก กล่าวคือ กรณีตาม (b) นั้นต้องมีมติเอกฉันท์ และกรณีตาม (c) แม้ไม่ต้องมีมติเอกฉันท์ก็ยังคง การเสี่ยงจากสมาชิกจำนวนสามในห้า โดยต้องไต่คะแนนเสียงสี่ในห้าของคะแนนเสียง ทั้งหมด คือต้องได้ทั้งจำนวนสมาชิกและคะแนนเสียง การที่จะให้สอบถามความเห็นชอบ ของรัฐบาลสมาชิกโดยทางจดหมายเวียน หรือโทรเลขใดก็ไม่ทำให้การแก้ไขเขา ในทางเนื้อหาแต่อย่างใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องผ่านคณะกรรมการอนุภาพการ เสียก่อนแม้ว่าจะควยเสี่ยงข้างมากก็ตาม^{๓๘๘}

นอกจากลักษณะแก้ไขยากดังกล่าวแล้ว ยังมีเหตุอื่น ๆ ที่ทำให้ไม่มีการแก้ไข ขอบัญญัติความตกลง ๗ เพียงครั้งเดียว^{๓๘๘} กล่าวคือ การแก้ไขอาจทำได้ด้วยการตีความ ของคณะกรรมการบริหาร หรือควยการขยายความ (construction) โดยองค์กร ต่าง ๆ ในกองทุน หรือควยผลของบทบัญญัติในความตกลงระหว่างประเทศอื่น ๆ เช่น ความตกลงทั่วไปว่าควยพิทักษ์ศุลกากรและการค้า^{๔๐๐} นอกจากนี้ยังมีเทคนิคที่เรียกว่า การแตกต่างโดยไม่ต้องมีการแก้ไข^{๔๐๑} เช่น

^{๓๘๘} Art. XX, Sect. 5 (d)

^{๓๘๘} ๖
 ๓.๒.๒ การประชุม Bretton Woods และวิวัฒนาการของ
 บทบัญญัติ ๗ และ IMF หลังจากการประชุม Bretton Woods เรื่องวิวัฒนาการ
 หลังการประชุม Bretton Woods

^{๔๐๐}
 Aufricht 2, p. 66.

^{๔๐๑}
 Joseph Gold, Ch. 25, The Techniques of Response, in
 Horsefield, Vol II, PP. 575 - 578

ก. การเพิ่มจำนวนของกรรมการบริหารจากที่จะได้รับเลือกตั้ง โดยการลงคะแนนเสียงข้างมากสี่ในห้าของคณะกรรมการผู้ว่าการ^{๔๐๖} ซึ่งเป็นผลให้มีการเพิ่มจำนวนกรรมการบริหารจากสิบสองเป็นยี่สิบ ซึ่งเป็นเรื่องของการปรับจำนวนให้สมดุลง่ายใหญ่เข้าใหม่โดยอาศัยคะแนนเสียงเป็นเกณฑ์ ซึ่งเปิดช่องให้ชาติที่พึงได้เอกราชมีปากเสียงของตนเองในคณะกรรมการบริหาร การเพิ่มจำนวนคณะกรรมการบริหารยังพลอยให้ผลต้องแก่คะแนนเสียงในการเลือกตั้งกรรมการบริหารด้วย^{๔๐๗}

ข. กองทุนอาจเพิ่มหรือลดค่าธรรมเนียมที่เก็บจากสมาชิกผู้จ่ายเงิน สกุดอื่นจากกองทุนในช่วงระหว่างครึ่งถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ และอาจลดค่าธรรมเนียมเช่นว่าให้ต่ำกว่าครึ่งเปอร์เซ็นต์ ถ้าเป็นการซื้อด้วยส่วนทองคำ (Gold tranche purchase)^{๔๐๘}

ค. กองทุนอาจเปลี่ยนค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บจากสมาชิกที่มีเงิน สกุดของตนค้างอยู่ที่กองทุนเกินกว่าโควตาการเปลี่ยนค่าธรรมเนียมที่อาจทำด้วย คะแนนเสียงสามในสี่ของคะแนนเสียงทั้งหมด^{๔๐๕} การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมที่กล่าวถึงข้างต้นถือการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในอัตราที่เพิ่มขึ้นแบบเชิงเลขคณิต (Arithmetic mean) ที่ละครึ่งเปอร์เซ็นต์ โดยสัมพันธ์กับระยะเวลาที่นานขึ้น^{๔๐๖} และการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมตามแต่กองทุนเห็นสมควร เมื่อค่าธรรมเนียมที่เพิ่มขึ้นแบบเชิงเลขคณิต สูงขึ้นถึงห้าเปอร์เซ็นต์^{๔๐๗}

^{๔๐๖} Art. XII, Sect. 3 (b)

^{๔๐๗} Art. XII, Sect. 3 (d) และ Schedule c.

^{๔๐๘} Art. V., Sect. 8 (a)

^{๔๐๕} Art. V., Sect. 8 (e)

^{๔๐๖} Art. V., Sect. 8 (c)

^{๔๐๗} Art. V., Sect. 8 (d)

ง. กองทุนอาจเปลี่ยนค่าตอบแทน (Remuneration) ^{ที่ให้แก่}
 สมาชิก (เมื่อกองทุนถือเงินสกุลของสมาชิกไว้น้อย โดยคิดให้ ๑.๕ เปอร์เซ็นต์ของ
 ผลต่างระหว่างโควตาเจ้าคสิบหาเปอร์เซ็นต์ กับจำนวนที่น้อยกว่าที่กองทุนถืออยู่)
 ถ้าเป็นการเปลี่ยนอัตราระหว่างหนึ่งถึงสองเปอร์เซ็นต์ กองทุนทำได้ตามที่เห็นสมควร
 แต่อาจจะเปลี่ยนอัตราให้สูงกว่าสองเปอร์เซ็นต์ หรือต่ำกว่าหนึ่งเปอร์เซ็นต์ตวงได้รับ
 คะแนนเสียงสามในสี่ของคะแนนเสียงทั้งหมด

๓.๔.๕ การยกเว้นไม่ใช้ (Waiver) ในบทบัญญัติแห่งข้อตกลงกองทุน
 การเงินระหว่างประเทศ มีกรณียกเว้นไม่ใช้บทบัญญัติที่สำคัญอยู่ ๒ กรณี คือการไม่ใช้
 บทบัญญัติ ฯ ในกรณีระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ (Transitional Period) และการ
 ยกเว้นไม่ใช้เงื่อนไขใน Art. V, Section 3 (๓) แก่ประเทศที่พยายามไม่ใช้
 ทรัพยากรของกองทุน

๑. การยกเว้นไม่ใช้ในระยะเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อ ตาม Art. XIV ระยะ
 หัวเลี้ยวหัวต่อคือระยะหลังสงคราม สมาชิกอาจขอจำกัดในเรื่องการโอน หรือการ
 ชำระเงินระหว่างประเทศ ทั้งนี้โดยไม่ต้องคำนึงถึงข้อยกเว้นอื่นในความตกลง^{๕๐๘}
 ทั้งนี้ โดยต้องแจ้งแก่กองทุนว่าประสงค์จะไ้ประโยชน์นี้ และเมื่อเลิกใช้ประโยชน์^{๕๐๙}
 ลักษณะของระยะเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อคือระยะเวลาระหว่างการเปลี่ยนแปลงและปรับตัว
 และเมื่อมีกรณีสงสัยที่สมเหตุสมผล กองทุนจะยกประโยชน์ให้แก่สมาชิก^{๕๑๐}

^{๕๐๘}
 Sect. 2

^{๕๐๙}
 Sect. 3

^{๕๑๐}
 Sect. 5

ลักษณะนี้เอง Gold จึงเห็นว่าเป็นเรื่องของการหลีกเลี่ยงไม่บังคับใช้^{๔๑๑} แต่มี
ข้อสังเกตว่าสมาชิกผู้ใดรับการยกเว้นไม่ใช้ ต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของกองทุน
ตลอดไป และต้องยอมกลายข้อจำกัดเท่าที่จะทำได้คือ ถอนข้อจำกัด หรือในกรณี
ไม่มีข้อจำกัดก็ตกลงในเรื่องคุลยชำระเงินในลักษณะที่ไม่เป็นการระงับการที่สมาชิกนั้น
จะเข้าใช้ทรัพย์สินของกองทุน^{๔๑๒}

มีข้อสังเกตว่าการใช้วิธีการระยะเวลาหัวเดียวหัวต่อตาม Art. XIV,
Sect. 2 นั้น ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเวลาเพียงแต่กองทุนต้องทำรายงาน เมื่อครบ
สามปีนับแต่กองทุนเริ่มดำเนินการ (ก่อนนับจากมีนาคม ค.ศ. ๑๙๔๗) ว่ามีใครยังใช้วิธี
การนี้อยู่บ้าง และเมื่อครบห้าปีและแต่ละปีหลังจากนั้น สมาชิกผู้ยังใช้วิธีการนี้อยู่
ต้องหารือกับกองทุน และหากกองทุนเห็นว่าจำเป็นก็อาจส่งคำถามไปยังสมาชิก เพื่อหา
ทางเลิกข้อจำกัดใดเมื่อมีที่หาจะทำได้ หรือเลิกข้อจำกัดทั้งหมด ทั้งนี้สมาชิกมีเวลา
พอสมควรที่จะตอบ ซึ่งหากกองทุนเห็นว่าสมาชิกยื่นกรณที่จะใช้ข้อจำกัดที่ขัดต่อวัตถุประสงค์
ของกองทุน สมาชิกนั้นจะถูกจำกัดไม่ให้ใช้ทรัพย์สินของกองทุน^{๔๑๓} แต่ในทางปฏิบัติ
กองทุนไม่ค่อยสนใจเรื่องการใช้ข้อจำกัดการโอนเงิน ฯ และเมื่อกองทุนหันไปตรวจสอบ
การใช้อัตราแลกเปลี่ยนหลายอัตรา (เริ่มทำตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๔๗) สมาชิกหลายประเทศ
โดยเฉพาะประเทศลาตินอเมริกา เห็นว่ามีกการแบ่งพรรคแบ่งพวกอย่างไม่เป็นธรรม
ในเรื่องนโยบายของกองทุน เพราะมีการจำกัดแบบอื่นแต่กองทุนก็ไม่สนใจ อีกประการ
หนึ่งก็คือสมาชิกส่วนใหญ่ยังคงเอาประโยชน์จากวิธีการ ระยะหัวเดียวหัวต่อมาเป็น

^{๔๑๑}
Joseph Gold, Ch. 26, Some Characteristics of Operation,
in Horsefield, Vol. II, p. 583

^{๔๑๒}
Sect. 6.

^{๔๑๓}
Art. XIV., Sect. 4 และ Art XV, Sect. 2 (a)

เวลานานพอสมควร ก่อน ค.ศ. ๑๙๖๑ คงมีแต่แคนาดา คิวบา โคลัมเบีย เดนมาร์ก
กัวเตมาลา ไนจีเรีย ฮอนดูรัส เม็กซิโก ปานามา และสหรัฐอเมริกา ที่ยอมรับข้อผูกพันตาม
Art. VIII และในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ก็ยังมีอีก ๒๕ ประเทศที่ยังใช้วิธีการระยะหัวเดียว
หัวต่ออยู่^{๔๑๔} ปัจจุบันก็ยังมีอยู่ถึง ๔๕ ประเทศ เพราะประเทศที่เข้าใหม่ ๆ นิยมใช้
วิธีการระยะหัวเดียวหัวต่อ^{๔๑๕}

๒. การยกเว้นไม่ใช้เงื่อนไขใน Art. V, Sect. 3 (a) ตามปกติเมื่อ
สมาชิกผู้ซื้อเงินสกุลอื่นจากกองทุนต้องอยู่ใต้งื่อนไขใน Art. V, Sect. 3 (a) คือ

- ก. จำเป็นต้องซื้อเพื่อใช้เงินสกุลนั้นไปจ่ายในลักษณะที่ไม่ชักคอบ
บบัญญัติแห่งข้อตกลง ๆ
- ข. กองทุนยังไม่ใ้คงแจ้ว่าเงินสกุลที่จะซื้อนั้นขาดแคลน
- ค. ข้อควยสวนทองคำ หรือไม่ทำใ้กองทุนต้องถือเงินสกุลของผู้ซื้อ
เพิ่มขึ้นอีกกว่า ๒๕ เปอร์เซ็นต์ของโควตาของผู้ซื้อในรวม ๑๒ เดือน ก่อนการซื้อ
หรือเกินกว่า ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์ของโควตา
- ง. กองทุนยังไม่เคยกล่าวว้สมาชิกนั้นไม่มีสิทธิใช้ทรัพย์สินของ
กองทุน

แต่ถ้กองทุนเห็นสมควรอาจใช้ดุลยพินิจภายใต้ข้อกำหนดที่มิขึ้นเพื่อคุ้มครอง
กองทุน การยกเว้นไม่ใช้เงื่อนไขที่กล่าวแ่ดว้ข้างตน โดยเฉพาะเมื่อสมาชิกผู้ซื้อขึ้น

^{๔๑๔}
Magaret G. De Vries, Ch. 10 Exchange Restrictions:
The Setting, in Horsefield, Vol II, pp. 224 - 225

^{๔๑๕}
Principal Features of Member Countries: Restrictive
System in IMF, 25th Annual Report of Exchange Restriction (1974),
pp. 500 - 504

มีประวัติหลีกเลี่ยงไม่ใช้ทรัพยากรของกองทุนเป็นจำนวนมากหรือติดต่อกันไป ในการ
ให้การยกเว้นไม่ใช้ของค่านึงถึงความต้องการครั้งคราวหรือที่เดิมของผู้ขอขอยกเว้น
หรืออาจรับจำนำหรือเรียกให้จำนำเพื่อให้การยกเว้นไปใช้เช่นว่า^{๔๑๖}

๓.๔.๖ บทบัญญัติแห่งข้อตกลง ๖ มีผลใช้กับใคร รัฐเท่านั้นที่เข้าเป็นสมาชิก
ของกองทุนได้ หรือที่รัฐบาลเท่านั้นที่เป็นสมาชิกของกองทุนได้^{๔๑๗} แต่ชُر กรรมระหว่าง
รัฐบาลกับกองทุนเรื่องการซื้อขายเงินหรือทองคำนั้นต้องทำมากระหว่างการคลัง
ธนาคารกลาง กองทุนเพื่อการทำให้มั่นคงหรือหน่วยงานทางการคลังอื่นที่เหมือนกัน^{๔๑๘}
และรัฐสมาชิกต้องไม่รวมมือในวิธีปฏิบัติหรือติดต่อเอง หรือยอมให้หน่วยงานทางการคลัง
ของตนตามกล่าวข้างต้นทำการติดต่อกับรัฐที่ไม่ใช่สมาชิกหรือคนในรัฐนั้น ถ้าเป็นการ
ฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งข้อตกลง ๖ หรือความมุ่งหมายของกองทุน และต้องรวมมือกับกองทุน
เพื่อใช้มาตรการที่เหมาะสมในดินแดนของตนเพื่อป้องกันการทำชُر กรรมกับรัฐที่ไม่ใช่
สมาชิกหรือบุคคลในดินแดนของรัฐที่ไม่ใช่สมาชิก ซึ่งจะเป็นการขัดต่อบทบัญญัติแห่ง
ข้อตกลง ๖ หรือความมุ่งหมายของกองทุน^{๔๑๘} สรุปได้ว่ารัฐสมาชิกหรือหน่วยงาน
ทางการคลังของรัฐสมาชิกต้องไม่ติดต่อกับรัฐที่ไม่ใช่สมาชิกหรือบุคคลในรัฐเหล่านั้น
ในลักษณะที่เป็นการฝ่าฝืนข้อตกลง ๖ หรือวัตถุประสงค์ของกองทุน บทบัญญัติ เป็นการ
จำกัดเช่นว่า แม้จะมีลักษณะเพื่อป้องกันกองทุน แต่ก็มีผลในทางยอมให้รัฐที่ยังไม่เข้า
กองทุนเข้ากองทุนเร็วขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง Art. XI, Sect 2 ยอมให้รัฐสมาชิก
ตั้งขอจำกัดต่อชُر กรรมแลกเปลี่ยนเงินกับรัฐที่ไม่ใช่สมาชิก หรือบุคคลในดินแดนของ
รัฐเหล่านั้น เว้นแต่กองทุนจะเห็นว่า การจำกัดนั้นเป็นผลเสียต่อประโยชน์ของสมาชิก

^{๔๑๖} Art. V., Sect. 4

^{๔๑๗} เทียบ Sect. I และ Sect. 2 ของ Art. II.

^{๔๑๘} Art. V, Sect. I

^{๔๑๘} Art. XI, Sect. I

และขัดต่อความมุ่งหมายของกองทุน^{๔๒๐}

สรุปได้ว่าความบัญญัติของกองทุนมีความประสงค์ให้ใช้ระหว่างสมาชิกเท่านั้น โดยการที่คัดค้านไม่ให้ติดต่อกับรัฐที่ไม่ใช่สมาชิก หรือบุคคลในรัฐนั้น ๆ และยังเลือก ประสิทธิภาพยอมให้ตั้งข้อจำกัดแก่รัฐที่ไม่ใช่สมาชิกและบุคคลในรัฐเหล่านั้น ทั่วราชอาณาจักร (อื่น ๆ) ไม่เสียหาย และทราบเท่าที่ไม่ขัดต่อความ มุ่งหมายของกองทุน

๓.๕ องค์การของกองทุน

ในส่วนนี้จะกล่าวถึงลักษณะของกองทุน การเป็นสมาชิกของกองทุน และ องค์การอื่น ๆ ในกองทุนคือคณะกรรมการผู้ว่าการ คณะกรรมการบริหาร ผู้จัดการ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ขององค์กรดังกล่าว และวิธีการออกเสียงในกองทุน ซึ่งใช้วิธีการ ออกเสียงตามน้ำหนัก (Weighted Voting) คือตามขนาดของหุ้นที่ถือ นั่นคือโควตา ที่แต่ละประเทศมีอยู่ในกองทุนนั่นเอง

๓.๕.๑ ลักษณะของกองทุน

๑. ในฐานะนิติบุคคล กองทุนในฐานะเป็นองค์การมีสภาพเป็น นิติบุคคลอย่างสมบูรณ์ และมีความสามารถที่จะทำสัญญาได้มาหรือจำหน่ายสิ่ง สังกหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ และดำเนินกิจการ^{๔๒๑} และกองทุนได้รับความ ค้ำประกันและเอกสิทธิ์ดังต่อไปนี้ คือ

ก. ได้รับความคุ้มครองจากการดำเนินการทางกฎหมายไม่ว่าต่อ กองทุน หรือทรัพย์สิน และทรัพย์สินก็ได้รับความคุ้มครองจากการตรวจค้น อายัด ยึด

^{๔๒๐} Art. XI, Sect. 2

^{๔๒๑} Art. IX, Sect. 2

ยึดเป็นของรัฐ หรือการยึดอื่นใดไม่ว่าโดยการกระทำของฝ่ายบริหารหรือฝ่ายนิติบัญญัติ^{๔๒๒}

ข. ได้รับความคุ้มครองไม่ให้หลวงละเมิดระบบเอกสารของกองทุน^{๔๒๓}

ค. ทรัพย์สินของกองทุนเท่าที่จำเป็นต่อการทำการตามความตกลง
นี้ยอมปลอดจากการจำกัด กฎข้อบังคับ การควบคุมและการหยุดยั้งไม่ว่าชนิดใด^{๔๒๔}

ง. ได้รับความสิทธิในเรื่องการสื่อสารคมนาคมอย่างเช่นที่ประเทศ
เจ้าบ้านให้แก่ประเทศอื่น ๆ^{๔๒๕}

จ. เจ้าหน้าทีและลูกจ้างของกองทุนได้รับความคุ้มครอง
คือได้รับความคุ้มครองจากการดำเนินคดีเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ของตน และถ้าไม่ใช่
คนสัญชาติจะได้รับความคุ้มครองให้ปลอดจากข้อจำกัดเรื่องคนเข้าเมือง การขึ้นทะเบียน
คนต่างดาว และการเกณฑ์ทหาร และได้รับความสะดวกในการโอนเงินและการเดินทาง
เช่นเดียวกับที่ให้แก่เจ้าหน้าที่ต่างประเทศในประเทศเจ้าบ้าน^{๔๒๖}

ฉ. กองทุนได้รับความคุ้มครองจากการเก็บภาษี กล่าวคือ ทรัพย์สิน
รายได้ การปฏิบัติการ และธุรกรรม (Transaction) ของกองทุนไม่ต้องเสียภาษี
ทุกชนิด และไม่ต้องรับผิดชอบในเรื่องเก็บหรือจ่ายภาษีใด ๆ และเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของ
กองทุนที่ไม่ใช่พลเมืองคนใดบังคับหรือคนสัญชาติก็ไม่ต้องเสียภาษีในส่วนเงินเดือนหรือ
รายได้อื่นที่ได้จากกองทุน ความผูกพันหรือหลักประกันใดที่ออกโดยกองทุนรวมทั้งตลอด

^{๔๒๒} Art. IX, Sects. 3 และ 4.

^{๔๒๓} Art. IX, Sect. 5

^{๔๒๔} Art. IX, Sect. 6

^{๔๒๕} Art. IX, Sect. 7

^{๔๒๖} Art. IX, Sect. 8

ไม่ต้องถูกเก็บภาษีถ้าเป็นการเลือกปฏิบัติเพราะแหล่งที่มาของสิ่งเหล่านั้น หรือถ้าแหล่งที่ควรเก็บภาษีคือที่ได้ออกสิ่งเหล่านั้นหรือที่ที่เจ้าของเงินสกุลที่จะต้องจ่าย หรือที่ที่เป็นที่ตั้งของสำนักงานหรือสำนักธุรกิจของกองทุน^{๕๒๗}

การให้ความคุ้มกันเอกสิทธิ์และประโยชน์ต่าง ๆ ที่กล่าวข้างต้นแก่กองทุน เป็นหน้าที่ที่สมาชิกต้องปรับปรุงกฎหมายของตนให้สอดคล้อง^{๕๒๘}

๒. ในฐานะเป็นบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ กองทุนเป็นบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ คือไม่ได้มีสภาพบุคคลเฉพาะการติดต่อกับสมาชิกเท่านั้น ดังจะเห็นได้จากกรณีที่กองทุนกู้ยืมเงินจากประเทศสวีตเซอร์แลนด์ ตามแผน GAB^{๕๒๘}

กองทุนมีหน้าที่ร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศอื่น ๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกองทุน^{๕๓๐} กองทุนในฐานะองค์การชำนัญพิเศษตาม Art. 57 ของกฎบัตรสหประชาชาติ จึงใ้คอาจ Art. 63 ของกฎบัตร ฯ ทำความตกลงกับสหประชาชาติ เพื่อรับรองว่ากองทุนเป็นองค์การระหว่างประเทศอิสระและเพื่อกำหนดหน้าที่ระหว่างองค์การทั้งสอง^{๕๓๐}

ในขณะที่ร่างบทบัญญัติในข้อตกลง ฯ นั้นเป็นที่คาดว่ากองทุนเป็นหนึ่งในสามองค์การที่มุ่งจัดระบบเศรษฐกิจของโลกคือ IBRD จัดการหาเงินทุนให้แก่สมาชิก ITO ควบคุมเรื่องการค้าโดยการพยายามลดสิ่งกีดขวางทางการค้าและ IMF

^{๕๒๗} Art. IX, Sect. 9

^{๕๒๘} Art. IX, Sect. 10

^{๕๒๙} Gold 2, p. 2

^{๕๓๐} Art. X.

^{๕๓๑} Gold 2, p. 2

ผู้อยู่ระหว่างกลางจะเป็นผู้แก้ปัญหาการเงินระยะสั้นในเรื่องดุลย์ชำระเงิน และความมั่นคงของเงินสกุลต่าง ๆ ^{๔๓๒} และแผนกว้าง ๆ ที่กล่าวนี้เองที่อธิบายว่าเหตุไฉนหน้าที่ของกองทุนจึงมีอยู่ค่อนข้างจำกัด และเนื่องจากการตั้ง ITO ล้มเหลว ความตกลงทั่วไปว่าควยพิทักษ์ศุลกากรและการค้าจึงยอมให้กองทุนเข้าไปมีบทบาทในเรื่องการจำกัดควยจำนวนเพื่อรักษาดุลย์ชำระเงิน โดยบรรดาภาคีสัญญาของความตกลงทั่วไป ๆ อาจขอให้กองทุนชี้ขาดว่าการจำกัดควยจำนวนนั้นสมควรหรือไม่ นอกจากนี้บรรดาภาคีสัญญายังรับฟังความเห็นปรึกษาของกองทุนในเรื่องที่เกี่ยวกับ เงินสำรอง ดุลย์ชำระเงิน หรือการตกลงเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนเงิน การร่วมมือระหว่าง IMF กับ GATT เช่นนี้ทำให้ทัศนะและการตัดสินใจในเรื่องการค้าและการชำระเงิน (ซึ่งแยกกันเมื่อมองในแง่ของเขตอำนาจ) ประสานกลมกลืนกันเป็นส่วนใหญ่ ^{๔๓๓}

มีข้อควรสังเกตว่ายิ่งนานวันองค์การระหว่างประเทศ หรือกลุ่มระหว่างประเทศที่มีบทบาทในเรื่องการเงินก็มีมากขึ้น ซึ่งทำให้บทบาทของกองทุนน้อยลงไป ในตัวองค์กรหรือกลุ่มใหม่ ๆ ก็เช่น OECD, EEC กลุ่มสิบ (Group of Ten) สมาชิกกลุ่ม Gold Pool เป็นต้น แต่กองทุนยังรักษาความสำคัญไว้ได้ในฐานะที่เป็นองค์การระหว่างประเทศทางการเงินที่กว้างที่สุด มีสมาชิกมากที่สุด และมีทรัพยากรจำนวนมาก ^{๔๓๔}

๓.๕.๒ สมาชิกภาพ

๑. ประเภทของสมาชิกภาพ ตาม Art. II บทบัญญัติแห่งสมาชิกออกเป็น ๒ ประเภท คือ สมาชิกดั้งเดิมที่เข้าร่วมประชุม Bretton Woods

^{๔๓๒} Ibid., p. 3.

^{๔๓๓} Ibidem.

^{๔๓๔} Joseph Gold, Ch. 22, The Institution, in Horsefield, Vol II, p. 518.

และรับข้อตกลงเมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ และสมาชิกอื่น ๆ แยกการแบ่ง
 คังกล่าวไม่มีผลจริงจิง^{๔๓๕} เพราะสมาชิกอื่น ๆ ๑๐ ประเทศที่เข้าเป็นสมาชิก
 หลังวันที่ ๓๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ แยกก่อนวันที่ ๓๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๖ โดย
 อากัย Resolution No. 1 H - 9 (Acceptance of Membership by
 Schedule - A Countries) ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๔๖ ของ
 Inaugural Meeting of the Board of Governors ก็ไม่ได้เป็นสมาชิก
 โดยอากัยมติที่ห้าโดยเอกเทศตาม Art. II, Sect. 2 จึงหาได้มีหน้าที่ต่างจาก
 สมาชิกดั้งเดิมไม่^{๔๓๖} ดังนั้นจึงควรแบ่งสมาชิกออกเป็นสมาชิกตามตาราง A ^{๔๓๗}
 และสมาชิกที่ไม่อยู่ในตาราง A และสมาชิกตามตาราง A ยังแบ่งได้เป็นพวกที่เป็น
 สมาชิกดั้งเดิมและพวกที่เป็นสมาชิกโดยอากัยมติที่ 1 H - 9 มีข้อควรสังเกตุว่า
 รัสเซียซึ่งเข้าร่วมเจรจา Bretton Woods ไม่ได้เป็นสมาชิกกองทุน และ
 ประเทศกลุ่มสังคมนิยมในตาราง A ได้ขาดจากสมาชิกภาพคือ โปแลนด์ เมื่อ ๔
 มีนาคม ค.ศ. ๑๙๕๐ เชโกสโลวะเกีย เมื่อ ๓๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ และคิวบา
 เมื่อ ๒ เมษายน ค.ศ. ๑๙๖๐^{๔๓๘}

^{๔๓๕} นอกจากที่กล่าวแล้วในเรื่องผลของการเข้าเป็นสมาชิกในข้อ ๓.๔
 ลักษณะทางกฎหมายของบทบัญญัติแห่งข้อตกลง ฯ

^{๔๓๖} Aufricht 2, pp. 6, 51.

^{๔๓๗} ประเทศตามตาราง A มีอยู่ ๕๐ ประเทศ ตาราง A กำหนดขนาดของ
 โควตาของสมาชิกเหล่านั้นในระยะเริ่มแรก รายละเอียดคุดได้จาก Articles of
 Agreement (Washington D.C.:IMF 1969) p. 74.

^{๔๓๘} Aufricht 2, p. 51 สำหรับกรณีของเชโกสโลวะเกีย นั้นถูกบังคับ
 ให้ออก ซึ่งนับเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นในองค์การระหว่างประเทศ - ดู Gold 2,
 หน้า ๑๓ - ๑๔

นอกจากนี้ยังอาจแบ่งสมาชิกออกเป็นสมาชิกที่รับหน้าที่เต็มตามบทบัญญัติ ๓
กับสมาชิกที่เลือกใช้วิธีการในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ^{๔๓๘} อีกด้วย

๒. การขาดจากสมาชิกภาพ การขาดจากสมาชิกภาพของ
กองทุน มี ๓ กรณี คือ

ก. การถอนตัวโดยสมัครใจของสมาชิกตาม Art. XV
การถอนตัวเช่นว่าทำไถ่กายมากคือทำเมื่อใกล้ไคและมีผลทันทีที่การแจ้งเป็นลายลักษณ์
อักษรไปถึงสำนักงานใหญ่ของกองทุน

ข. การถูกบังคับให้ถอนตัวตาม Art. XV, Sect. 2 คือกรณีที่
สมาชิกไม่ปฏิบัติตามความผูกพันตามข้อตกลง ๓ จนกองทุนห้ามใช้ทรัพย์สินของกองทุน
และเวลาอันสมควรไคล่วงเลยมาแล้ว สมาชิกนั้นก็ยังคงไม่สามารถปฏิบัติตามความ
ผูกพัน หรือกรณีที่สมาชิกเปลี่ยนแปลงค่าเสมอภาคของเงินสกุลของตนโดยกองทุนไม่
อนุมัติ และเวลาก้ล่วงพ้นไปพอสมควรแล้ว สมาชิกและกองทุนยังคงมีความเห็นต่างกัน
อยู่ กองทุนอาจมีคำตัดสินของคณะกรรมการผู้ว่าการซึ่งทำโดยอาศัยคะแนนเสียง
ข้างมากของคะแนนเสียงทั้งหมด ให้สมาชิกนั้นถอนตัว

ค. กรณีที่ถือว่าสมาชิกถอนตัว คือเมื่อสมาชิกกับกองทุนมีความเห็น
ต่างกันในเรื่องการกำหนดค่าเสมอภาคครั้งแรก และกองทุนได้กำหนดเวลาพอสมควร
เพื่อตกลงกันใหม่ แต่ก็ยังตกลงกันไม่ไคอีก ก็ให้ถือว่าสมาชิกนั้นถอนตัวไปเมื่อสิ้นระยะ
เวลาพอสมควรที่กองทุนกำหนดไว้ดังกล่าวย่างตน^{๔๔๐}

^{๔๓๘} ผลของการแบ่งเช่นว่านี้ ไคกล่าวไว้แล้วในข้อ ๓.๔.๒ ผลของ
การเข้าเป็นสมาชิก

^{๔๔๐}
Art. XX, Sect. 4 (b)

เมื่อสมาชิกถอนตัวก็ให้หยุดทำการค้าติดต่อสำหรับเงินสกุลของสมาชิกนั้น และจะมีการระดมบัญชีระหว่างสมาชิกนั้นกับกองทุน โดยการตกลงทันทีไม่ได้ ก็ให้ใช้วิธีตามตาราง D ^{๔๔๑} ถ้าขัดแย้งในเรื่องใดก็ให้ตั้งอนุญาโตตุลาการ วินิจฉัย ^{๔๔๒}

๓.๕.๓ องค์กรสำคัญ ๆ ในกองทุน กองทุนในฐานะที่เป็นนิติบุคคล ทำการต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งข้อตกลง ๆ โดยทางคณะกรรมการผู้ว่าการ คณะกรรมการบริหาร ผู้จัดการและเจ้าหน้าที่ของกองทุน และในการปฏิบัติงานขององค์กรต่าง ๆ ดังกล่าวข้างตน และของเจ้าหน้าที่ตลอดจนลูกจ้างของกองทุน ได้รับความคุ้มครองกันบางประการด้วย

๑. คณะกรรมการผู้ว่าการ โดยหลักการแล้วกองทุนมอบอำนาจทุกชนิดรวมทั้งอำนาจออกกฎและข้อบังคับแก่คณะกรรมการผู้ว่าการ ^{๔๔๔} แต่ในทางปฏิบัติคณะกรรมการผู้ว่าการมอบอำนาจให้แก่คณะกรรมการบริหารทั้งหมด ^{๔๔๕}

^{๔๔๑} Art. XV, Sect. 3 (c)

^{๔๔๒} Art. XVIII และกฎข้อ ๓.๕.๓ การตีความ

^{๔๔๓} ขูข้อ ๓.๕.๑ ลักษณะของกองทุน

^{๔๔๔} Art. XII, Sect. 2 (a)

^{๔๔๕} Aufricht 1, p. 25

เว้นแต่ที่มอบไม่ได้^{๔๔๖}

คณะกรรมการผู้ว่าการประกอบด้วยผู้ว่าการและตัวสำรอง^{๔๔๗} ซึ่งแต่ละสมาชิก
แต่งตั้งมาตามวิธีการที่สมาชิกเห็นสมควร ในทางปฏิบัติก็จะแต่งตั้งจากเจ้าหน้าที่ระดับสูง

^{๔๔๖} ตาม Art. XII, Sect 2 (b) อำนาจที่คณะกรรมการผู้ว่าการไม่อาจมอบ
ให้แก่คณะกรรมการบริหารก็คือ

๑. รับสมาชิกใหม่และกำหนดเงื่อนไขในการรับสมาชิกนั้น
๒. อนุมัติการแก้ไขโควตาหรือตัดสินในเรื่องการชำระเนื่องจาก
เพิ่มโควตา
๓. อนุมัติการเปลี่ยนแปลงค่าเสมอภาคของเงินทุกสกุลพร้อมกัน หรือ
ตัดสินในเรื่องไม่ชอบทบัญญัติว่าด้วยการรักษาค่าของทรัพย์สิน เมื่อมีการเปลี่ยน
ค่าเสมอภาคพร้อมกันเช่นว่า
 ๔. ทำการตกลงต่าง ๆ เพื่อร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศอื่น ๆ
 ๕. กำหนดการแจกจ่ายรายได้สุทธิของกองทุน
 ๖. เรียกร้องให้สมาชิกถอนตัวออกไป
 ๗. ตัดสินชำระบัญชี (เล็ก) กองทุน
 ๘. ตัดสินคำอุทธรณ์ในเรื่องการตีความข้อตกลง ๆ โดยคณะกรรมการ
บริหาร
๙. แกบทบัญญัติว่าด้วยการซื้อคืนหรือแก้และเพิ่มเติมกฎว่าด้วยการ
กำหนดการซื้อคืนด้วยเงินสำรองชนิดต่าง ๆ
๑๐. โอนการสำรองทั่วไปเป็นการสำรองเฉพาะใด ๆ

^{๔๔๗} ตัวสำรองจะลงคะแนนใดต่อเมื่อผู้ว่าการตัวจริงไม่อยู่ในที่ประชุม

ในกระทรวงการคลัง หรือธนาคารกลาง ผู้ว่าการและตัวสำรองอยู่ในตำแหน่งคราวละห้าปี และอาจได้รับการแต่งตั้งซ้ำถ้าสมาชิกผู้ตั้งเห็นสมควร

คณะกรรมการผู้ว่าการประชุมประจำปี ปีละครั้งซึ่งตามปกติทำกันในเดือนกันยายน โดยประชุมร่วมกับผู้ว่าการของธนาคารเพื่อการบูรณะและการพัฒนา และในระยะต่อ ๆ มา ประชุมร่วมกับผู้ว่าการของบรรษัทการเงินระหว่างประเทศ (IFC) และสมาคมระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา (IDA) อีกด้วย^{๔๔๘} (ทั้ง IFC และ IDA เป็นองค์การในเครือของ IBRD) การประชุมอื่น ๆ นั้นอาจทำโดยคณะกรรมการผู้ว่าการใดที่กำหนดไว้ หรือคณะกรรมการบริหารร้องขอ และประธานต้องเรียกประชุมเมื่อมีสมาชิกห้าประเทศ หรือสมาชิกที่มีคะแนนเสียงถึงหนึ่งในสี่ของคะแนนเสียงทั้งหมดร้องขอ แต่วิธีการประชุมนอกเหนือการประชุมประจำปีไม่เป็นที่นิยม^{๔๔๙} เพราะระหว่างสมัยประชุมประจำปีคณะกรรมการผู้ว่าการก็อาจตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยการลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์^{๔๕๐} ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่อาจคอยถึงสมัยประชุมหน้าและคณะกรรมการบริหารเห็นว่า เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการผู้ว่าการตัดสินใจ คณะกรรมการบริหารก็จะส่งญัตติไปยังผู้ว่าการแต่ละคนโดยจดหมายควนหรือโทรเลข แต่ผู้ว่าการจะต้องไม่ให้คำตอบก่อนครบเจ็ดวันนับแต่ส่งญัตติ เว้นแต่จะระบุให้ส่งได้ เมื่อพ้นกำหนดเวลาไหลงมติคณะกรรมการบริหารจะนับผล ถ้าคำตอบที่ได้รับไม่ไค่จำนวนเสียงข้างมากของผู้ว่าการซึ่งมีคะแนนเสียงสองในสามของคะแนนเสียงทั้งหมดซึ่งเป็นข้อกำหนดสำหรับองค์ประชุมในกรณีปกติก็ให้ถือว่าญัตตินั้นตกไป

^{๔๔๘} Aufricht 1, p. 26

^{๔๔๙} Ibidem

^{๔๕๐} Art. XII, Sect. 2 (f) และ Voting Without Meeting, By - Laws, Sect. 13

ในการออกเสียงของผู้ว่าการนั้น ผู้ว่าการออกเสียงเท่าที่มอบให้แก่
ประเทศตน^{๔๕๑}

๒. คณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการบริหารรับผิดชอบการ
ดำเนินการทั่ว ๆ ไปของกองทุน และเพื่อความมุ่งหมายดังกล่าวจะใช้อำนาจทุกอย่าง
ที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการผู้ว่าการ โดยสอดคล้องกับข้อตกลง ๆ และ
ระเบียบ^{๔๕๒} กรรมการบริหารแต่ละคนจะตั้งตัวสำรองของตนโดยให้มีอำนาจทำ
การเพิ่มเมื่อตัวกรรมการบริหารไม่อยู่^{๔๕๓} ตัวกรรมการบริหารหรือตัวสำรองคนใด
คนหนึ่งจะต้องอยู่สำนักงานใหญ่ และทุ่มเทเวลาและความสนใจทั้งหมดให้แก่กิจการ
ของกองทุนตามที่จำเป็น^{๔๕๔} องค์ประชุมของคณะกรรมการบริหารคือเสียงข้างมาก
ของกรรมการ และมีเสียงรวมได้ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของคะแนนเสียงทั้งหมด^{๔๕๕}

กรรมการบริหารที่ได้รับแต่งตั้ง จะมีอำนาจออกเสียงเท่าที่มอบให้แก่
ประเทศผู้แต่งตั้ง กรรมการที่ได้รับการเลือกตั้งจะมีอำนาจออกเสียงเท่าที่ออกให้
แก่ตนเมื่อคราวเลือกตั้ง ในกรณีที่เป็นการตัดสินใจสำคัญคือปัญหาให้การงดไม่ใช้
เงินโอนตามที่บัญญัติไว้ใน Art. V, Sect. 4 หรือการไม่ให้ใช้ทรัพย์สินของกองทุน
ตามที่บัญญัติไว้ใน Art. V, Sect. 5 กรรมการบริหารก็มีอำนาจออกเสียงเท่าที่
ปรับใหม่แล้วตาม Art. XII, Sect. 5(b)^{๔๕๖} (คือเพิ่มหรือลดหนึ่งคะแนนเสียงต่อ

^{๔๕๑} Art. 12, Sect. 2, (e)

^{๔๕๒} กุ Art. XII, Sect. 3(a) และ By - Laws, Sect. 15.

^{๔๕๓} Art. XII, Sect. 3 (e)

^{๔๕๔} Art. XII, Sect. 3 (g) และ By - Laws, Sect. 14 (d)

^{๔๕๕} Art. XII, Sect. 3 (h)

^{๔๕๖} Art. XII, Sect. 3 (i)

การขายเงินสกุลของตน หรือซื้อเงินสกุลอื่นแล้วแต่กรณี เทียบได้เท่ากับสี่แสนเหรียญสหรัฐ) สมาชิกที่ไม่มีอำนาจแต่งตั้ง (คือมีแค่อำนาจเลือกตั้ง) กรรมการบริหารอาจแต่งตั้งตัวแทนของตนเข้าไปร่วมการประชุมเพื่อพิจารณาเรื่องที่ตนร้องขอหรือเกี่ยวข้องกับโดยตรง แต่ทั้งนี้ไม่มีสิทธิออกเสียง^{๔๕๗}

คณะกรรมการบริหารอาจตั้งคณะกรรมการตามที่เห็นว่าควรโดยไม่จำเป็นต้องประกอบด้วยผู้ว่าการ กรรมการบริหาร หรือตัวสำรอง^{๔๕๘}

เดิมเมื่อเริ่มตั้งกองทุนมีกรรมการบริหารเพียง ๑๒ คน แต่จำนวนดังกล่าวก็เพิ่มขึ้นเป็นลำดับจนถึง ๒๐ คน เมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๔^{๔๕๙} ปัจจุบันยังมี ๒๐ คน เช่นเดิม^{๔๖๐} ทั้งนี้เพราะ Art. XII, Sect. 3 (b), (c), (d), กล่าวคือ ตาม Sect. 3 (b) จะมีกรรมการบริหารที่ได้รับการแต่งตั้งในกรณีปกติ ๕ คน จากประเทศที่มีโควตาใหญ่ที่สุด ๕ ประเทศ และได้รับการเลือกตั้งอีก ๙ คน ๒ คนในจำนวนนั้นจะต้องได้รับการเลือกตั้งจากประเทศลาตินอเมริกา กรณีที่กล่าวข้างต้นเป็นเรื่องของสมาชิกตามตาราง A แต่ถ้ามามีสมาชิกเพิ่มขึ้น คณะกรรมการผู้ว่าการอาจเพิ่มจำนวนของกรรมการบริหารที่จะได้รับการเลือกตั้งโดยมติเสียงข้างมากสี่ในห้าของจำนวนคะแนนเสียงทั้งหมด

^{๔๕๗} Art. XII, Sect. 3 (j) และ By - Laws, Sect. 19.

^{๔๕๘} Art. XII, Sect. 3 (k)

^{๔๕๙} Horsefield, Vol. II, p. 353 โดยมี ๑๔ คน เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๐
๑๖ คน เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๖ และ ๑๘ คน เมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๐

^{๔๖๐} International Financial Statistics, Vol. XXVIII: 4

ตาม Sect. 3 (d) การเลือกตั้งกรรมการบริหารทำทุกสองปี^{๕๖๑}
โดยทำตามตาราง C และในกรณีที่มีการเพิ่มจำนวนกรรมการที่ได้รับการเลือกตั้ง
ตาม Sect. 3 (b) ที่กล่าวข้างต้น คณะกรรมการผู้ว่าการก็จะออกข้อบังคับให้
แก่อัตราส่วนของคะแนนเสียงที่ใช้เลือกกรรมการบริหารตามที่กำหนดไว้ในตาราง C

ส่วนการแต่งตั้งกรรมการบริหารในกรณี Sect. 3 (c) นั้นเป็นกรณีที่เมื่อ
ถึงคราวเลือกตั้งกรรมการบริหารตามปกติครั้งที่สอง และมีประเทศสองประเทศมีเงิน
สกุลที่ถูกซื้อไปจากกองทุนมากที่สุด จนกองทุนถดถอยน้อยที่สุดโดยคิดเฉลี่ยในเชิงราคา
ทองคำย้อนหลังไปสองปี และประเทศทั้งสองก็ยังไม่ได้เป็นประเทศที่โควตาใหญ่ที่สุด
ห้าประเทศ แต่ละประเทศหรือสองประเทศรวมกันอาจแต่งตั้งผู้แทนได้หนึ่งคน^{๕๖๒}

ในระยะหลังคณะกรรมการบริหารมีการประชุม^{๕๖๓} หัวข้อประชุมก็เกี่ยวข้องกับ
เกือบทุกเรื่องของกองทุน เพราะบางเรื่องที่จะตัดสินในขั้นที่สุดในคณะกรรมการผู้ว่าการ

^{๕๖๑} หมายความว่ากรรมการบริหารที่ได้รับการเลือกตั้งอยู่ใดคราวละสองปี
แต่อาจได้รับการเลือกตั้งซ้ำส่วนกรรมการบริหารที่ได้รับการแต่งตั้งอยู่ใดคราวเท่า
ประเทศผู้แต่งตั้งพอใจ

^{๕๖๒} จะเห็นได้ว่ากรณีนี้ก็ยกยูนเช่นเดียวกันคืออาจให้ทั้งสองประเทศเลือก
คนเดียวหรือสองประเทศเลือกสองคน ในทางปฏิบัติเคยใช้วิธีการนี้ให้แคนาดาได้ตั้ง
กรรมการบริหารดำรงตำแหน่งระหว่าง ๑ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๕๕ - ๑ พฤศจิกายน
ค.ศ. ๑๙๖๐ สำหรับเรื่องความขัดแย้งในเรื่องจำนวนของกรรมการบริหารข้อ ๓.๔.๔
การแก้ไขข้อตกลง ๗ ดังกล่าวแล้วข้างต้นประกอบด้วย

^{๕๖๓} เมื่อต้นทศวรรษ ๑๙๖๐ มีการประชุมปีละประมาณ ๖๐ ครั้ง ดู
Aufrecht 1, หน้า ๓๐.

ก็เอามาพิจารณาขั้นต้นในคณะกรรมการบริหาร การที่ทำงานมากและติดต่อกันนาน ๆ ทำให้มีความสนิทสนมในคณะกรรมการบริหารมาก แม่ว่าจำนวนจะมากขึ้นบ้างก็ตาม^{๔๖๔} และมีข้อน่าสังเกตว่าตามปกติจะไม่มี การลงคะแนนเสียงเพื่อตัดสินปัญหาในคณะกรรมการบริหาร แต่ "ประธานจะหาความเห็นของที่ประชุม แทนที่จะให้มีการลงคะแนนเสียงกัน เป็นทางการ" ซึ่งเป็นผลของ Rules and Regulations C - 10 ซึ่งออกมา เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ค.ศ. ๑๙๔๖ การยอมให้ประธานหาความเห็นของที่ประชุม ไม่หมายความว่าประธานจะไม่ตองคำนึงถึงคะแนนเสียงเสียเลย แต่ก็มีผลเป็นการลดผลเสียของการที่กรรมการบริหารแต่ละคนไม่มีคะแนนเสียงเท่ากัน การที่ประธานจะหยิ่งเสียงเช่นว่าได้ก็เป็นเพราะประธานเป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจจากคณะกรรมการบริหาร ซึ่งเป็นผู้แต่งตั้งประธานจึงจะไ้กล่าวในหัวข้อต่อไป

๓. ผู้จัดการ (Managing Director) ผู้จัดการคือบุคคลที่ได้รับ การคัดเลือก^{๔๖๕} โดยคณะกรรมการบริหารให้เป็นผู้จัดการ ซึ่งเป็นประธานของคณะกรรมการบริหารโดยตำแหน่งแต่ไม่มีสิทธิออกเสียง^{๔๖๖} เว้นแต่ในกรณีที่ต้องตัดสิน เพราะมีเสียงเสมอกัน ผู้จัดการอยู่ในตำแหน่งไ้ยาวนานเท่าที่กรรมการบริหารไม่ถอดถอน

^{๔๖๔} Gold เห็นว่ามีลักษณะ "Camaraderie.", Joseph Gold Ch. 22, The Institution ใน Horse field, Vol. II, หน้า ๕๖๔.

^{๔๖๕} แต่ตองไม่เลือกจากผู้อำนวยการบริหาร หรือผู้ว่าการ Art. XII, Sect. 4 (a)

^{๔๖๖} ผู้จัดการมีสิทธิเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการผู้ว่าการ โดยไม่มีสิทธิออกเสียง ในวาระใด ๆ Art. XII, Sect. 4 (a)

หน้าที่ของผู้จัดการก็คือ เป็นหัวหน้าของเจ้าหน้าที่ของกองทุน และจะทำกร
ต่าง ๆ ตามคำสั่งของคณะกรรมการบริหารในเรื่องธุรกิจปกติของกองทุน และจะ
รับผิดชอบแทนองค์การในการแต่งตั้ง^{๔๖๗} และถอดถอนเจ้าหน้าที่ของกองทุน ทั้งนี้โดย
อยู่ใต้อำนาจควบคุมทั่วไปของคณะกรรมการบริหาร ในการปฏิบัติหน้าที่ของตนนั้นผู้จัดการ
ต้องคำนึงถึงประโยชน์ของกองทุนเท่านั้น^{๔๖๘}

แม้ว่าบทบัญญัติ ๆ จะกล่าวถึงอำนาจหน้าที่ของผู้จัดการไว้สั้นแต่ Aufricht^{๔๖๘}
ก็เห็นว่าผู้จัดการมีอำนาจหน้าที่สำคัญนอกเหนือที่กล่าวไว้โดยชัดแจ้งอีกมาก เช่นประสาน
งานระหว่างคณะกรรมการบริหาร เจ้าหน้าที่ สมาชิก และองค์การระหว่างประเทศ
ต่าง ๆ เป็นตัวแทนของกองทุนในที่ประชุมต่าง ๆ เช่นใน ECOSOC และคำปราศรัย
ของเขาในที่ประชุมต่าง ๆ นี้ว่ามีความสำคัญในการทำความเข้าใจในเรื่องกิจการ
นโยบาย และความมุ่งหมายของกองทุน

๔. เจ้าหน้าที่และการแบ่งหน่วยงานภายในของสำนักงาน
เจ้าหน้าที่ของกองทุนได้รับการแต่งตั้งจากผู้จัดการโดยคำนึงถึงสมรรถภาพก่อน และ
การกระจายไปตามภาคพื้นเป็นลำดับสองในการปฏิบัติงาน เจ้าหน้าที่ต้องคำนึงถึง
ประโยชน์ของกองทุนเท่านั้น และได้รับความคุ้มครองบางประการ^{๔๖๙}

^{๔๖๗} ในการแต่งตั้งต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพและความสามารถทางเทคนิค
เป็นประการแรก และการแต่งตั้งจากคนภาคพื้นต่าง ๆ กันเป็นประการที่สอง -

Art. XII, Sect. 4 (d)

^{๔๖๘} Art. XII, Sect. 4 (c)

^{๔๖๘} Aufricht 1, pp. 31 - 32

^{๔๖๙} Art. XII, Sect. 4 (c), (d) สำหรับเรื่องความคุ้มครอง ข้อ ๓.๕.๑
ลักษณะของกองทุนที่กล่าวแล้วข้างตน

การแบ่งหน่วยงานกองทุน มีทั้งที่แบ่งตามภาคพื้น และแบ่งตามลักษณะของงาน
 ที่แบ่งตามภาคพื้นได้แก่ แขนงแอฟริกา แขนงเอเชีย แขนงยุโรป แขนงตะวันออกกลาง
 และแขนงอเมริกาใต้ ที่แบ่งตามลักษณะของงานได้แก่ แขนงบริหาร แขนงปริวรรตและ
 ความสัมพันธ์ทางการค้า แขนงกิจการคลัง แขนงกฎหมาย แขนงวิจัย แขนงเลขานุการ
 และแขนงคลัง นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานอื่น ๆ อีกเช่น บริการธนาคารกลาง สถาบัน
 IMF สำนักงานบริการทางภาษา สำนักงานสถิติ สำนักงานกิจการในยุโรป (ปารีส) สำนัก
 กิจการที่เจนีวา

๑.๕.๔ ระบบโควตา

๑. ระบบโควตาคืออะไร ระบบโควตาเป็นรากฐานสำคัญของระบบ
 การเงิน และระบบการออกเสียงของกองทุน โควตาคือเงินจำนวนหนึ่งที่ระบุแสดง
 จำนวนเป็นเงินเหรียญสหรัฐ กำหนดขึ้นโดยคำนึงถึงเหตุแวดล้อมทางเศรษฐกิจของ
 สมาชิก^{๔๗๑} โควตาเป็นเครื่องกำหนดความสัมพันธ์หนึ่งมีส่วนอยู่เท่าใดในกองทุน
 สิทธิในการใช้ทรัพยากรของกองทุน และสิทธิในการออกเสียงของสมาชิกจะมีมากหรือ
 น้อยขึ้นอยู่กับขนาดของโควตาที่ประเทศสมาชิกรับ

โควตาที่มีอยู่ในกองทุนแบ่งออกได้เป็นสองจำพวกคือ โควตาตามตาราง A
 และโควตาของประเทศอื่นที่เขาภายหลัง สำหรับการกำหนดโควตาของแต่ละประเทศ
 ในตาราง A นั้น ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าใช้หลักเกณฑ์ใดในการกำหนด แต่มีเหตุที่น่าเชื่อ
 ว่าเป็นสัดส่วนที่คิดขึ้นโดย Division of Monetary Research of the U.S.
 Treasury Department ^{๔๗๒} คือ

^{๔๗๑}
 Rudolf Kroc, The Financial Structure of the Fund, IMF
 Pamphlet Series No. 5 (2nd ed. Washington D.C., International
 Monetary Fund 1967) p. 1

^{๔๗๒}
Ibidem.

ก. สิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้ประชาชาติเมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๐

ข. ห้าเปอร์เซ็นต์ของทองคำและดอลลาร์ที่ถืออยู่ เมื่อ ๑

กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๕๓

ค. สิบเปอร์เซ็นต์ของสินค้าเข้าโดยเฉลี่ยระหว่าง

ค.ศ. ๑๙๓๔ - ๑๙๓๘

ง. สิบเปอร์เซ็นต์ของความแตกต่างสุดขั้ว (Maximum Variation) ของสินค้าออกระหว่าง ค.ศ. ๑๙๓๔ - ๑๙๓๘

จ. เอายอดของ ก ข ค ง มารวมกันและเพิ่มในอัตราร้อยละของสินค้าออกโดยเฉลี่ยกับรายได้ประชาชาติ^{๔๗๓}

การกำหนดโควตาของประเทศอื่นนอกตาราง A คือประเทศที่เข้าเป็นสมาชิกภายหลังจากนั้น กำหนดโดยกองทุนเมื่อเข้ามาเป็นสมาชิก^{๔๗๔} โดยคณะกรรมการผู้ว่าการเป็นผู้กำหนด^{๔๗๕} กล่าวคือขนาดของโควตาเป็นเงื่อนไขของการเข้าเป็นสมาชิกซึ่งเป็นเรื่องที่คณะกรรมการผู้ว่าการต้องทำเอง

๒. การชำระเงินตามโควตา หรือการชำระเงินเพื่อเข้าเป็นสมาชิก (Subscription) ค่าสมาชิกจะเท่ากับโควตา และต้องจ่ายให้แก่กองทุน

^{๔๗๓} สำหรับปัญหาที่ว่าสูตรนี้เอาไปใช้ในการคำนวณโควตาในตาราง A จริงหรือไม่ ดู Aufricht 1 หน้า ๓๕ ซึ่งเห็นว่าตัวเลขบางอันของบางประเทศก็หาไม่ได้ หรือไม่เปิดเผย

^{๔๗๔} Art. III, Sect. 1 และ Art. II, Sect. 2

^{๔๗๕} Art. XII, Sect. 2 (b)

เต็มจำนวน ณ สถานที่รับเก็บ (Depository)^{๔๗๖} ก่อนหรือขณะที่สมาชิกมีสิทธิ
 ชื้อเงินสกุลต่าง ๆ จากกองทุน ตาม Art. XX, Sect. 4 (c) หรือ (d)
 คือภายใน ๕๐ วัน นับแต่กำหนดค่าเสมอภาคของเงินสกุลของสมาชิคนั้น หรือเวลาที่
 สิ้นกว่านั้นเมื่อมีการตกลง หรือเวลาที่ยาวกว่านั้นเมื่อมีการตกลง เพราะเหตุแห่ง
 สงครามทำให้ไม่อาจใช้กองทุนได้เต็มที่^{๔๗๗}

สมาชิกต้องจ่ายค่าสมาชิกด้วยทองคำเท่ากับยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ของโลวค่า
 หรือเท่ากับยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของเงินทุนสำรองที่ถือเป็นทองคำ หรือเหรียญสหรัฐ ในวันที่
 กองทุนแจวงรวมจะดำเนินการในไม่ช้า สุดแต่จำนวนโลจะน้อยกว่านี้^{๔๗๘} ทั้งนี้
 เพื่อไม่ให้ประเทศที่มีทุนสำรองน้อยต้องแบกรับภาระมากเกินไป ซึ่งหมายความว่า
 ประเทศที่พอจะจ่ายเป็นทองคำเต็มร้อยละยี่สิบห้าก็ควรจ่ายด้วยทองคำ^{๔๗๙} ส่วนที่
 เหลืออีกเจ็ดสิบห้าเปอร์เซ็นต์ก็ให้จ่ายด้วยเงินสกุลของสมาชิก

การจ่ายเป็นทองคำนั้นต้องจ่ายด้วยทองคำแท่ง มีความบริสุทธิ์ ๐.๙๙๕ หรือ
 สูงกว่านั้น โดยมีน้ำหนัก ๕๐๐ เาว่นต่อแท่ง ถ้ามีความบริสุทธิ์ต่ำกว่านั้นหรือมี
 น้ำหนักต่อแท่งไม่ไคขนาดก็ต้องจ่ายค่าไขจ่ายในการทำทองคำให้ไคขนาดและความ
 บริสุทธิ์โดยต้องจ่ายเป็นทองคำ^{๔๘๐}

^{๔๗๖}
 ถ้าเป็นเงินสกุลของสมาชิกกำหนดโดยสมาชิคนั้นเอง (Art. XIII,
 Sect. 2 (a)) ซึ่งปกติไคแกนกลางถ้าเป็นทองคำหรือทรัพย์สินอื่น เช่น
 เงินสกุลอื่น ก็กำหนดโดยสมาชิกหาประเทศที่มีโลวค่าใหญ่ที่สุด หรือที่อื่นที่กองทุน
 จะเลือก (Art. XIII, Sect. 2 (b))

^{๔๗๗}
 Art. III, Sect. 3 (a)

^{๔๗๘}
 Art. III, Sect. 3 (b)

^{๔๗๙}
 Kroc, เริงอรรถที่ ๔๗๑ ข้างตน, หน้า ๓ - ๔

^{๔๘๐}
 Ibid., p. 4

๓. การปรับโควตาและการจ่ายเงินเมื่อมีการปรับโควตา
 ทุก ๆ ๖ ระยะเวลาไม่เกินห้าปี กองทุนจะพิจารณาเป็นการทั่วไปว่าควรปรับขนาด
 ของโควตาหรือไม่ การปรับเช่นนี้อาจทำได้ในเวลาอื่นใดที่มีสมาชิกร้องขอปรับโควตา
 ของตน ในการปรับโควตาเป็นการทั่วไปต้องได้คะแนนเสียงข้างมากแปดสิบห้า
 เปอร์เซ็นต์ของคะแนนเสียงทั้งหมด และต้องได้คะแนนเสียงสี่ในห้าในการเปลี่ยน
 โควตากรณีอื่น ๆ แต่การเปลี่ยนโควตาของสมาชิกใดจะมีผลก็ต่อเมื่อสมาชิคนั้นยินยอม^{๔๘๑}
 ในกรณีที่สมาชิกรับยินยอมให้เพิ่มโควตา ก็ต้องจ่ายค่าโควตาส่วนที่เพิ่มขึ้นเป็นทองคำ
 ยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ และที่เหลือจ่ายเป็นเงินสดของตน ทั้งนี้ภายในสามสิบวันนับแต่เมื่อ
 ยินยอม ในกรณีลดโควตากองทุนก็ต้องจ่ายคืนเป็นเงินสดและทองคำ โดยต้องรักษา
 ขนาดของเงินสดที่กองทุนถืออยู่ไม่ให้น้อยกว่าเจ็ดสิบห้าเปอร์เซ็นต์ของโควตาใหม่

๓.๕.๕ การออกเสียงตามน้ำหนัก (Weighted Voting)

๑. การคิดคะแนนเสียง การออกเสียงของกองทุนมีลักษณะต่าง
 จากองค์การอื่น ซึ่งใช้หลักหนึ่งเสียงต่อหนึ่งประเทศ บทบัญญัติแห่งข้อตกลง ฯ กำหนด
 ให้ประเทศสมาชิกออกเสียงได้ตามสัดส่วนของโควตาที่ตนถืออยู่ กล่าวคือแต่ละประเทศ
 สมาชิกมีคะแนนเสียงสองร้อยห้าสิบเสียง (ซึ่งเป็นคะแนนเสียงหลัก ทุกประเทศมี
 เหมือนกันหมด) บวกด้วยครึ่งละหนึ่งคะแนนสำหรับทุกหนึ่งแสนเหรียญสหรัฐที่มีอยู่ใน
 โควตาของตน^{๔๘๒} ดังนั้นถ้าโควตาของสมาชิกเพิ่มขึ้นหรือลดลง คะแนนเสียงของ
 สมาชิกนั้นก็เพิ่มขึ้นหรือลดลงด้วย แต่มีข้อควรสังเกตว่าคะแนนเสียงของแต่ละประเทศ
 เมื่อคิดตามอัตราส่วนร้อยละของคะแนนเสียงทั้งหมดยอมจะลดลงโดยลำดับเพราะมี
 จำนวนสมาชิกเพิ่มมากขึ้น

^{๔๘๑}
 Art. III, Sect. 2.

^{๔๘๒}
 Art. XII, Sect. 5 (a)

ในการคำนวณคะแนนเสียงที่กล่าวข้างต้นนั้นสำหรับเงินเหรียญสหรัฐให้ถือเอาตามมูลค่าที่มีอยู่ในวันที่ ๑ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๕๔ และปรับขึ้นลงเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงเป็นการทั่วไปตาม Art. IV, Sect. 7 ถ้ามีการยกเว้นไม่ใช่ตาม Sect. 8 (d) ของ Art. IV^{๔๘๓}

๒. การปรับคะแนนเสียง ในกรณีที่ต้องมีการลงคะแนนเสียงตาม Art. V., Sect. 4 หรือ Sect. 5 คือเมื่อมีการตัดสินปัญหาการยกเว้นไม่ใช่เงื่อนไขเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรของกองทุน หรือเมื่อมีการตัดสินปัญหาห้ามใช้ทรัพยากรของกองทุนซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ สมาชิกจะปรับจำนวนคะแนนเสียงของตนดังนี้

ก. โดยเพิ่มคะแนนเสียงอีกหนึ่งคะแนนสำหรับทุกมูลค่าที่เสนอเหรียญสหรัฐของการขายเงินสกุลของตน (ให้แก่กองทุน) ทั้งนี้นับจนถึงวันลงคะแนนเสียง

ข. โดยลดคะแนนเสียงหนึ่งคะแนนสำหรับทุกมูลค่าที่เสนอเหรียญสหรัฐของการซื้อเงินสกุลของสมาชิกอื่น ทั้งนี้นับจนถึงวันลงคะแนนเสียง

แต่ทั้งนี้ไม่ว่าจะซื้อหรือขายไม่ว่าในขณะใดจะต้องไม่เกินจำนวนโควตาของโควตาของสมาชิกนั้น ๆ^{๔๘๔}

การตัดสินใจหรือการลงมติในกองทุนตามปกติคือคะแนนเสียงข้างมากปกติ แต่ก็มีกรณีที่ต้องใช้คะแนนเสียงข้างมากกว่านั้น เช่น ต้องได้คะแนนเสียงสี่ในห้าในกรณีของการเปลี่ยนโควตา (Art. III, Sect. 2) หรือต้องได้คะแนนเสียงเอกฉันท์ในกรณีของการแก้ไขที่สำคัญซึ่งประเทศต่าง ๆ ยังอยากสงวนไว้เป็นอธิปไตยของตน (Art. XVII (b)) หรือต้องได้คะแนนเสียงร้อยละแปดสิบห้า ในกรณีของการเปลี่ยนค่าเสมอภาคพร้อมกันเป็นการทั่วไป ซึ่งประเทศที่ไม่เห็นควยยังมีสิทธิปฏิเสธ (Art. IV

^{๔๘๓} Art. XII, Sect. 5 (c)

^{๔๘๔} Art. XII, Sect. 5 (b)

Sect. 7) และบางเรื่องก็เป็นเรื่องที่ตองพึงเสียงของเจ้าของเรื่องแต่ผู้เดียว เช่นการ
เปลี่ยนโควตาตองให้เจ้าของเงินสกุลยีนยอม (Art. III, Sect. 2)

การเปลี่ยนค่าเสมอภาคตองให้สมาชิกผู้เป็นเจ้าของเงินสกุลเสมอ (Art. IV,
Sect. 5 (b)) ซึ่งหมายความว่าแม่จะตัดสินใจปัญหาความกะแนนเสียงเอกฉันท์ก็ตาม
ก็ยังไม่ผิดปฏิบัติสำหรับประเทศเจ้าของเรื่อง จนกว่าประเทศเจ้าของเรื่องจะยินยอม